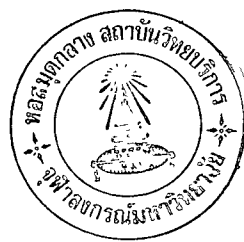

บรรณานุกรม

หนังสือ

เดิมศักดิ์ กฤษณามระ, วิไล วีระปรีย และวธณี พรรณเชษฐ์. หลักการบัญชีขั้นต้น. กรุงเทพมหานคร. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, (ม.ป.ป.)

โทณวณิกมนตรี, หลวง. หนังสือเรื่องโรงรับจำนำ. พระนคร. โรงพิมพ์บำรุงนุกูลกิจ, ๒๔๖๘.

ปัญญา ดันดียวงศ์. การบัญชีเพื่อการจัดการ. กรุงเทพมหานคร. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๔.

เพชร ชุมทรัพย์, นิพัทธ์ จิตรประสงค์ และสะอาด ชุมทรัพย์. หลักการบริหารการเงิน. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร. ๒๕๒๐.

สังวร ปัญญาดีลภ. การเงินธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร. คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖.

สุรกีษ์ บุญนาก และวณี จงศิริรักษ์. การเงินและการธนาคาร. กรุงเทพมหานคร. สำนักพิมพ์ ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๒๐.

อนันต์ พยัคฆ์บุตร. โรงรับจำนำ. กรุงเทพมหานคร. โรงพิมพ์แพร่พิทยา, ๒๕๑๗.

บทความ

วชิราวุธ, ทองสมุด. วารสารวชิรญาณวิเศษ ๖ (มีนาคม ร.ศ.๑๐๔). ๒๗๒

ธนาคารแห่งประเทศไทย. รายงานเศรษฐกิจรายเดือน ๑๔ (พฤษภาคม ๒๕๑๘). ๓๘-๖๓

ธนาคารแห่งประเทศไทย. รายงานเศรษฐกิจรายเดือน (ธันวาคม ๒๕๒๒). ๓๔-๓๘

หนู. วารสารบัวหลวง. (สิงหาคม ๒๕๑๗). ๒๖

Book

William Benton, and Helen Hemingway. The New Encyclopaedia Britannica in 30 Volumes VII, 15 th. (n.p.), 1974.

ภาคผนวก ก.

พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ

๒๘

รัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๔

พระราชดำริห์

มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์พระจุลจอมเกล้า
เจ้าแผ่นดินสยาม ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า ทุกวันนี้ ราษฎรทั้งหลายพากัน
ตั้งโรงรับจำนำในกรุงเทพฯ แลหัวเมืองทั้งปวงทวีมากขึ้น ทรงพระราชดำริห์เห็นว่า การตั้ง
โรงจำนำเช่นนี้ ย่อมเป็นคุณแลโทษทั้ง ๒ อย่าง ส่วนที่มีคุณนั้น คือ ราษฎรที่ขัดสนทุนรอนจะ
ประกอบการทำมาหากินเลี้ยงชีพ ย่อมเอาทรัพย์สินสิ่งของของตนไปจำนำไว้เอาเงินไปทำทุนได้โดย
ง่าย และส่วนที่มีโทษนั้น คือราษฎรผู้มีสันดานทุจริตไม่ได้คิดทำมาหากินเลี้ยงชีพโดยชอบธรรม
ประพฤติกิจการโจรกรรม ปล้นสดมฉกลักขังขังวิ่งราวเอาทรัพย์สินสิ่งของของผู้อื่นมาได้แล้ว เอาไป
จำนำได้เงินโดยง่ายโดยสะดวก ย่อมเป็นที่เกือหนุนเปิดช่องให้โจรผู้ร้ายกำเริบ ด้วยกฎหมายที่มี
อยู่ทุกวันนี้ สำหรับบังคับการรับจำนำในโรงจำนำทั้งปวง ยังไม่มีข้อความพอสมควรแก่การแล
เวลา เพื่อป้องกันไม่ให้เป็นที่อุกหนุนโจรผู้ร้าย ครั้นจะให้เลิกโรงจำนำเหล่านี้เสียทีเดียวแล้ว
ก็จะเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรผู้ประกอบการทำมาหากินโดยสุจริตพอจะได้มีช่องทางทุนรอนได้โดย
ง่ายดังว่ามาแล้วนั้น

เหตุฉนี้ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติสำหรับโรงจำนำไว้ต่อไป
ดังนี้

หมวดที่ ๑

ว่าด้วยนามพระราชบัญญัติ

แลกำหนดการใช้

นามพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่าพระราชบัญญัติโรงจำนำรัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๔

กำหนดให้ใช้

มาตรา ๒ พระราชบัญญัติโรงจําจำรัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๔^{๒๔} นี้ให้ใช้เป็นกฎหมายสำหรับ
แผ่นดิน ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ รัตนโกสินทร์ ศก ๑๑๔^{๒๔} เป็นต้นไป

หมวดที่ ๒

ว่าด้วยลักษณะผู้รับจํา

คนชนิดใด เป็นผู้ตั้งโรงรับจํา

มาตรา ๓ บันคาหนทั้งปวงผู้รับเอาซื้อสิ่งของใดๆ เองๆ ใช้เงินถาวรเงินให้ในสิ่งของ
นั้นๆ มีกำหนดเงินที่ใช้กันสิ่งละต่ำกว่า ๔๐๐ บาทลงมา ด้วยมีข้อสัญญากันชัดเจน ถ้าเข้าใจกันว่า
มีสัญญาถาวร เหตุสมควรที่จะคิด เป็นได้ตาม เหตุการณ์ที่ซื้อขายกันแล้วนั้น ว่าสิ่งของนั้นๆ ต่อไปภายหลัง
ทั้งหมดถาวรแต่ส่วนหนึ่งส่วนใด จะได้ไถ่ถอนคืนเอาซื้อคืนกันตามสัญญาประการใดๆ ก็ดี (ผู้ทำการเช่น
นี้เรียกว่า เป็นผู้ตั้งโรงจํา) ตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้-

ที่ยกเว้น

- ยกเว้นแต่ว่าความในพระราชบัญญัตินี้ไม่ต้องใช้ในการที่ให้อภัยกัน เป็นเงินเกินกว่า
๔๐ บาทขึ้นไป ที่มีสิ่งของฝากเป็นประกันจําจำกันไว้ หากว่าคิดดอกเบี้ยกันไม่เกินกว่า ๑๐๐
ละ ๑๔ ต่อปี ถ้าซึ่งละบาทบาทละ ๔๐ เบี้ย ต่อเดือน แลไม่ได้คิดเอาค่าไร ถ้าเอาประโยชน์
อย่างอื่นนอกจากดอกเบี้ยนี้ ด้วยสัญญากันอย่างหนึ่งอย่างใดในเงินที่ให้อภัยให้อภัยกันนั้น

ห้ามไม่ให้ตั้งโรงจํา

เว้นไว้แต่ได้รับใบอนุญาตเสียก่อน กับกำหนดพนักงานผู้ออกผู้ค้นใบอนุญาต

มาตรา ๔ ห้ามไม่ให้คนใดคนหนึ่งเปิดโรงจํา เพื่อหาผลประโยชน์ในการรับจํา
ตามซึ่งได้ไว้ในมาตรา ๓ เว้นไว้แต่ผู้นั้นๆ ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อนแล้วจึงตั้งรับ
จําได้

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตนั้น ในจังหวัดแขวงกรุงเทพฯ เสนาบดีกระทรวงพระนครบาล

จะได้ตั้งพนักงานคนใดคนหนึ่งขึ้นไว้ในหัวเมืองทั้งปวงนั้น เสนาบดีกระทรวงมหาดไทยจะได้เป็นผู้ตั้งขึ้นไว้

ใบอนุญาตนี้ให้ออกตามอัตราที่ ๒ ข้างท้ายพระราชบัญญัตินี้ และห้ามไม่ให้เอาไปให้ผู้อื่นใช้นอกจากตัวผู้นั้นเอง

บิดาใบอนุญาตซึ่งออกไปนั้น ในกรุงเทพฯต้องได้รับความเห็นชอบของเสนาบดี กระทรวงพระนครบาล แลในหัวเมืองทั้งปวง ต้องได้รับความเห็นชอบของข้าหลวงเทศาภิบาลด้วยจึงจะเป็นอันถูกต้อง อนึ่ง บิดาใบอนุญาตซึ่งออกแล้วนั้น ถ้าเจ้าพนักงานที่กล่าวมานี้ ดำริเห็นสมควรด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งจะให้เรียกคืนเสียก็เรียกคืนได้เสมอ ถ้าใบอนุญาตฉบับใดต้องถูกเรียกคืนเสียดังว่ามานี้ก็ดี ฤๅครบกําหนดแล้ว ใบอนุญาตนั้นจะใช้อีกต่อไปไม่ได้ก็ติ การที่ได้ทำเกี่ยวกับมาแต่ก่อนมีอยู่เพียงใด ผู้ตั้งโรงจําจำ จะต้องคงมีหน้าที่ความรับผิดชอบอยู่ตามพระราชบัญญัตินี้เพียงนั้น

ค่าใบอนุญาต ให้ใช้ลวงนําทูกเดือน

มาตรา ๔ ผู้รับจําจำทุกคนจะต้องเสียเงินค่าใบอนุญาตเดือนละ ๔๐ บาท และจะต้องเสียลวงหน้าก่อนทุกเดือน ถ้าแลไม่ได้เสียเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาตรายเดือน ก่อนวันในเดือนสำหรับที่จะใช้ต่อไปแล้วใบอนุญาตนั้นเป็นอันขาดใช้ไม่ได้ และต้องปรับโทษตามมาตรา ๒๖ ด้วย

ใบอนุญาตกำหนดใช้ได้เพียงสิ้นปี

มาตรา ๖ บิดาใบอนุญาตนั้นออกเมื่อใด ให้ลงวัน เดือน ปี ในวันทีออก ให้แก่ผู้รับจําจำนั้น แลกำหนดที่สุดของใบอนุญาตที่ให้ใช้ได้นั้น ให้ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม เมื่อสิ้นปีทุกฉบับ

ห้ามผู้รับจําจำ

ไม่ให้ทำมาหากินอย่างอื่น

มาตรา ๗ ห้ามไม่ให้ผู้รับจําจำอย่างเช่ข่วว่ามานี้ ทำการทำมาหากินอย่างอื่นในเวลาทีรับใบอนุญาตอยู่ ในที่ที่ทำการของผู้รับจําจำนั้น เว้นไว้แต่ทำการรับจําจำและขายของที่จําจำกัน

หลูกตามพระราชบัญญัตินี้

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยลักษณะผู้รับจํา
จะต้องประพฤติในการรับจํา
กำหนดเวลาจําและได้

มาตรา ๘ ห้ามไม่ให้รับจําทรัพย์สินสิ่งใดก่อนเวลารุ่งฤกายหลัง
เวลาจำคุกแล้วไป

กระดานป้ายติดหน้าโรงจํา

มาตรา ๙ บันดาโรงจําทุกโรงนั้น ให้ผู้รับจําทำกระดานป้ายติดไว้หน้าโรง และ
ในกระดานป้ายนี้ให้เขียนชื่อของผู้รับจํากับคำว่า "โรงรับจํา" เป็นอักษรไทย ตัวใหญ่ให้
ชัดเจน แล ผู้รับจําจะแปลคำเหล่านี้ออกเป็นภาษาอื่น เขียนลงไว้ด้วยสักก็ภาษาก็ได้ สุดแต่จะ
เห็นควร

การจดบัญชีของรับจํา

มาตรา ๑๐ ก่อนเวลาที่ผู้รับจําจะออกเงินรับจําทรัพย์สินสิ่งใดไว้้นต้องจดหมายลง
ในสมุดบัญชีซึ่งตนเก็บรักษาไว้ มีข้อความต่อไปนี้ คือ

- (๑) วัน เดือน ปี แลเวลารับจํา
- (๒) เลขหมายที่เท่าไร ของทรัพย์สินรับจําไว้
- (๓) ทรัพย์สินรับจําไว้้น เป็นของอะไร มีรูปพรรณ ขนาด น้ำหนัก อย่างไร
พอควรจะเป็นที่สังเกตได้
- (๔) ชื่อ ชายาชายหญิงสังกัดของผู้จํา
- (๕) ผู้จําทำการหาเลี้ยงชีพอย่างไร
- (๖) ผู้จําตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ไหน
- (๗) จำนวนเงินดอกเบี้ย จะคิดเอาเท่าใด
- (๘) สัญญาจะไถ่คืนเมื่อใด

แล้วให้ปิดฉลากบอก เลขที่หมายไว้ กับสิ่งของให้ถูกตามบัญชีที่จดไว้ด้วย
 ภายหลังผู้จำหน่ายเสียก็ตี ก็ให้ผู้รับจำหน่ายจดหมายลงในบัญชีเล่มนั้นต่อไป

(๙) ผู้จำหน่ายมาโต้ทรัพย์สินไปเมื่อนั้น

(๑๐) ถ้าทรัพย์สินนั้นหลุดแล้ว ผู้รับจำหน่ายเสียเมื่อใดแลขายให้ผู้ใด

สมุดบัญชีสำหรับจดหมาย เช่นว่ามานี้ ผู้รับจำหน่าย จะต้องนำเอามาให้ เจ้าพนักงานผู้ออก
 ใบอนุญาตลงชื่อประทับตราของเจ้าพนักงาน ผู้ออกใบอนุญาตเสียก่อนทุกเล่ม จึงจะใช้เป็นสมุด
 บัญชีได้

ตัวรับจำหน่าย

มาตรา ๑๑ เมื่อเวลาผู้รับจำหน่ายรับจำหน่ายทรัพย์สินใดไว้วันนั้น ต้องทำตัวให้แก่ผู้จำหน่ายไป
 ฉบับหนึ่ง มีข้อความต่อไปนี้ คือ

(๑) วัน เดือน ปี แลเวลาจำหน่าย

(๒) เลขหมายที่เท่าไรของทรัพย์สินซึ่งรับจำหน่ายไว้

(๓) ทรัพย์สินซึ่งรับจำหน่ายไว้วันนั้นเป็นของอะไร มีรูปพรรณ ขนาด น้ำหนักอย่างไร

พอควรจะเป็นที่สังเกตได้

(๔) ชื่อ ขาดิชายหญิงสังกัดของผู้จำหน่าย

(๕) ผู้จำหน่ายทำการหาเลี้ยงชีพอย่างไร

(๖) ผู้จำหน่ายตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ไหน

(๗) จำนวนเงินรับจำหน่ายเท่าใด

(๘) จำนวนเงินคอกเบี้ยจะคิดเอาเงินเท่าใด

(๙) สัญญาจะไถ่คืนเมื่อใด

(๑๐) ชื่อแลตำบลโรงจำหน่ายของผู้รับจำหน่าย

เมื่อผู้จำหน่ายได้ใช้คอกเบี้ย ผู้รับจำหน่ายต้องจดลงไว้ในตัวฤาจะทำใบเสร็จให้อีกฉบับ

หนึ่งก็ได้

ไม่ให้รับจำหน่ายแต่เด็กแลภิกษุสามเณร

มาตรา ๑๒ ห้ามไม่ให้ผู้รับจำหน่ายคนใดรับจำหน่ายทรัพย์สินสิ่งใดจากเด็กมีอายุต่ำกว่า ๑๓ ปี

ลงมา ฤาจากภิกษุสามเณรองค์ใดองค์หนึ่ง

อัตราดอกเบี้ย

มาตรา ๑๓ ห้ามไม่ให้ผู้รับจำนำตามพระราชบัญญัตินี้คิดเอาดอกเบี้ยฤากำไรในการรับจำนำทรัพย์สินสิ่งใดไว้ แต่ผู้มาขอไถ่ทรัพย์สินสิ่งนั้นคืน เกินกว่าอัตราซึ่งได้กำหนดไว้ในมาตรานี้

เงินต้นไม่เกินกว่า ๑ บาทขึ้นไปก็ให้คิดเอาดอกเบี้ยเดือนหนึ่งฤาในส่วนของเดือนหนึ่งเพียง ๑ อัฐ

เงินต้นเกินกว่า ๑ บาทขึ้นไป และไม่เกินกว่า ๕๐ บาทขึ้นไป ก็ให้คิดเอาดอกเบี้ยเดือนหนึ่งเพียงบาทละ ๓ อัฐ

เงินต้นเกินกว่า ๕๐ บาทขึ้นไปจน ๕๐๐ บาท ก็ให้คิดเอาดอกเบี้ยเดือนหนึ่งฤาในส่วนของเดือนหนึ่ง บาทละ ๒ อัฐทุกบาทไป

เขียนอัตราดอกเบี้ยปิดไว้

มาตรา ๑๔ ให้ผู้รับจำนำเขียนอัตราเงินดอกเบี้ยเป็นภาษาไทยให้ชัดเจน และจะแปลเป็นภาษาอื่นด้วยก็ได้ สุดแต่ผู้รับจำนำจะเห็นควรปิดประกาศไว้ที่โรงจำนำทุกโรง ในที่อันสมควรพอให้คนทั้งปวงผู้มายังโรงจำนำแลเห็นได้ชัด

กำหนดให้ไถ่ทรัพย์สินไป

มาตรา ๑๕ เมื่อผู้จำนำได้นำเอาตัวจำนำกับเงินต้นและดอกเบี้ยมาขอไถ่ภายในกำหนดสัญญาที่จะไถ่กัน ถ้าถ้าไม่มีกำหนดสัญญาไว้ ภายในกำหนด ๓ เดือน ตั้งแต่จำนำกันนั้น และได้เสียดอกเบี้ยครบตามพระราชบัญญัติแล้ว ผู้รับจำนำต้องคืนทรัพย์สินซึ่งจำนำไว้ให้แก่เจ้าของผู้จำนำฤาคนอื่นซึ่งเป็นผู้มาไถ่แทน ในระหว่างเวลาเปิดโรงจำนำดังเช่นกำหนดไว้ในมาตรา ๘ เสมอไป

ผู้ใดนำตัวจำนำมาขอไถ่

ต้องถือว่าผู้นั้นเป็นเจ้าของ

มาตรา ๑๖ คนใดคนหนึ่งนำเอาตัวจำนำทรัพย์สินสิ่งใด ซึ่งจำนำไว้วันนั้นมาขอไถ่ดังนี้ ผู้รับจำนำต้องถือว่าผู้นั้นเป็นเจ้าของทรัพย์สินซึ่งจำนำไว้ แต่ผู้รับจำนำจะต้องไม่ยอมให้ผู้นั้นไถ่คืนไปด้วยเหตุ ๓ ประการ

(๑) ถ้าผู้รับจำนำ ได้รับคำแจ้งความบอกล่วงหน้า จากคนผู้เป็นเจ้าของแท้จริงว่าอย่าให้ผู้อื่นไถ่เอาทรัพย์สินซึ่งจำนำไว้วันนั้นไป

(๒) ถ้าผู้รับจํานำได้รับคําแจ้งความให้ทราบไว้ว่าทรัพย์สินซึ่งจํานำเอาตัวจํานำนั้น
ผู้มาขอไต่ได้มาโดยทางทุจริต

(๓) ถ้าผู้รับจํานำเองมีเหตุอันสมควรจะสงสัยว่าทรัพย์สินซึ่งจํานำไว้เอาตัวจํานำนั้น
ผู้มาขอไต่ได้มาโดยทางทุจริต แต่ถ้าเป็นเหตุอันสมควรผู้รับจํานำต้องแจ้งความแก่เจ้าพนักงานผู้ออกใบ
อนุญาตด้วย

ทรัพย์สินจํานำไว้ที่ไม่มีกำหนดไต่

พันกำหนด ๓ เดือนไปแล้วหลุดเป็นสิทธิ์

แลให้จําหน่ายทรัพย์สิน

ต่อเมื่อยื่นบัญชีแล้ว ๑๕ วัน

มาตรา ๑๗ เมื่อพันกำหนดเวลาสัญญาไต่ ซึ่งได้ตกลงกันไว้ในวันจํานำทรัพย์สินเป็นต้น
ไปก็ดี ถ้าไม่มีกำหนดสัญญาไต่กันไว้แต่แรก พันกำหนด ๓ เดือน ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นที่ได้รับ
จํานำกันแล้วนั้นก็ ยินดาทรัพย์สินที่จํานำไว้ในวันนั้นต้องถือว่าหลุด เป็นสิทธิ์ของผู้รับจํานำหมดทุกสิ่งไป
แต่ผู้รับจํานำจะเอาทรัพย์สินซึ่งหลุดเป็นสิทธิ์ของตนแล้วขายเสีย ถ้าจํานำแลกเปลี่ยนให้ไป
ไปโดยทางใดทางหนึ่ง ถ้าจะเปลี่ยนแปลงรูปพรรณเสียยังไม่ได้ จนกว่าจะได้ทำบัญชีทรัพย์สินซึ่ง
หลุดแล้วนั้น ยินต่อพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเสีย ๑๕ วัน ก่อนถ้าผู้รับจํานำไม่ได้ทำบัญชีทรัพย์สิน
ซึ่งหลุดแล้วนั้น มายื่นตั้งว่ามาเมื่อเกิดคดีถอยความขึ้นพิจารณาเป็นสัจว่า ทรัพย์สินนั้นเป็นของโจร
ผู้ร้าย จะเอาทรัพย์สินนั้นคืนให้แก่เจ้าของไม่ได้ ผู้รับจํานำต้องใช้จ่ายเงินราคาทรัพย์สินนั้นแก่เจ้าของ
จงเต็ม

ผู้รับจํานำต้องจ่ายเงิน

ราคาทรัพย์สินที่หาย ถ้าชำรุดเสียไป

มาตรา ๑๘ ผู้รับจํานำทุกคนจะต้องรับผิดชอบในการที่ตนไม่ยอมให้ไต่ทรัพย์สินใดตั้งว่า
ไว้ในมาตรา ๑๖ ถ้าชำรุดแตกหักไปก็ตี ผู้รับจํานำจะต้องจ่ายเงินราคาของให้แก่เจ้าของทรัพย์สิน
ซึ่งจํานำไว้ ตามแต่ผู้พิพากษาเห็นสมควรจะกำหนดให้ใช้ ในการที่ไม่ยอมให้ไต่ไป ถ้าในการ
ที่ทำหาย ถ้าเสียชำรุดแตกหักไปเว้นไว้แต่พิจารณาได้ ความจริงว่า การที่ไม่ให้ไต่ไปก็ตี

จากการที่เสียชีวิตแตกหักไปก็ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความผิด ถ้าความละเมินไม่นำพาของผู้รับ
จำนำ

เมื่อใบอนุญาตครบกำหนด
ถ้าต้องคืนแล้ว เจ้าพนักงานผู้ออก
ใบอนุญาตตั้ง เจ้าพนักงานไปรักษา
ทรัพย์สินที่จำนำไว้ได้

มาตรา ๑๙ เมื่อครบกำหนดเวลาที่อนุญาตให้ตั้งโรงจำนำตั้งอยู่ในใบอนุญาตก็ ถ้า
ใบอนุญาตต้องถูกเรียกคืนเสียด้วยเหตุประการใดก็ดี ตั้งว่าไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เจ้าพนักงาน
ผู้ออกใบอนุญาตเห็นสมควร จะช่วยป้องกันรักษาประโยชน์ของผู้จำนำทรัพย์สินใดไว้ต่อผู้ไม่มีใบนุ-
ญาติแล้วนั้นก็มิอาจจะออกหมายตั้งคนใดคนหนึ่ง เป็นเจ้าพนักงานเข้าไปในโรงจำนำนั้นแลเก็บ
รักษาทรัพย์สินทั้งปวงซึ่งจำนำไว้ สินค้าที่มีอยู่ในโรงจำนำนั้นได้ และถ้าจำเป็นจะต้องเอาทรัพย์สินเหล่านั้น
นั้นมารักษาไว้ที่อื่นก็ ให้เอามาได้

เจ้าพนักงานผู้นั้น จะต้องรักษาทรัพย์สินเหล่านั้นไว้ และต้องยอมให้เจ้าของไปเหมือน
ดังผู้รับจำนำจะต้องให้ไถ่ตามความในพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

หน้าที่ของผู้รับจำนำ

จะต้องจับตัวคนผู้มาขอจำนำ
โดยมีกิริยาอันควรสงไสย

มาตรา ๒๐ เมื่อคนใดคนหนึ่งมีกิริยาทำทางอันเป็นเหตุควรสงไสยนำเอาทรัพย์สินของ
ไม่ใช่ของตนเอง ตามกฎหมายขอจำนำต่อผู้รับจำนำแล้ว ต้องเป็นหน้าที่ของผู้รับจำนำที่จะไถ่ถาม
คนผู้นั้นให้ทราบว่าได้ทรัพย์สินนั้นมาอย่างไร แล

(๑) ถ้าคนผู้นั้นไม่สามารถ ถ้าไม่ยอมตอบชี้แจงว่าตนเป็นคนชนิดใด แลตนได้ทรัพย์สิน
สิ่งนั้นมาอย่างไร จนเป็นที่พอใจของผู้รับจำนำว่าเป็นของบริสุทธิ์ก็ดี, ถ้า

(๒) คนผู้นั้นบอกเรื่องอันเป็นที่สงสัย ในการที่ได้ทรัพย์สินนั้นมาแลในการบอกชื่อ ถ้า
ตำบลที่อยู่อาศัยของเจ้าของทรัพย์สินนั้นผู้ใช้ให้ตนมาก็ดี, ถ้า

(๓) ถ้าทราบ . ฎามีเหตุอื่นอันควรจะสงสัยว่า คนผู้มาขอจำนำนั้นได้ทรัพย์สินนั้นมา โดยทางทุจริต ฎาโดยทางผิดกฎหมายก็ดี

เมื่อการเป็นดังนี้ขึ้น ก็ให้ผู้รับจำนำจับตัวคนผู้นั้นกับทรัพย์สินนั้นไว้พาไปมอบให้แก่พล ตระเวณ ฎากำนันพันหนายบ้านคนใดคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้จะได้จับ เอาตัวคนผู้นั้นกับทรัพย์สินนั้นมา ชังโรงพักกองตระเวณ ฎากำนันพันหนายบ้านกรมการแล้วส่งพิจารณาพิพากษาตามกฎหมาย

ถ้าผู้รับจำนำผู้ใดผู้หนึ่ง ซึ่งรับจำนำในเหตุการณันเป็นที่ควรสงสัยถึงกล่าวมาข้าง ต้นนี้แล้ว จะต้องคืนสิ่งของนั้นให้แก่เจ้าของเดิม ไม่ให้ใช้ค่าไถ่ในสิ่งของที่รับไว้วันนั้น และจะมี โทษอีกต่างหาก นอกจากคืนของนั้น ตามความที่จะพิจารณาได้อีกต่อไปด้วย

ห้ามมิให้รับจำนำของหลวง

มาตรา ๒๑ บันคาทรัพย์สินของอันใดซึ่งมีที่หมาย ฎามีรูปพรรณสัณฐานทราบได้ว่าเป็น ของหลวงแล้ว ห้ามมิให้ผู้รับจำนำรับไว้ เพราะเป็นการทุจริตผิดกฎหมายแท้

หมวดที่ ๔

ว่าด้วยลักษณะน่าที่

ของกองตระเวณ ฎาพนักงาน

ผู้รักษาท้องที่

เมื่อทรัพย์สินใดหายไป

ให้พนักงาน ผู้รักษาท้องที่

แจ้งความให้ผู้รับจำนำรู้ทั่วกัน

ถ้าได้รับจำนำไว้ต้องแจ้งให้ทราบ

มาตรา ๒๒ เมื่อทรัพย์สินของผู้ใดหายไปก็ดี ฎาถูกฉ้อโกงไปก็ดี ก็ให้กองตระเวณ ฎาพนักงานผู้รักษาท้องที่รับแจ้งความ ให้ผู้รับจำนำทั้งปวงรู้ทั่วกันว่า ทรัพย์สินนั้นรูปพรรณอย่าง นั้นเท่านั้นสูญหายไป ฎามีคนร้ายปล้นสดมฉกชิงวิ่งราวลอบลักไป ฎามีผู้ฉ้อโกงเอาไป ถ้าทรัพย์สิน ส่งใดตรงกับรูปพรรณนั้น ผู้รับจำนำได้รับจำนำไว้แล้วก็ดี ฎาภายหลังมีคนมาขอจำนำแก่ผู้รับจำนำ ก็ให้ผู้รับจำนำรับแจ้งความแก่กองตระเวณที่ตั้งโรงพักอยู่ใกล้กับโรงจำนำ ฎาพนักงานผู้รักษา ท้องที่ให้รู้ ชื่อแลตำบลที่อยู่อาศรัยของคนที่นำทรัพย์สินนั้นมาขอจำนำนั้นไว้

พลตระเวนเข้าคั้น

โรงจำนำตรวจของและบาญชีได้

มาตรา ๒๓ ให้เจ้าพนักงานกองตระเวน ฤาพนักงานผู้รักษาท้องที่คนใดคนหนึ่งผู้ถือ
หมายอำนาจของเจ้าพนักงานผู้ใหญ่ ฤาไม่มีหมายแต่ได้อนุญาตให้ทำการตามความในมาตรานี้เข้าไป
ไปในโรงจำนำเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ แล

(๑) ให้ค้นทรัพย์สิ่งใดในโรงจำนำนั้นได้ตามที่มิเหตุอันควรสงสัยว่าทรัพย์สิ่งนั้น ผู้รับ
จำนำได้มาโดยทางทุจริตฤาจำนำไว้โดยทางทุจริต

(๒) ให้ค้นแลตรวจดูสมุดบาญชีของผู้รับจำนำ ซึ่งรักษาไว้ตามพระราชบัญญัตินี้ แล
ให้คัดลอกเอาสำเนาบาญชีนั้นมาได้ แลเมื่อเรียกเอาสมุดบาญชีแล้ว ผู้รับจำนำต้องนำมาให้
ตรวจดู

สิ่งของอันใดที่อยู่ในโรงจำนำ ซึ่งไม่ได้ลงไว้ในบาญชีและสิ่งของอันนั้นผู้รับจำนำไม่มี
หลักฐาน มาชี้ให้เห็นเป็นที่สมควรพอใจว่า ผู้รับจำนำได้มาโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว เป็นของที่
กองตระเวน แลเจ้าพนักงานผู้รักษาท้องที่จะจับกุมเอามาพิจารณาได้ตามกฎหมาย

พลตระเวนจับตัวคน

ผู้มีอาการกิริยาอันน่าสงสัยมาได้

มาตรา ๒๔ พลตระเวน ฤาพนักงานผู้รักษาท้องที่คนใดคนหนึ่ง มิเหตุสงสัยคนผู้
เดินไปมาใกล้เคียงโรงจำนำ เพราะมีอาการกิริยาอันเป็นที่น่าสนใจสงสัยแลผู้นั้นมีทรัพย์สิ่งใดอยู่
ที่ตัว ที่ควรสงสัยว่า ได้มาโดยทางทุจริต แลแล้วก็ให้จับตัวคนผู้นั้นแล้วบังคับให้เอาทรัพย์ที่
อยู่กับตัวนั้นออกมาดู แลถ้าคนผู้นั้นไม่ยอมเอาทรัพย์สิ่งนั้นออกให้ตรวจดูก็ตี ฤาถ้าคนผู้นั้น
เอาทรัพย์สิ่งนั้นออกให้ตรวจดู พลตระเวนฤาพนักงานผู้รักษาท้องที่มีความสงสัยว่า ได้มา
โดยทางทุจริตก็ตี จะจับฤาจะสั่งให้จับตัวคนผู้นั้นกับทรัพย์สิ่งนั้นมาก็ได้ เพื่อจะได้ส่งไปให้ค
พิจารณาพิพากษาตามกฎหมายต่อไป

ผู้รับจำนำเป็นคนในบังคับ

ต่างประเทศ ที่มีหนังสือสัญญา

ต้องให้ได้รับอำนาจของกงซุลประเทศนั้น

มาตรา ๒๓ ถ้าผู้รับจํานำเป็นคนในบังคับ ถ้าเป็นคนในประเทศที่มีหนังสือสัญญาทางพระราชไมตรีแล้ว ก็ให้ทำตามข้อความเหล่านี้ ที่เพิ่มเติมเข้าไว้ในมาตรา ๑๔ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๔ ตามลำดับคือ

ข้อ ๑ ในมาตรา ๑๔ นั้น เมื่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตจะมีหมายให้เจ้าพนักงานเข้าไปในโรงจํานำแลเก็บรักษาทรัพย์ทั้งปวง ซึ่งจํานำไว้ในที่นั้นต้องให้ได้อำนาจของกงซุลของผู้รับจํานำเช่นนั้นก่อน

ข้อ ๒ ในมาตรา ๒๐ นั้น ผู้รับจํานำยังไม่ต้องคืนสิ่งของที่รับจํานำไว้ให้แก่เจ้าของเดิม จนกว่ากงซุลของผู้รับจํานำเช่นนั้น ได้พิจารณาเห็นเป็นที่พอใจว่า ผู้รับจํานำได้รับจํานำสิ่งของนั้นไว้ในเหตุการณ์อันเป็นที่ควรสงไสยได้ ดังว่าไว้ในมาตรา ๒๐ แล้ว

ข้อ ๓ ในมาตรา ๒๓ นั้น เจ้าพนักงานกองตระเวนถ้าเจ้าพนักงานผู้รักษาท้องที่ ผู้ถือหมายอำนาจของเจ้าพนักงานผู้ใหญ่นั้น อย่าให้เข้าไปค้นในโรงจํานำตามความที่ไว้ในมาตรา ๒๓ โดยที่ไม่ได้รับอำนาจมาจากกงซุล ของผู้รับจํานำเช่นนั้นด้วย

หมวดที่ ๔

(ก) ว่าด้วยลักษณะลงโทษ

ศกักโทษปรับไหมแลจำใต้โทษ

มาตรา ๒๖ บันดาผู้กระทำความผิดล่วงละเมิดต่อมาตราใดมาตราหนึ่ง ซึ่งได้กล่าวไว้ต่อไปข้างล่างนี้ จะต้องถูกปรับเป็นตโนยหลวง ถ้ามีโทษดังจะกล่าวต่อไปสี่สถาน คือ

(๑) มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๑๒ และมาตรา ๑๔ ให้ปรับไม่เกินกว่า ๔๐ บาท

(๒) มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๖ และมาตรา ๒๑ ให้ปรับไม่เกินกว่า ๔๐ บาท กับทั้งคืนของถ้าใช้ราคาอีกด้วย

(๓) มาตรา ๕ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๓ ให้ปรับไม่เกินกว่า ๖๐ บาท

(๔) มาตรา ๔ มาตรา ๗ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๒ แล

มาตรา ๒๓ ให้ปรับไม่เกินกว่า ๔๐๐ บาท

ถ้าผู้ต้องปรับไม่เสียเงินค่าปรับ ตามมาตรา ๒๖ นี้ ภายในเวลาที่ศาลกำหนดให้เสีย แล้ว ก็ให้ศาลนั้นสั่งให้เอาคนผู้นั้นจำขังไว้ใ้เงินค่าปรับต่อไปดังนี้ คือ

เงินค่าปรับไม่เกินกว่า ๔๐ บาท ให้จำขังไม่เกินกว่า ๒ เดือน

เงินค่าปรับไม่เกินกว่า ๘๐ บาท ให้จำขังไว้ไม่เกินกว่า ๔ เดือน

เงินค่าปรับไม่เกินกว่า ๑๖๐ บาท ให้จำขังไว้ไม่เกินกว่า ๖ เดือน

ถ้ากว่า ๑๖๐ บาทขึ้นไป ให้จำขังเติมอีกเดือนละ ๘๐ บาท

(ข) ว่าด้วยลักษณะฟ้อง

ฟ้องในกำหนด ๓ เดือน

มาตรา ๒๗ บันดาคดีซึ่งเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัตินี้ให้ฟ้องเสียแต่ภายในกำหนด ๓ เดือน นับแต่วันที่มูลวิวาทเกิดขึ้นเป็นต้นไป

(ค) ว่าด้วยลักษณะโรงจำนำ

ซึ่งตั้งขึ้นก่อนออกพระราชบัญญัตินี้

โรงจำนำเก่า

ให้มารับใบอนุญาตภายใน ๒ เดือน

มาตรา ๒๘ บันดาคคนทั้งปวงผู้ตั้งโรงจำนำขึ้นก่อนเวลาออกประกาศพระราชบัญญัตินี้ มีความปรารถนาจะตั้งโรงจำนำต่อไปแล้ว ก็ให้มาขอใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ ภายในกำหนด ๒ เดือนนับแต่วันออกประกาศ พระราชบัญญัตินี้ เป็นต้นไป

ถ้าพ้นกำหนด ๒ เดือน นับแต่วันออกประกาศพระราชบัญญัตินี้แล้ว คนเหล่านั้นยัง ขึ้นตั้งโรงจำนำอยู่โดยไม่ได้มาขอใบอนุญาต ก็ให้ปรับใหม่ผู้นั้นฐานทำผิดล่วงละเมิด มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

(ง) ว่าด้วยกฎหมายเดิม

พระราชกำหนดเดิมที่ไม่ใช้

ในการรับจํานำตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๘ พระราชกำหนดกฎหมายที่มีเกี่ยวข้องว่าด้วยการจํานำแลซื้อขายที่มีอยู่ใน
ปัจจุบันนี้ มีรายซึ่งว่าไว้ในอัตราที่ ๑ ที่ว่าไว้ในท้ายพระราชบัญญัตินี้ อย่าให้เอามาใช้ต่อผู้รับ
จํานำตามความในพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัตินี้ตราไว้แต่ ณ วันที่ ๑๔ มกราคม รตนโกสินทร์ ศก ๑๑๔ เป็นวันที่
๔๔๓๑ ในรัชกาลปัตยุบันนี้

อัตราที่ ๑

รายบทกฎหมายเก่า ที่ไม่ใช้ต่อผู้รับจํานำตามพระราชบัญญัตินี้ คือ

รายที่ ๑ ว่าด้วยกำหนดรับฟ้องในลักษณะรับฟ้องมีใจความสังเขปดังนี้

มาตรา ๑๐ คดีพิพาทด้วยเหตุต่าง ๆ ให้ฟ้องใน ๑๕ วัน

รายที่ ๒ ว่าด้วยลักษณะสมโจรในลักษณะโจร มีใจความสังเขปดังนี้

มาตรา ๑๐๕ ผู้รับจํานำส่งโจรไม่ได้ให้ไหมเสมอโจร

มาตรา ๑๔๕ สมจํานำของโจรไม่บอกค่านับมีโทษกึ่งโจรแลไหมตามทุนทรัพย์ที่จํานำ

มาตรา ๑๕๒ ทาสลักของไปพบของในเรือน เจ้าเรือนไม่บอกค่านับเป็นสมโจร

ถ้าเจ้าเรือนเอาสินเอาโจรไปบอก ได้รางวัลกึ่งหนึ่ง ถ้าบอกแต่สินไม่มีรางวัล

รายที่ ๓ ว่าด้วยลักษณะจํานำ ในลักษณะเบ็จเสร็จ มีใจความสังเขปดังนี้

มาตรา ๑ จํานำกัน ๓ ปีเป็นหลุดโดยไม่มีสัญญา

มาตรา ๒ จํานำกันมีสัญญากำหนดให้หลุดตามสัญญา ถ้าทรัพย์สูญด้วยภัยทั้ง ๔ ไม่ต้อง

คืน

รายที่ ๔ กฎ ๑๐ ในพระราชกำหนดเก่าลงวันอังคาร เดือนสามขึ้นค่ำหนึ่ง ปีรกาตรีศก

จุลศักราช ๑๑๐๓ มีใจความสังเขปดังนี้

ข้อ ๑ ให้ซื้อขายจํานำกันแต่กลางวัน

ข้อ ๒ กลางคืนซื้อขายจํานำกันได้แต่ของกิน

ข้อ ๓ ให้ซื้อขายจำนำกันแต่คนที่รู้จัก

ข้อ ๔ ของหลวง ของผิดประหลาด แลคนที่ไม่รู้จำนำมาซื้อขาย ให้ผู้รับนำมายัง
เจ้าพนักงานให้พิจารณา

ข้อ ๕ ถ้าวานกันซื้อขายจำนำ ให้สอบเจ้าของก่อน

ข้อ ๖ ถ้าภูมฐานเจ้าของไม่สมกับของให้ส่งเจ้าพนักงานพิจารณา

ข้อ ๗ ถ้าไม่รู้ว่าของผู้ร้ายรับไว้แล้วภายหลังรู้แลมาลูแก่โทษ ต้องให้เจ้าของไถ่

ข้อ ๘ ผู้รับจำนำส่งของต่อเจ้าพนักงานโดยดีแลไม่รู้เห็นกับผู้ร้ายได้ค่าไถ่หนึ่ง

ข้อ ๙ ผู้รับผู้ช่วยซื้อขายแลจำนำลูแก่โทษแล้ว ไม่เอาเป็นสมใจ

ข้อ ๑๐ ผู้อื่นรู้เห็นการซื้อขายจำนำผิดกฎหมาย นำความมากล่าวพิจารณาได้ความจริง

ให้รางวัลส่วนที่ ๓ ของราคาของนั้น

ข้อ ๑๑ อย่าให้เรียกเงินอันใดจากผู้นำของมาลูแก่โทษ

ข้อ ๑๒ ผู้ซื้อขายจำนำ ไม่ลูแก่โทษพิจารณาได้จริงมีโทษสมใจ

ข้อ ๑๓ เจ้าพนักงานไม่ทำตามกฎหมายนั้นมิโทษ

รายที่ ๔ พระราชบัญญัติลงวันศุกร์ เดือนสี่ ขึ้นสองค่ำ ปีโรง สมฤทธิศก จุลศักราช ๑

๑๒๓๐ กำหนดดอกเบี้ยจำนำไม่ให้เกินกว่าเดือนหนึ่งซึ่งละบาท

อัตราที่ ๒

แบบใบอนุญาตตามมาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติ

ใบอนุญาตโรงจำนำ ฉบับที่

ออกวันที่ เดือน

รตนโกสินทร์ ศก ๑๑

ชื่อผู้รับ

ชาติ

สังกัด

ตำน

โรงจำนำถนน

ตำบล

เมือง
ใช้ได้ เดือน วัน
ลงชื่อ

เจ้าพนักงานผู้ออก

ดวงตรา

ใบอนุญาตตั้งโรงจํา

ตามมาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติ
๘๒
โรงจําสก ๑๑๔

ฉบับที่ วันที่
รัตนโกสินทร์ สก ๑๑
อนุญาตให้ชาติ
สังกัดมีตำน
ตั้งโรงจําโรงหนึ่ง ที่ถนน
ตำบลเมือง

ต้องประพฤติตามพระราชบัญญัติ โรงจํา สก ๑๑๔
ใบอนุญาตฉบับนี้ให้ใช้ได้ตั้งแต่วันที่ออกใบอนุญาตนี้
จนวันที่ ๓๑ มีนาคม รัตนโกสินทร์ สกเท่านั้น
ลงชื่อ

ดวงตรา

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

พระราชบัญญัติ

โรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๕

เป็นปีที่ ๑๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พุทธศักราช ๒๔๕๐ และ พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๕๔

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

"โรงรับจำนำ" หมายความว่า สถานที่รับจำนำซึ่งประกอบกรับจำนำสิ่งของเป็นประกันหนี้เงินกู้ เป็นปกติจรรยาแต่ละรายมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และหมายความรวมถึงการรับหรือซื้อสิ่งของโดยจ่ายเงินให้สำหรับสิ่งของนั้น เป็นปกติจรรยาแต่ละรายมีจำนวนเงินไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท โดยมีข้อตกลงหรือเข้าใจกันโดยชัดแจ้งหรือโดยปริยายว่าจะได้ไต่คืนในภายหลังด้วย

"ผู้รับจำนำ" หมายความว่า ผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

"ทรัพย์สินจำนำ" หมายความว่า สิ่งของที่รับจำนำ

"เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต" หมายความว่า เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ออกใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ และปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำ ประกอบด้วยปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมอัยการ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ เป็นกรรมการ และหัวหน้ากองทะเบียนกรมตำรวจ เป็นกรรมการและเลขาธิการ

มาตรา ๖ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) กำหนดท้องที่ที่จะอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ
- (๒) กำหนดจำนวนโรงรับจำนำในท้องที่ที่เห็นสมควร
- (๓) พิจารณาคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำหรือคำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ
- (๔) ดำเนินการอย่างอื่นตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การกำหนดตาม (๑) และ (๒) ให้ประกาศ ณ ศาลากลางจังหวัดท้องที่

มาตรา ๗ การประชุมคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมดจึงเป็นองค์ประชุม ถ้าในการประชุมคราวใด กรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก

กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีก เสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๘ ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งโรงรับจำนำ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

การขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำและการอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในท้องที่ใดมีการกำหนดจำนวนโรงรับจำนำ การขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำให้กระทำโดยการว่าประมุขตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในวรรคสามมิใช่บังคับแก่การขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำของเทศบาล หรือของทางราชการ

มาตรา ๔ ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

(๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี

(๒) ไม่เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี

(๓) ไม่เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

(๔) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) ไม่เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่ความผิด

ที่เป็นลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

(๖) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

(๗) ไม่มีพฤติการณ์อันจะก่อการทำลายการเศรษฐกิจหรือความมั่นคงของประเทศ

ในกรณีผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำเป็นนิติบุคคล กรรมการและผู้จัดการของนิติบุคคลนั้น

ต้องมีคุณสมบัติตามมาตรานี้ด้วย

มาตรา ๑๐ เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำได้พิจารณาเห็นสมควรให้ผู้ขออนุญาต

ตั้งโรงรับจำนำผู้ใดตั้งโรงรับจำนำจะโดยการว่าประมุขหรือไม่ก็ตามให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ออกใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำให้แก่ผู้นั้น

ในกรณีคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำไม่อนุญาตให้ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำตั้งโรง

รับจำนำ ผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำมีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีโดยยื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าพนักงานผู้ออก

ใบอนุญาตภายในสามสิบวัน นับแต่วันได้รับแจ้งการไม่อนุญาต คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สิ้นสุด

มาตรา ๑๑ ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำให้ใช้ได้ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของปีที่ออกใบ

อนุญาต

มาตรา ๑๒ ผู้รับจำนำต้องจัดให้มีป้ายคำว่า "โรงรับจำนำ" ตามลักษณะที่เจ้าพนักงาน

ผู้ออกใบอนุญาตกำหนด แสดงไว้ในที่เปิดเผยหน้าโรงรับจำนำ

ในกรณีเทศบาลหรือทางราชการตั้งโรงรับจำนำ เทศบาลหรือทางราชการอาจใช้

คำอื่นแทนคำว่า "โรงรับจำนำ" ก็ได้ แต่ต้องเป็นคำที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

ควบคุมโรงรับจำนำให้ใช้ได้

มาตรา ๑๓ ผู้รับจำนำต้องจัดให้มีที่เก็บทรัพย์สินจำนำอันมีค่าไว้โดยปลอดภัยในโรงรับ

จำนำตามที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำกำหนด

มาตรา ๑๔ ห้ามมิให้ผู้รับจ่านำย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจ่านำ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการควบคุมโรงรับจ่านำ การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๑๕ ในกรณีผู้รับจ่านำเป็นนิติบุคคล เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกรรมการหรือผู้จัดการ ผู้รับจ่านำต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง

มาตรา ๑๖ ผู้รับจ่านำต้องจัดให้มีป้ายอัตราดอกเบี้ยเป็นภาษาไทยตามลักษณะที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตกำหนด แสดงไว้ในที่เปิดเผยภายในโรงรับจ่านำ

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ผู้รับจ่านำเรียกหรือรับดอกเบี้ยเกินอัตรา ดังต่อไปนี้

- (๑) เงินต้นไม่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๒ ต่อเดือน
- (๒) เงินต้นส่วนที่เกิน ๒,๐๐๐ บาท ร้อยละ ๑.๒๕ ต่อเดือน

การคิดดอกเบี้ยสำหรับกรณีที่ไม่ครบเดือน ถ้าไม่เกินสิบห้าวัน ให้คิดเป็นครึ่งเดือน ถ้าเกินสิบห้าวัน ให้คิดเป็นหนึ่งเดือน เศษของหนึ่งสตกให้ปัดทิ้ง

ในกรณีผู้รับจ่านำได้รับเงินหรือทรัพย์สินอื่นใด เนื่องจากการรับจ่านำนอกจากดอกเบี้ย ให้ถือว่าเงินหรือทรัพย์สินนั้นเป็นดอกเบี้ยด้วย

มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้ผู้รับจ่านำกระทำการ ดังต่อไปนี้

(๑) รับจ่านำหรือให้กู้ทรัพย์สินจ่านำในระหว่างเวลาตั้งแต่ ๑๘ นาฬิกา ถึง ๘ นาฬิกา

(๒) รับจ่านำสิ่งของจากภิกษุสามเณรหรือเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปี

(๓) รับจ่านำสิ่งของที่เห็นได้ว่าเป็นของที่ใช้ในราชการหรือสิ่งของที่ได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๑

(๔) นำทรัพย์สินจ่านำออกนอกโรงรับจ่านำ เว้นแต่เพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ หรือโดยได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต หรือเพื่อให้พันธียันตรายอันร้ายแรงที่ผู้รับจ่านำจะป้องกันด้วยวิธีอื่นไม่ได้

(๕) ประกอบธุรกิจซึ่งไม่เกี่ยวกับการรับจ่านำหรือการขายทรัพย์สินจ่านำที่หลุดเป็นสิทธิแล้วในบริเวณโรงรับจ่านำ

พ.ร.บ. โรงรับจำนำ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๓ ให้เพิ่มความขึ้นเป็น
มาตรา ๑๘ ทวิ ดังต่อไปนี้

"มาตรา ๑๘ ทวิ ในการรับจำนำ ให้ผู้รับจำนำจัดแจ้งรายการเกี่ยวกับบัตรประ-
ชาชนของผู้จำนำไว้ให้ชัดเจนในต้นขั้วของตัวรับจำนำด้วย

ในกรณีที่ผู้จำนำไม่ต้องมีบัตรประชาชนตามกฎหมาย ให้จัดแจ้งรายการเกี่ยวกับ เอก-
สารแสดงชื่อที่อยู่ของผู้จำนำแทนบัตรประชาชน"

มาตรา ๑๘ ในกรณีเหตุควรสงสัยว่าสิ่งของที่มีผู้นำมาจำนำ เป็นสิ่งของที่มีผู้ได้มาโดย
การกระทำความผิด ให้ผู้รับจำนำแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ทันที

มาตรา ๒๐ เมื่อมีการรับจำนำ ให้ผู้รับจำนำออกตัวรับจำนำให้แก่ผู้จำนำ และติด
เลขหมายที่ทรัพย์สินจำนำให้ตรงกับ เลขหมายตัวรับจำนำ

ตัวรับจำนำให้ทำตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

การออกตัวรับจำนำให้ทำตามวิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๒๑ เมื่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจหรือ
เจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ออกประกาศตำหนิรูปพรรณของหาย ได้แจ้งเรื่องของหายต่อผู้รับจำนำ ผู้
รับจำนำมีหน้าที่ตรวจทรัพย์สินจำนำหรือสิ่งของที่จะรับจำนำ ถ้าปรากฏว่ามีตำหนิรูปพรรณตรงหรือ
คล้ายกับตำหนิรูปพรรณของหาย ให้ผู้รับจำนำส่งมอบต่อเจ้าพนักงานผู้ซึ่งแจ้งเรื่องของหายนั้น
โดยไม่ชักช้า ในกรณีที่มีการรับจำนำไว้แล้ว ให้ส่งสำเนาตัวรับจำนำไปด้วย

มาตรา ๒๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓ ผู้รับจำนำต้องให้ใกล้ทรัพย์สินจำนำเมื่อมีผู้จำนำ
รับจำนำมาขอใกล้ และเมื่อให้ใกล้แล้วให้นำตัวรับจำนำติดไว้ที่ต้นขั้วตัวรับจำนำ และบันทึกวัน
เดือนปีที่ใกล้ไว้ในต้นขั้วตัวรับจำนำด้วย

ความในมาตรา ๒๒ เดิมถูกยกเลิกโดยมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. โรงรับจำนำ (ฉบับ
ที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๗ และให้ใช้ความใหม่แทนดังต่อไปนี้

"มาตรา ๒๒ ภายใต้บังคับมาตรา ๒๓ ผู้รับจำนำต้องให้ใกล้ทรัพย์สินจำนำ เมื่อมีผู้จำนำ
นำตัวรับจำนำมาขอใกล้ ให้ผู้รับจำนำจัดแจ้งรายการตามมาตรา ๑๘ ทวิ และเมื่อให้ใกล้แล้ว ให้
นำตัวรับจำนำติดไว้ที่ต้นขั้วตัวรับจำนำและบันทึกวันเดือนปีที่ใกล้ไว้ในต้นขั้วตัวรับจำนำนั้น และจัด
ให้ผู้ใกล้ทรัพย์สินคืนลงลายมือชื่อในต้นขั้วตัวรับจำนำด้วย"

มาตรา ๒๓ ผู้รับจํานำต้องไม่ยอมให้ใ้ททรัพย์จํานำเมื่อมีกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้รับจํานำได้รับแจ้งจากพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจว่า ททรัพย์จํานำ หรือตัวรับจํานำเป็นของได้มาโดยการกระทำความผิด หรือ
- (๒) ผู้รับจํานำมีเหตุควรสงสัยว่าททรัพย์จํานำหรือตัวรับจํานำ เป็นของได้มาโดยการกระทำความผิด

เมื่อผู้รับจํานำไม่ยอมให้ใ้ททรัพย์จํานำ ผู้รับจํานำต้องแจ้งต่อพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจท้องที่ทันที และต้องแจ้งต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตโดยไม่ชักช้า

มาตรา ๒๔ ผู้รับจํานำต้องคืนททรัพย์จํานำให้แก่เจ้าของโดยจะเรียกให้เจ้าของชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจํานำททรัพย์นั้นมิได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

- (๑) ผู้รับจํานำได้รับจํานำททรัพย์อันตรงกับรูปพรรณของหายซึ่งเจ้าหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๒๑ ได้แจ้งให้ทราบก่อนแล้ว หรือ
- (๒) ผู้รับจํานำได้รับจํานำททรัพย์ไว้โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าททรัพย์จํานำนั้นได้มาโดยการกระทำความผิด

ความในมาตรา ๒๔ เดิม ถูกยกเลิกโดยมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. ระเบียบจํานำ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๗ และให้ใช้ความใหม่แทนดังต่อไปนี้

"มาตรา ๒๔ ผู้รับจํานำต้องคืนททรัพย์จํานำให้แก่เจ้าของโดยจะเรียกให้เจ้าของชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจํานำททรัพย์นั้นมิได้ ในกรณีต่อไปนี้

- (๑) ได้รับจํานำสิ่งของที่เห็นได้ว่าเป็นของที่ใช้ในราชการ
- (๒) ได้รับจํานำททรัพย์หรือสิ่งของที่ได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๑
- (๓) ได้รับจํานำททรัพย์ไว้โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าททรัพย์จํานำนั้นได้มาโดยการกระทำความผิด
- (๔) ได้รับจํานำททรัพย์ไว้โดยมิได้จดทะเบียนรายการตามมาตรา ๑๔ ทวิ

ความในวรรคหนึ่งไม่ตัดสิทธิของผู้รับจํานำที่จะเรียกชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจํานำเอาจากผู้จํานำ"

มาตรา ๒๕ ให้ผู้รับจํานำทำบัญชีททรัพย์จํานำที่ผู้จํานำขาดส่งดอกเบี้ยเป็นเวลากว่าสี่เดือนยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตและปิดประกาศบัญชีนั้นไว้ ณ ที่เปิดเผยที่โรงรับจํานำนั้นตามแบบ

และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง .

เมื่อผู้รับจํานำได้ปฏิบัติตามถูกต้องครบถ้วนตามความในวรรคก่อนแล้ว ให้บรรดาทรัพย์สินจํานำที่ปรากฏตามบัญชีที่ผู้รับจํานำทำขึ้นและประกาศไว้ ซึ่งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตมิได้สั่งอายัดไว้หรือผู้จํานำมิได้ขอไถ่ภายในกำหนด เวลาสิบห้าวันนับแต่วันประกาศ หลุดเป็นสิทธิแก่ผู้รับจํานำ

มาตรา ๒๖ เมื่อทรัพย์สินจํานำหลุดเป็นสิทธิแล้ว ให้ผู้รับจํานำบันทึกวันเดือนปีที่หลุดเป็นสิทธิไว้ในต้นขั้วตัวรับจํานำ และถ้าผู้รับจํานำได้จำหน่ายหรือเปลี่ยนแปลงสภาพทรัพย์สินจํานำที่หลุดเป็นสิทธิแล้ว ก็ให้บันทึกวันเดือนปีที่ได้จำหน่ายหรือเปลี่ยนแปลงสภาพทรัพย์สินจํานำนั้นไว้ในต้นขั้วตัวรับจํานำด้วย

มาตรา ๒๗ ให้ผู้รับจํานำทำบัญชีงบเดือนยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามแบบและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ทั้งนี้ภายในระยะเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันสิ้นเดือนปฏิทิน

มาตรา ๒๘ เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจํานำซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง มีอำนาจเข้าไปในโรงรับจํานำเพื่อตรวจทรัพย์สินจํานำและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการรับจํานำ และผู้รับจํานำต้องให้ความสะดวกตามสมควร

เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจํานำต้องมีบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง และต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

มาตรา ๒๙ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจํานำมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำมีกำหนดไม่เกินสามเดือน หรือสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำเมื่อปรากฏว่า

- (๑) ผู้รับจํานำหรือกรรมการ ผู้จัดการหรือพนักงานของผู้รับจํานำฝ่าฝืนบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือ
- (๒) ผู้รับจํานำหรือกรรมการหรือผู้จัดการของผู้รับจํานำซึ่ง เป็นนิติบุคคลขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๔

ในกรณีสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำหรือเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำ เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจํานำเห็นสมควร จะมีคำสั่งให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต เข้าควบคุมโรงรับจํานำที่ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำหรือถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๓๐ ผู้รับจํานำมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำหรือคำสั่งเพิก

ถอนใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำได้สั่งตามมาตรา ๒๔ ต่อรัฐมนตรี
ได้ โดยยื่นอุทธรณ์ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับคำสั่ง

คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๓๑ ผู้รับจำนำจะรับจำนำในระหว่างเวลาพักใช้ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ หรือ
ภายหลังเวลาที่ได้ออกใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำไม่ได้ แต่ผู้นั้นยังคงมีหน้าที่ต่อผู้จำนำและต้อง
ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าผู้นั้นยัง
เป็นผู้รับจำนำตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ เท่าที่เกี่ยวกับการรับจำนำที่ได้กระทำไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๒ ผู้รับจำนำผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการรับจำนำก็ให้กระทำได้ แต่ต้องแจ้งเป็น
หนังสือให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตทราบก่อนเลิกกิจการโรงรับจำนำไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ผู้ซึ่งเลิกกิจการรับจำนำจะรับจำนำภายหลังที่เลิกกิจการรับจำนำแล้วไม่ได้ แต่ผู้นั้นยังคง
มีหน้าที่ต่อผู้จำนำและต้องปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัติ
นี้ โดยให้ถือว่าผู้นั้นยังเป็นผู้รับจำนำตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ เท่าที่เกี่ยวกับการรับจำนำที่ได้กระทำ
ไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๓ ผู้รับจำนำผู้ใดต้องเลิกกิจการรับจำนำเพราะใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำสิ้น
อายุและไม่ได้รับใบอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำใหม่ ผู้นั้นยังคงมีหน้าที่ต่อผู้จำนำและต้องปฏิบัติตามพระ
ราชบัญญัตินี้และกฎกระทรวงที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ โดยให้ถือว่าผู้นั้นยังเป็นผู้รับจำนำ
ตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ เท่าที่เกี่ยวกับการรับจำนำที่ได้กระทำไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๔ ในกรณีตามมาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับ
จำนำเห็นสมควรจะมีคำสั่งให้ควบคุมโรงรับจำนำนั้น ๆ ก็ได้

มาตรา ๓๕ ในกรณีผู้รับจำนำตาย ทายาทของผู้รับจำนำที่ตายอาจยื่นคำขอ เข้า เป็นผู้
รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตาย ถ้าคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นว่าทายาทผู้นั้น เป็นผู้สมควร
และมีคุณสมบัติตามมาตรา ๔ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจะออกหนังสืออนุญาตให้ทายาทผู้นั้น
เป็นผู้รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตายก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ถือว่าทายาทผู้นั้น เป็นผู้รับจำนำตามใบ
อนุญาตตั้งโรงรับจำนำที่ได้ออกให้แก่ผู้ตายนั้น

มาตรา ๓๖ ในกรณีไม่มีผู้ขอ เป็นผู้รับจำนำแทนผู้รับจำนำที่ตายจนล่วงเลยกำหนดสาม-
สิบวันนับแต่วันที่ผู้รับจำนำตายหรือมีผู้ขอ เป็นผู้รับจำนำแทน แต่ไม่ได้รับอนุญาต หรือมีทายาทอื่นคัด

ค้ำและไม้อาจตกลงกันได้ ให้เลิกกิจการโรงรับจำนำ และให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตเข้าควบคุมโรงรับจำนำ

มาตรา ๓๗ เมื่อได้มีคำสั่งคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำให้ควบคุมโรงรับจำนำใด ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแจ้งคำสั่ง เป็นหนังสือให้ผู้รับจำนำแห่งโรงรับจำนำนั้นทราบและเข้าควบคุมโรงรับจำนำนั้นทันที การควบคุมจะกระทำโดยเข้าดำเนินกิจการโรงรับจำนำนั้น เสียเอง แทนผู้รับจำนำ หรือจะเข้าตรวจตราดูแลให้ผู้รับจำนำดำเนินกิจการโรงรับจำนำให้ถูกต้องเรียบร้อยก็ได้

การควบคุมโรงรับจำนำจะกระทำโดยกำหนดระยะเวลาควบคุมหรือไม่ก็ได้ และเมื่อได้เข้าควบคุมแล้ว จะเลิกการควบคุมเมื่อใดก็ได้ ทั้งนี้ตามที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจะเห็นสมควร

เมื่อได้มีคำสั่งคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำให้เลิกควบคุมโรงรับจำนำ ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแจ้งคำสั่ง เป็นหนังสือให้ผู้รับจำนำทราบและเลิกการควบคุมตามคำสั่งนั้น

มาตรา ๓๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำ และเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตมีอำนาจสั่งให้ผู้รับจำนำหรือกรรมการผู้จัดการ และพนักงานของผู้รับจำนำซึ่ง เป็นนิติบุคคลมาให้ถ้อยคำหรือแสดงสมุดบัญชี เอกสาร และสิ่งอื่นอันเกี่ยวกับกิจการโรงรับจำนำ

มาตรา ๓๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๓๑ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสองปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๐ ผู้รับจำนำผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ

มาตรา ๔๑ ผู้รับจำนำผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ วรรคหนึ่ง มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ หรือฝ่าฝืนกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา ๒๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองพันบาท

มาตรา ๔๒ ในกรณีที่พระราชบัญญัตินี้บัญญัติว่า การกระทำใดของผู้รับจำนำเป็นความผิด ถ้ากรรมการ ผู้จัดการ หรือพนักงานของผู้รับจำนำเป็นผู้กระทำหรือร่วมกระทำด้วยผู้นั้นต้องระวางโทษเช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้สำหรับผู้รับจำนำ

มาตรา ๔๓ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต เจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำนำ และออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ส. ธนะรัชต์

นายกรัฐมนตรี

(๗๔ ร.จ. ๔ ตอนที่ ๑๑๕ (ฉบับพิเศษ) ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๕)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พระราชบัญญัติ

โรงรับจำนำ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๗

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๗

เป็นปีที่ ๒๙ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติโรงรับจำนำ (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๑๗"

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๔

"มาตรา ๑๘ ทวิ ในการรับจำนำ ให้ผู้รับจำนำจัดแจ้งรายการเกี่ยวกับบัตรประชาชนของผู้จำนำไว้ให้ชัดเจนในต้นขั้วของตัวรับจำนำด้วย

ในกรณีที่ผู้จำนำไม่ต้องมีบัตรประชาชนตามกฎหมาย ให้จัดแจ้งรายการเกี่ยวกับเอกสารแสดงชื่อที่อยู่ของผู้จำนำแทนบัตรประชาชน"

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๒ ภายใต้อำนาจมาตรา ๒๓ ผู้รับจำนำต้องให้ไถ่ทรัพย์จำนำเมื่อมีผู้จำนำนำตัวรับจำนำมาขอไถ่ ให้ผู้รับจำนำจัดแจ้งรายการตามมาตรา ๑๘ ทวิ และเมื่อให้ไถ่แล้ว ให้นำ

ตัวรับจำนำติดไว้ที่ต้นข้าวตัวรับจำนำและบันทึกวันเดือนปีที่ไว้ไว้ในต้นข้าวตัวรับจำนำนั้น และจัดให้
ผู้ไถ่ทรัพย์สินลงลายมือชื่อในต้นข้าวตัวรับจำนำด้วย"

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕
และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๒๔ ผู้รับจำนำต้องคืนทรัพย์สินจำนำให้แก่เจ้าของโดยจะเรียกให้เจ้าของชำระ
หนี้ที่เกิดจากการรับจำนำทรัพย์สินนั้นมิได้ ในกรณีต่อไปนี้

- (๑) ได้รับความเสียหายของทรัพย์สินที่เห็นได้ว่าเป็นของที่ใช้ในราชการ
- (๒) ได้รับความเสียหายหรือสิ่งของที่ได้รับแจ้งตามมาตรา ๒๑
- (๓) ได้รับความเสียหายไว้โดยรู้หรือมีเหตุอันควรรู้ว่าทรัพย์สินจำนำนั้นได้มาโดยการ
กระทำความผิด
- (๔) ได้รับความเสียหายไว้โดยมิได้จัดแจ้งรายการตามมาตรา ๑๘ ทวิ

ความในวรรคหนึ่งไม่ตัดสิทธิของผู้รับจำนำที่จะเรียกชำระหนี้ที่เกิดจากการรับจำนำเอา
จากผู้จำนำ"

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

นายกรัฐมนตรี

(๔๑ ร.จ. ๑๑ ตอนที่ ๒๐๒ (ฉบับพิเศษ) ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๗)

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๔

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ผู้ใดมีความประสงค์จะขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำในท้องที่ที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำ ให้ยื่นคำขอตามแบบ จ. ๑ ท้ายกฎกระทรวงนี้ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตประกาศให้มายื่นคำขออนุญาต ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน

ในกรณีที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นสมควร จะให้ผู้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำวางเงินประกันต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามสมควรก็ได้

ข้อ ๒ เมื่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้รับคำขอตามข้อ ๑ ให้สอบสวนคุณสมบัติของผู้ขออนุญาต แล้วเสนอความเห็นไปยังคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำ

ข้อ ๓ ในท้องที่ใด คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นว่ามิผู้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำเกินความจำเป็นของท้องที่ และถ้าไม่มีทางที่จะตกลงกันได้ ก็ให้คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำกำหนดจำนวนโรงรับจำนำในท้องที่นั้น เพื่อให้มีการว่าประมุขในระหว่างบุคคลที่ได้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำตามข้อ ๑ เว้นแต่บุคคลที่ขาดคุณสมบัติของผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

ข้อ ๔ ในท้องที่ใด คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นสมควรกำหนดจำนวนโรงรับจำนำเพื่อให้มีการว่าประมุขตามความจำเป็นของท้องที่ไว้ก่อนมิผู้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ก็ให้ทำได้

ข้อ ๕ ผู้ขอว่าประมุขตั้งโรงรับจำนำตามข้อ ๓ และข้อ ๔ ให้ยื่นคำขอตามแบบ จ.๒ ท้ายกฎกระทรวงนี้ ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตภายในระยะเวลาที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตประกาศให้มายื่นคำขอว่าประมุข พร้อมด้วยวางเงินประกันตามที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำเห็นสมควร

ในกรณีผู้ว่าประมาณรายไคยังมิได้ถูกสอบสวนคุณสมบัติ ให้นำความในข้อ ๒ มาใช้บังคับ โดยอนุโลม

ข้อ ๖ การว่าประมาณตั้งโรงรับจำนำ ให้กำหนดระยะเวลาในคราวหนึ่ง ๕ ปี

ข้อ ๗ การว่าประมาณตั้งโรงรับจำนำในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีให้กระทำต่อหน้าคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้กระทำต่อหน้าคณะกรรมการพิจารณาว่าประมาณ มีจำนวนไม่น้อยกว่าสามคน ซึ่งคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำแต่งตั้ง

ข้อ ๘ การว่าประมาณตั้งโรงรับจำนำ คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำจะให้กระทำโดยวิธีลับหรือเปิดเผยก็ได้

ข้อ ๙ ในท้องที่ใดที่คณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำได้กำหนดจำนวนโรงรับจำนำไว้มากกว่าหนึ่งโรง ให้ว่าประมาณคราวละหนึ่งโรง

ข้อ ๑๐ ให้ผู้ว่าประมาณในจำนวนเงินสูงสุด เป็นผู้มสิทธิได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำที่ว่าประมาณนั้น

ข้อ ๑๑ เงินประกันตามข้อ ๑ ให้คืนแก่ผู้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ แต่ถ้าผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำไม่ชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำภายในกำหนดสองเดือนนับแต่วันที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตแจ้งให้ทราบ หรือไม่มายื่นคำขอว่าประมาณในกรณีที่มีการว่าประมาณตามกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้แจ้งให้ทราบ ให้รับเสีย

ข้อ ๑๒ เงินประกันตามข้อ ๔ ให้คืนแก่ผู้ยื่นคำขอว่าประมาณ แต่ถ้าผู้ยื่นคำขอว่าประมาณไม่มาว่าประมาณตามกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้แจ้งให้ทราบ หรือเมื่อประมาณได้แล้วไม่ชำระเงินว่าประมาณครบถ้วนภายในกำหนดสองเดือนนับแต่วันที่ว่าประมาณได้ ให้รับเสีย

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๖

พลเอก ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๘๐ ร.จ. ๑ ตอนที่ ๑ ลงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๖)

คำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

เขียนที่

วันที่พ.ศ.....

ข้าพเจ้าอายุปี สัญชาติ.....

อยู่บ้านเลขที่ตำบลอำเภอ.....จังหวัด.....

ขอยื่นคำขอต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์ขอตั้งโรงรับจำนำเป็นจำนวนหนึ่งโรง

ใช้ชื่อว่า ณ ที่เลขที่.....ถนน.....

ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....ตามแผนผังสถานที่

แนบท้ายคำขอนี้

ข้าพเจ้ามีหลักฐานทุนทรัพย์ คือ

.....

ข้าพเจ้ารับรองจะปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมายทุกประการ

ลายมือชื่อผู้ยื่นคำขอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำขอว่าประมุขตั้งโรงรับจำนำ

เขียนที่

วันที่.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

อยู่บ้าน เลขที่ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ขอยื่นคำขอต่ เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์ขอว่าประมุขตั้งโรงรับจำนำ เป็นจำนวนหนึ่งโรง

ใช้ชื่อว่า..... ณ ที่ เลขที่.....

ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ตามแผนผังสถานที่แนบท้ายคำขอนี้ และได้วางเงินประกันในการว่าประมุขนี้.....

.....บาท () ด้วยแล้ว

ตัวอักษร

ข้าพเจ้ามีหลักฐานทุนทรัพย์ คือ

.....

ข้าพเจ้ารับรองจะปฏิบัติตามระเบียบและกฎหมายทุกประการ

ลายมือชื่อผู้ยื่นคำขอ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

เล่มที่.....

เลขที่.....

วันที่.....พ.ศ.....

อนุญาตให้.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

อยู่บ้าน เลขที่.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ตั้งโรงรับจำนำหนึ่งโรงใช้ชื่อว่า.....

ทำการรับจำนำตามพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ ณ ที่.....

เลขที่.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ใบอนุญาตฉบับนี้ให้ใช้จนถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ.....

ลายมือชื่อและประทับตราประจำตำแหน่ง.....

เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรรับจํานำ พ.ศ. ๒๕๐๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๐ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติโรรับจํานำ พ.ศ. ๒๕๐๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ตัวรับจํานำ ให้มีต้นข้าวและปลายข้าว มีรายการอย่างเดียวกันตามแบบ จ.๔ ท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๒ ตัวรับจํานำให้เย็บเป็นเล่มๆละหนึ่งร้อยฉบับ และก่อนนำออกใช้ทุกเล่มต้องมีลายมือชื่อและตราประจำตำแหน่งของเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต

ข้อ ๓ เมื่อออกตัวรับจํานำ ผู้รับจํานำต้องกรอกรายการในต้นข้าวและปลายข้าวตัวรับจํานำมีข้อความตรงกันทุกรายการ และให้ผู้จํานำลงลายมือชื่อหรือพิมพ์ลายนิ้วแม่่มือขวาไว้ในต้นข้าวและปลายข้าวตัวรับจํานำด้วย ถ้าใช้นิ้วแม่่มือขวาไม่ได้ ให้นิ้วมืออื่นแทนได้ แต่ต้องหมายเหตุว่าเป็นลายนิ้วมือใด

การพิมพ์ลายนิ้วมือ ให้พิมพ์ให้เห็นได้โดยชัดเจนและอาจตรวจสอบได้

ความในข้อ ๓ ถูกยกเลิกและใช้ความใหม่แทนแล้วโดยข้อ ๑ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๗) ฯลฯ

ข้อ ๔ เมื่อได้มีการปฏิบัติการตามข้อ ๓ ครบบริบูรณ์แล้วให้ผู้รับจํานำฉีกปลายข้าวตัวรับจํานำมอบให้แก่ผู้จํานำ

ข้อ ๕ ตัวรับจํานำแบบ จ.๗ ท้ายกฎกระทรวงมหาดไทยออกตามความในพระราชบัญญัติโรรับจํานำ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๔๘๐ ให้ใช้ได้ต่อไปอีกหกเดือนนับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๖

พลเอก ป. จารุเสถียร
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
(๘๐ ร.จ. ๕ ตอนที่ ๑ ลงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๖)

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวรับจํานำ

ตัวรับจํานำ

เล่มที่.....

จ.๔

เล่มที่.....

จ.๔

เลขที่.....

เลขที่.....

โรงรับจํานำ.....

โรงรับจํานำ.....

ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำ.....เล่มที่.....เลขที่.....

ใบอนุญาตตั้งโรงรับจํานำ.....เล่มที่.....เลขที่.....

ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

รับจํานำวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

รับจํานำวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ส่งดอกเบี้ยวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ส่งดอกเบี้ยวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ชื่อผู้จํานำ.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

ชื่อผู้จํานำ.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

บ้านเลขที่.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....

บ้านเลขที่.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....อาชีพ.....ได้นำ.....

จังหวัด.....อาชีพ.....ได้นำ.....

รวม.....สิ่ง - มาจํานำไว้เป็นเงิน.....บาท.....สตางค์

รวม.....สิ่ง - มาจํานำไว้เป็นเงิน.....บาท.....สตางค์

ราคาทรัพย์สินที่ตกลงประเมิน.....บาท.....สตางค์

ราคาทรัพย์สินที่ตกลงประเมิน.....บาท.....สตางค์

ดอกเบี้ยเดือนละ.....บาท.....สตางค์

ดอกเบี้ยเดือนละ.....บาท.....สตางค์

ลายมือชื่อ.....ผู้รับจํานำ

ลายมือชื่อ.....ผู้รับจํานำ

ลายมือชื่อ

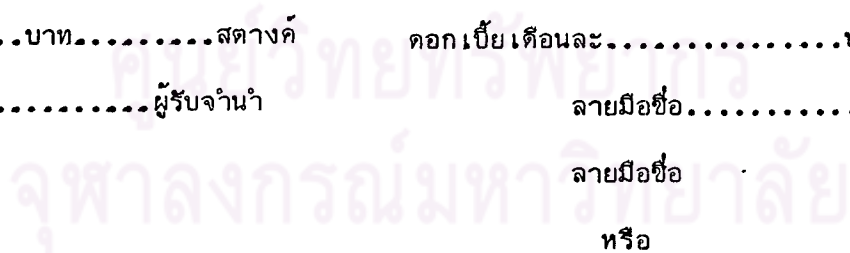
ลายมือชื่อ

หรือ

หรือ

ลายพิมพ์นิ้วมือ.....ผู้จํานำ

ลายพิมพ์นิ้วมือ.....ผู้จํานำ

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๖)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ให้กำหนดค่าธรรมเนียม ดังนี้

(๑) ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

ก. จังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี	ฉบับละ	๑๒,๐๐๐ บาท
ถ้าผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำรายใดได้เสียเงินว่าประมูลตั้งแต่		๖๐,๐๐๐ บาท
ขึ้นไปแล้ว ให้ลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาต เหลือ	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
ข. จังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี	ฉบับละ	๖,๐๐๐ บาท
ถ้าผู้รับใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำรายใดได้เสียเงินว่าประมูลตั้งแต่		๓๐,๐๐๐ บาท
ขึ้นไปแล้ว ให้ลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาต เหลือ	ฉบับละ	๕๐๐ บาท

(๒) ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำของเทศบาลหรือทางราชการ

ก. จังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี	ฉบับละ	๑,๐๐๐ บาท
ข. จังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนคร และจังหวัดธนบุรี	ฉบับละ	๕๐๐ บาท

(๓) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕๐ บาท

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๖

พลเอก ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๘๐ ร.จ. ๑๓ ตอนที่ ๑ ลงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๖)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๐๗)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกความในข้อ ๓ แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ ๓ เมื่อออกตัวรับจำนำ ผู้รับจำนำต้องกรอกรายการทรัพย์สินจำนำในต้นขั้วและปลายขั้วตัวรับจำนำ ระบุประเภทลักษณะ รูปพรรณ ขนาดหน้าผกและหรือจำนวนของทรัพย์สินจำนำโดยละเอียด และให้ผู้จำนำลงลายมือชื่อหรือพิมพ์ลายนิ้วแม่มือขวาไว้ในต้นขั้วและปลายขั้วตัวรับจำนำด้วย ถ้าใช้หัวแม่มือขวาไม่ได้ให้ใช้นิ้วมืออื่นแทนได้ แต่ต้องหมายความว่า เป็นลายนิ้วมือใดของมือข้างใด

การพิมพ์ลายนิ้วมือ ให้พิมพ์ให้เห็นได้โดยชัดเจนและอาจตรวจสอบได้"

ข้อ ๒ ผู้รับจำนำซึ่งมีความประสงค์จะย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ ให้ยื่นคำขอตามแบบ จ. ๕ ท้ายกฎกระทรวงนี้ พร้อมด้วยแผนผังสถานที่ที่จะย้ายไปตั้งใหม่ต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต เมื่อได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำแล้ว ให้เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตบันทึกสถานที่ตั้งโรงรับจำนำใหม่ไว้ในใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

ข้อ ๓ บัญชีทรัพย์สินจำนำที่ผู้จำนำขาดส่งดอกเบี้ยเป็นเวลามากกว่าสี่เดือน ให้ทำตามแบบ จ. ๖ ท้ายกฎกระทรวงนี้

บัญชีตามวรรคหนึ่งให้ทำสามฉบับ เก็บไว้ที่โรงรับจำนำหนึ่งฉบับ ปิดประกาศ ณ ที่เปิดเผยที่โรงรับจำนำในวันเดียวกับที่ยื่นบัญชีหนึ่งฉบับ และยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตหนึ่งฉบับ การปิดบัญชีไว้ที่โรงรับจำนำตามวรรคสอง ให้ปิดไว้มีกำหนดสิบห้าวัน

ข้อ ๔ บัญชีงบเดือนตามมาตรา ๒๗ ให้ทำตามแบบ จ. ๗ ท้ายกฎกระทรวงนี้

ข้อ ๕ บัตรประจำตัวเจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำนำ ให้ทำตามแบบ จ. ๘ ท้ายกฎ

กระทรวงนี้

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๐๗

พลเอก ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๘๑ ร.จ. ๑๙๙ ตอนที่ ๒๙ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๐๗)

คำขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำ

เขียนที่

วันที่เดือน.....พ.ศ.

ข้าพเจ้าอายุปี สัญชาติ

อยู่บ้านเลขที่ถนนตำบลอำเภอ

จังหวัดทำคำขอยื่นต่อเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ดังต่อไปนี้

ด้วยข้าพเจ้าเป็นผู้รับจำนำตามใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำเล่มที่

เลขที่ ลงวันที่เดือนพ.ศ. มีความประสงค์จะ

ขอย้ายสถานที่ตั้งโรงรับจำนำตามใบอนุญาต ซึ่งตั้งอยู่ ณ อาคารเลขที่

ถนนตำบลอำเภอจังหวัด

ไปตั้งทำการรับจำนำ ณ อาคารเลขที่ ถนน ตำบล

อำเภอจังหวัดตั้งแต่วันที่เดือนพ.ศ.

และได้เสนอแผนผังสถานที่ที่จะย้ายไปตั้งใหม่มาพร้อมกับคำขอนี้แล้ว

ข้าพเจ้ามีเหตุผลและความจำเป็นดังนี้

.....

ลายมือชื่อผู้รับจำนำ

บัญชีทรัพย์สินจำนำที่ผู้จำนำขาดส่งดอกเบี้ยเป็นเวลากว่าสี่เดือน

โรงรับจำนำใบอนุญาตเล่มที่.....เลขที่.....ตั้งอยู่ ณ อาคารเลขที่.....

ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

เลขที่	วัน เดือน ปี รับจำนำ	เลขหมาย ตัว รับจำนำ	ชื่อผู้ จำนำ	ที่อยู่ ของผู้ จำนำ	ทรัพย์สินจำนำ				หมายเหตุ
					รายการ	จำนวน	เงิน		
							บาท	สต.	

ได้ปิดประกาศบัญชีทรัพย์สินจำนำดังกล่าวข้างต้น ณ ที่เปิดเผยที่โรงรับจำนำแล้วตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ทรัพย์สินจำนำทั้งหมดนี้จะ
หลุดเป็นสิทธิในวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เว้นแต่
เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตส่งอายัดหรือผู้จำนำขอไถ่เสียก่อนวันที่ทรัพย์สินจำนำจะหลุดเป็นสิทธิ

ลายมือชื่อ.....ผู้รับจำนำ

บัญชีงบ เดือน

โรงรับจำนำใบอนุญาตเล่มที่.....เลขที่.....ตั้งอยู่ ณ อาคารเลขที่.....ถนน.....
ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....ผู้รับจำนำ ขอยื่นบัญชีงบเดือนตามความในมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ
พ.ศ. ๒๕๐๕ ประจำเดือน.....พ.ศ.....ต่อพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ดังรายการต่อไปนี้

จำนวนผู้จำนำ	ทรัพย์สินจำนำ		ทรัพย์สินจำนำที่ไถ่			ทรัพย์สินจำนำที่หลุด เป็นสิทธิ			ดอกเบี้ยที่ได้รับ		หมายเหตุ
	จำนวน	รวมเงิน	จำนวน	รวมเงิน		จำนวน	รวมเงิน				
		บาท		สต.	บาท		สต.	บาท	สต.	บาท	

ขอรับรองว่าเป็นรายการที่ถูกต้องกับความ เป็นจริง

ลายมือชื่อ.....ผู้รับจำนำ

๑ ซม.

บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่งานตรวจโรงรับจำนำ
(ด้านหน้า)

บัตรประจำตัวเจ้าหน้าที่งานตรวจโรงรับจำนำ

กรม.....

กระทรวง.....

วันออกบัตร...../...../.....บัตรหมดอายุ././.

๔.๔ ซม

(ด้านหลัง)

๑ ซม.

รูปถ่าย ๓ ๔ ซม.	เลขที่...../.....
	ชื่อ.....
	ตำแหน่ง.....

.....เจ้าพนักงานผู้ออกบัตร	

๔.๔ ซม

มีตราเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตรูปวงกลมประทับกลางบัตรด้านหลัง (รูปถ่ายให้มีขนาด ๓ x ๔ ซม. หน้าที่ตรงไม่สวมหมวก และแต่งเครื่องแบบปกติ เครื่องแบบตรวจราชการ เครื่องแบบฝึก หรือเครื่องแบบที่ตนสังกัด)

ประกาศกระทรวงมหาดไทย
เรื่อง แต่งตั้งเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต
และเจ้าพนักงานตรวจโรงรับจำนำ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงแต่งตั้งให้

๑. หัวหน้ากองทะเบียน กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง กรมตำรวจ เป็น
เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต ในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี
 ๒. ผู้ว่าราชการจังหวัด เป็นเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาต สำหรับจังหวัดอื่นนอก
จากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี
 ๓. รองหัวหน้ากองทะเบียน, ผู้กำกับการ ๒, รองผู้กำกับการ ๒, หัวหน้า
แผนกควบคุมโรงรับจำนำและค้ำของเก่า, ประจำแผนกควบคุมโรงรับจำนำและค้ำของเก่า
กองทะเบียน กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง กรมตำรวจ เป็นเจ้าพนักงานตรวจโรง
รับจำนำ ในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี
 ๔. ผู้กำกับการตำรวจภูธรจังหวัด, นายตำรวจชั้นสัญญาบัตร, ปลัดจังหวัด,
นายอำเภอ, และปลัดอำเภอ แห่งท้องที่ที่โรงรับจำนำนั้นตั้งอยู่ เป็นเจ้าพนักงานตรวจโรง
รับจำนำ สำหรับจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี
- ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๔ มกราคม ๒๕๐๖

พลเอก ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๘๐ ร.จ. ๑๔๒ ตอนที่ ๑๐ (แผนกราชกิจจานุ) ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๐๖)

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ.๒๕๒๐)

ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๘ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้าของข้อ ๑ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕

"สถานที่ตั้งโรงรับจำนำที่ขออนุญาต ต้องมีระยะตามทางเดินถึงกันที่ใกล้ที่สุด ห่างจากโรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาตให้ตั้งอยู่ก่อนแล้วไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

ในกรณีที่มีผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำหลายราย และไม่มีโรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาตให้ตั้งอยู่ก่อนแล้วในระยะตามทางเดินถึงกันที่ใกล้ที่สุดน้อยกว่า ๕๐๐ เมตร ถ้าสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเหล่านั้นมีระยะตามทางเดินถึงกันที่ใกล้ที่สุดห่างกันน้อยกว่า ๕๐๐ เมตร เมื่อคณะกรรมการควบคุมโรงรับจำนำพิจารณาเห็นสมควรอนุญาตแล้ว ให้ใช้วิธีจับสลากเพื่อให้เหลือผู้รับอนุญาตแต่เพียงรายเดียว ผู้ที่จับสลากได้จะเป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ตั้งโรงรับจำนำในสถานที่ขออนุญาตตั้งนั้น

ความในวรรคสามและวรรคสี่ไม่ใช้บังคับแก่สถานที่ตั้งโรงรับจำนำที่ได้รับอนุญาตก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ และไม่ใช้บังคับแก่สถานที่ตั้งโรงรับจำนำของเทศบาลหรือของทางราชการ"

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๑ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

"ข้อ ๑๑ เงินประกันตามข้อ ๑ ให้คืนแก่ผู้ยื่นคำขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำ แต่ถ้าผู้ขออนุญาตตั้งโรงรับจำนำไม่ชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ ภายในกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้แจ้งให้ทราบหรือไม่มายื่นคำขอว่าประมุขในกรณีที่มีการว่าประมุขตามกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้แจ้งให้ทราบ ให้รับเสีย"

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑๒ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

"ข้อ ๑๒ เงินประกันตามข้อ ๕ ให้คืนแก่ผู้ยื่นคำขอว่าประมุข แต่ถ้าผู้ยื่นคำขอว่าประ-

มูลไม่มาว่าประมวลตามกำหนดเวลาที่เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตได้แจ้งให้ทราบ หรือเมื่อว่าประมวลได้แล้วไม่ชำระเงินค่าว่าประมวลครบถ้วนภายในกำหนดสามเดือนนับแต่วันที่ว่าประมวลได้ ให้รับเสีย"

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๑ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ ๑ ตัวรับจำนำให้มีต้นข้าวและปลายข้าว มีรายการตรงกัน โดยให้ต้นข้าวและปลายข้าวซ้อนกัน ฉบับแรกใช้เป็นต้นข้าว ส่วนฉบับหลังใช้เป็นปลายข้าว ตามแบบ จ. ๔ ท้ายกฎกระทรวงนี้"

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๒ แห่งกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ข้อ ๒ ตัวรับจำนำให้เย็บเป็นเล่ม เล่มหนึ่งมีร้อยชุดโดยให้มีหมายเลขลำดับเล่มและฉบับ และก่อนนำออกใช้ทุกเล่มต้องมีลายมือชื่อและประทับตราประจำตำแหน่งของเจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตบนปกในของทุกเล่ม"

ข้อ ๖ ให้ยกเลิกความใน (๑)(๒) และ (๓) ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"(๑) ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำของเอกชน

(ก) ในกรุงเทพมหานคร ฉบับละ ๒๐,๐๐๐ บาท

(ข) ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ฉบับละ ๑๐,๐๐๐ บาท

(๒) ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำของเทศบาลหรือของทางราชการ

(ก) ในกรุงเทพมหานคร ฉบับละ ๒,๐๐๐ บาท

(ข) ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ฉบับละ ๑,๐๐๐ บาท

(๓) ใบแทนใบอนุญาต ฉบับละ ๕๐ บาท

ข้อ ๗ ตัวรับจำนำแบบ จ.๔ ท้ายกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ออกตามความในพระราชบัญญัติโรงรับจำนำ พ.ศ. ๒๕๐๕ ลงวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๖ ให้ใช้ต่อไปได้อีกสามเดือน นับแต่วันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๐

สมัคร สุนทรเวช

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

(๔๔ ร.จ. ๓๔ ตอนที่ ๒๔ (ฉบับพิเศษ) ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๒๐)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

(ด้านหน้า)

ตัวรับจ่านำ

(ฉบับแรก)

เล่มที่

เลขที่

โรงรับจ่านำ

ใบอนุญาตตั้งโรงจ่านำเล่มที่ เลขที่ ถนน.....

ตำบล/แขวงอำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

รับจ่านำวันที่พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ส่งดอกเบี้ยวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ชื่อผู้จ่านำ.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....บ้านเลขที่..

ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

บัตรประจำตัว.....เลขที่.....ออกให้ ณเมื่อ.....

หมดอายุ.....ได้นำ

รวม.....สิ่ง มาจ่านำไว้เป็นเงิน.....บาท.....สตางค์

ราคาทรัพย์สินที่ตกลงประเมิน.....บาท.....สตางค์

เสียดอกเบี้ยเดือนละ.....บาท.....สตางค์

ลายมือชื่อ.....ผู้รับจ่านำ

ลายมือชื่อ.....ผู้จ่านำ

หรือ

ลายพิมพ์นิ้วมือ.....ผู้จ่านำ

(ด้านหน้า)

ตัวรับจำหน่าย

(ฉบับหลัง)

เล่มที่.....

เลขที่.....

โรงรับจำหน่าย.....

ใบอนุญาตตั้งโรงรับจำหน่ายเล่มที่.....เลขที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

รับจำหน่ายวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ลงดอกเบี้ยวันที่.....พ.ศ.....เวลา.....นาฬิกา

ชื่อผู้จำหน่าย.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....อยู่บ้านเลขที่.....

ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

บัตรประจำตัว.....เลขที่.....ออกให้ ณ.....เมื่อ.....

หมดอายุ.....ได้นำ

รวม.....สิ่ง มาจำหน่ายไว้เป็นเงิน.....บาท.....สตางค์

ราคาทรัพย์สินที่ตกลงประเมิน.....บาท.....สตางค์

เสียดอกเบี้ยเดือนละ.....บาท.....สตางค์

ลายมือชื่อ.....ผู้รับจำหน่าย

ลายมือชื่อ.....ผู้จำหน่าย

หรือ

ลายพิมพ์นิ้วมือ.....ผู้จำหน่าย

(ด้านหลัง)

รายการไถ่ถอน ๐

ชื่อผู้ไถ่.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....

อยู่บ้าน เลขที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

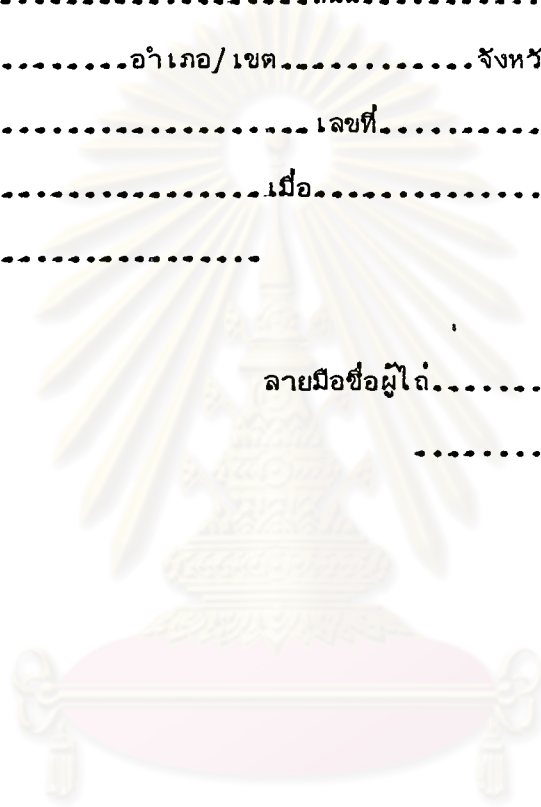
บัตรประจำตัว.....เลขที่.....

ออกให้ ณเมื่อ.....

หมดอายุ.....

ลายมือชื่อผู้ไถ่.....

...../...../.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ลักษณะ ๑๓

จำนำ

หมวด ๑

บทเบ็ดเสร็จทั่วไป

มาตรา ๗๔๗ ยันว่าจำนำนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่ง เรียกว่าผู้จำนำ ส่งมอบสังหาริมทรัพย์สิ่งหนึ่งให้แก่บุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่าผู้รับจำนำ เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้

มาตรา ๗๔๘ การจำนำนั้นย่อม เป็นประกันเพื่อการชำระหนี้กับทั้งค่าอุปการณ์ต่อไปนี้ด้วย คือ

- (๑) ดอกเบี้ย
- (๒) ค่าสินไหมทดแทนในการไม่ชำระหนี้
- (๓) ค่าฤชาธรรมเนียมในการบังคับจำนำ
- (๔) ค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาทรัพย์สินซึ่งจำนำ
- (๕) ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอัน เกิดแต่ความชำรุดบกพร่องแห่งทรัพย์สินจำนำ

ซึ่งไม่เห็นประจักษ์

มาตรา ๗๔๙ คู่สัญญาจำนำจะตกลงกันให้บุคคลภายนอก เป็นผู้เก็บรักษาทรัพย์สินจำนำไว้ก็ได้

มาตรา ๗๕๐ ถ้าทรัพย์สินที่จำนำเป็นสิทธิซึ่งมีตราสาร และมีได้ส่งมอบตราสารนั้นให้แก่ผู้รับจำนำ ทั้งมิได้บอกกล่าวเป็นหนังสือแจ้งการจำนำแก่ลูกหนี้แห่งสิทธินั้นด้วยไซ้ ท่านว่าการจำนำย่อมเป็นโมฆะ

มาตรา ๗๕๑ ถ้าจำนำตราสารชนิดออกให้แก่บุคคลเพื่อ เขาสิ่ง ท่านห้ามมิให้ยกขึ้น เป็นข้อต่อสู้บุคคลภายนอก เว้นแต่จะได้สลักหลังไว้ที่ตราสารให้ปรากฏการจำนำ เช่นนั้น

อนึ่ง ในการนี้ไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวแก่ลูกหนี้แห่งตราสาร

มาตรา ๗๕๒ ถ้าจำนำตราสารชนิดออกให้แก่บุคคลโดยนาม และจะโอนกันด้วยสลักหลังไม่

ได้ ท่านว่าต้องจดข้อความแสดงการจำนำไว้ให้ปรากฏในตราสารนั้นเอง และท่านห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้ลูกหนี้แห่งตราสารหรือบุคคลภายนอก เว้นแต่จะได้บอกกล่าวการจำนำนั้นให้ทราบถึงลูกหนี้แห่งตราสาร

มาตรา ๗๕๓ ถ้าจำนำใบหุ้น หรือใบหุ้นภูษนิตรระบุชื่อ ท่านห้ามมิให้ยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บริษัทหรือบุคคลภายนอก เว้นแต่จะได้จดลงทะเบียนการจำนำนั้นไว้ในสมุดของบริษัทตามบทบัญญัติทั้งหลายในลักษณะ ๒๒ ว่าด้วยการโอนหุ้นหรือหุ้นกู้

มาตรา ๗๕๔ ถ้าสิทธิซึ่งจำนำนั้นถึงกำหนดชำระก่อนหนี้ซึ่งประกันไว้ในวันนั้นไซ้ ท่านว่าลูกหนี้แห่งสิทธิต้องส่งมอบทรัพย์สินอันเป็นวัตถุแห่งสิทธิให้แก่ผู้รับจำนำ และทรัพย์สินนั้นก็กลายเป็นของจำนำแทนสิทธิซึ่งจำนำ

ถ้าสิทธิซึ่งจำนำนั้นเป็นมูลหนี้ซึ่งต้องชำระเป็นเงิน และถึงกำหนดชำระก่อนหนี้ซึ่งประกันไว้ในวันนั้นไซ้ ท่านว่าต้องใช้เงินให้แก่ผู้รับจำนำและผู้จำนำร่วมกัน ถ้าและเขาทั้งสองนั้นไม่ปรองดองตกลงกันได้ ท่านว่าแต่ละคนชอบที่จะเรียกให้วางเงินจำนวนนั้นไว้ ณ สำนักงานฝากทรัพย์ได้เพื่อประโยชน์อันร่วมกัน

มาตรา ๗๕๕ ถ้าจำนำสิทธิ ท่านห้ามมิให้ทำสิทธินั้นให้สิ้นไป หรือแก้ไขสิทธินั้นให้เสียหายแก่ผู้รับจำนำโดยผู้รับจำนำมิได้ยินยอมด้วย

มาตรา ๗๕๖ การที่จะตกลงกันได้เสียแต่ก่อนเวลานี้ถึงกำหนดชำระเป็นข้อความอย่างใดอย่างหนึ่งว่า ถ้าไม่ชำระหนี้ ให้ผู้รับจำนำเข้าเป็นเจ้าของทรัพย์สินจำนำ หรือให้จัดการแก่ทรัพย์สินนั้นเป็นประการอื่นนอกจากตามบทบัญญัติทั้งหลายว่าด้วยการบังคับจำนำนั้นไซ้ ข้อตกลงเช่นนั้นท่านว่าไม่สมบูรณ์

มาตรา ๗๕๗ บทบัญญัติทั้งหลายในลักษณะ ๑๓ นี้ ท่านให้ใช้บังคับแก่สัญญาจำนำที่ทำกับผู้ตั้งโรงรับจำนำโดยอนุญาตรัฐบาลแต่เพียงที่ไม่ขัดกับกฎหมาย หรือกฎข้อบังคับว่าด้วยโรงจำนำ

หมวด ๒

สิทธิและหน้าที่ของผู้จำนำและผู้รับจำนำ

มาตรา ๗๕๘ ผู้รับจำนำชอบที่จะยึดของจำนำไว้ได้ทั้งหมดจนกว่าจะได้รับชำระหนี้และค่าอุปการณ์ครบถ้วน

มาตรา ๗๕๕ ผู้รับจําจำต้องรักษาทรัพย์สินจําจำไว้ให้ปลอดภัย และต้องสงวนทรัพย์สินจําจำนั้น เช่นอย่างวิญญูชนจะพึงสงวนทรัพย์สินของตนเอง

มาตรา ๗๖๐ ถ้าผู้รับจําจำเอาทรัพย์สินซึ่งจําจำออกใช้เองหรือเอาไปให้บุคคลภายนอกใช้สอย หรือเก็บรักษาโดยผู้จําจำมิได้ยินยอมด้วยไซ้ ท่านว่าผู้รับจําจำจะต้องรับผิดชอบเพื่อที่ทรัพย์สินจําจำนั้นสูญหาย หรือบุบสลายไปอย่างใด ๆ แม้ทั้งเป็นเพราะเหตุสุดวิสัย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าถึงอย่างไร ๆ ก็คงจะต้องสูญหาย หรือบุบสลายอยู่นั่นเอง

มาตรา ๗๖๑ ถ้ามิได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในสัญญา หากมีดอกผลดินนึ่งออกจากทรัพย์สินนั้นอย่างไร ท่านให้ผู้รับจําจำจัดสรรใช้เป็นค่าดอกเบี้ยอันค้างชำระแก่ตน และถ้าไม่มีดอกเบี้ยค้างชำระ ท่านให้จัดสรรใช้คืนเงินแห่งหนี้อันได้จําจำทรัพย์สินเป็นประกันนั้น

มาตรา ๗๖๒ ค่าใช้จ่ายใด ๆ อันควรแก่การบำรุงรักษาทรัพย์สินจําจำนั้น ผู้จําจำจำต้องชดใช้ให้แก่ผู้รับจําจำ เว้นแต่จะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในสัญญา

มาตรา ๗๖๓ ท่านห้ามมิให้ฟ้องคดีตั้งจะกล่าวต่อไปนี้ เมื่อพ้นหกเดือนนับแต่วันส่งคืน หรือขายทอดตลาดทรัพย์สินจําจำ คือ

- (๑) ฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อความบุบสลายอันผู้รับจําจำก่อให้เกิดแก่ทรัพย์สินจําจำ
- (๒) ฟ้องเรียกให้ชดใช้ค่าใช้จ่ายเพื่อการบำรุงรักษาทรัพย์สินจําจำ
- (๓) ฟ้องเรียกค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายอันเกิดแก่ผู้รับจําจำ เพราะความชำรุดบกพร่องในทรัพย์สินจําจำซึ่งไม่เห็นประจักษ์

หมวด ๓

การบังคับจําจำ

มาตรา ๗๖๔ เมื่อจะบังคับจําจำ ผู้รับจําจำต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือไปยังลูกหนี้ก่อนว่าให้ชำระหนี้และอุปกรณภายในเวลาอันควรซึ่งกำหนดให้ในคำบอกกล่าวนั้น

ถ้าลูกหนี้ละเลยไม่ปฏิบัติตามคำบอกกล่าว ผู้รับจําจำชอบที่จะเอาทรัพย์สินซึ่งจําจำออกขายได้ แต่ต้องขายทอดตลาด

อนึ่ง ผู้รับจําจำต้องมีจดหมายบอกกล่าวไปยังผู้จําจำบอก เวลาและสถานที่ซึ่งจะขายทอดตลาดด้วย

มาตรา ๗๖๔ ถ้าไม่สามารถจะบอกกล่าวก่อนได้ ผู้รับจำนำจะเอาทรัพย์สินจำนำออกขายทอดตลาดเสียในเมื่อหนี้ค้างชำระมาล่วงเวลาเดือนหนึ่งแล้วก็ให้ทำได้

มาตรา ๗๖๖ ถ้าจำนำตัวเงิน ท่านให้ผู้รับจำนำเก็บเรียกเงินตามตัวเงินนั้นในวันถึงกำหนดไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวก่อน

มาตรา ๗๖๗ เมื่อบังคับจำนำได้เงินจำนวนสุทธิเท่าใด ท่านว่าผู้รับจำนำต้องจัดสรรชำระหนี้และอุปกรณ์เพื่อให้เสร็จสิ้นไป และถ้ายังมีเงินเหลือก็ต้องส่งคืนให้แก่ผู้จำนำ หรือแก่บุคคลผู้ควรจะได้รับเงินนั้น

ถ้าได้เงินน้อยกว่าจำนวนค้างชำระ ท่านว่าลูกหนี้ก็ยังคงต้องรับใช้ในส่วนของขาดอยู่นั้น

มาตรา ๗๖๘ ถ้าจำนำทรัพย์สินหลายสิ่งเพื่อประกันหนี้แต่รายหนึ่งรายเดียว ท่านว่าผู้รับจำนำจะเลือกเอาทรัพย์สินสิ่งหนึ่งสิ่งใดออกขายก็ได้ แต่จะขายจนเกินกว่าที่จำเป็นเพื่อใช้เงินตามสิทธิแห่งตนนั้นหาได้ไม่

หมวด ๔

ความระงับสิ้นไปแห่งการจำนำ

มาตรา ๗๖๙ อันจำนำย่อมระงับสิ้นไป

(๑) เมื่อหนี้ซึ่งจำนำเป็นประกันอยู่นั้นระงับสิ้นไปเพราะเหตุประการอื่นมิใช่เพราะอายุความหรือ

(๒) เมื่อผู้รับจำนำยอมให้ทรัพย์สินจำนำกลับคืนไปสู่ครอบครองของผู้จำนำ

ลักษณะ ๒๓

สมาคม

มาตรา ๑๒๗๔ อันว่าสัญญาตั้งสมาคมนั้น คือสัญญาซึ่งบุคคลหลายคนตกลงเข้ากัน เพื่อทำการอันใดอันหนึ่งร่วมกันอันมิใช่เป็นการหาผลกำไรแบ่งปันกัน

มาตรา ๑๒๗๕ บรรดาสมาคมต้องมีข้อบังคับและต้องจดทะเบียน

มาตรา ๑๒๗๖ อันข้อบังคับของสมาคมนั้น อย่างน้อยต้องระบุข้อความที่กล่าวต่อไปนี้ คือ

(๑) ชื่อสมาคม

- (๒) วัตถุประสงค์ของสมาคม
- (๓) ที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ของสมาคม
- (๔) ระเบียบวิธีรับสมาชิก เข้าสมาคมและระเบียบวิธีกำจัดสมาชิกออกจากสมาคม
- (๕) ระเบียบวิธีจัดการสมาคม โดยมีกรรมสัมปาทิกหรือกรรมการ หรือวิธีอื่นอย่างใด

มาตรา ๑๒๗๗ การขอจดทะเบียนสมาคมนั้น ต้องทำเป็นหนังสือ และต้องมีสมาชิกของสมาคมลงลายมือชื่อไม่น้อยกว่าสามคน กับต้องมีข้อบังคับของสมาคมส่งไปด้วยสามฉบับ

มาตรา ๑๒๗๘ การจดทะเบียนนั้น สมาคมตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ทำกิจการอยู่ ณ ที่แห่งใดในพระราชอาณาเขต ท่านให้จดทะเบียน ณ หอทะเบียนสำหรับท้องที่แห่งนั้น ต่อไปภายหลังจะแก้ไขข้อความที่ได้จดทะเบียนไว้อย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี จะจดทะเบียนข้อความใด ๆ อันบังคับไว้ในลักษณะนี้ว่าให้จดทะเบียนก็ดี ก็ต้องจด ณ หอทะเบียนแห่งเดียวกันนั้น

มาตรา ๑๒๗๙ ในการจดทะเบียน ท่านบังคับว่าต้องจดทะเบียนข้อความซึ่งกล่าวต่อไปนี้ คือ

- (๑) ชื่อสมาคม
- (๒) วัตถุประสงค์ของสมาคม
- (๓) ที่ตั้งสำนักงานแห่งใหญ่ของสมาคม
- (๔) ชื่อ สำนัก และอาชีวะ ของบรรดาบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการ

มาตรา ๑๒๘๐ ในการขอจดทะเบียนนั้น ถ้าได้แสดงเอกสารและข้อความดังกล่าวไว้ใน

มาตรา ๑๒๗๖ และมาตรา ๑๒๗๙ และถ้าปรากฏว่าบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการของสมาคมนั้น ว่าเป็นคนมีหลักฐานสมควรแก่วัตถุประสงค์และฐานะของสมาคมนั้นแล้ว ก็ให้อนุญาตจดทะเบียนได้

๗ แต่ถ้าปรากฏว่าวัตถุประสงค์หรือกิจการของสมาคมใดนั้นจะเป็นภัยอันตรายต่อสันติภาพของประชาชนก็ดี หรืออาจจะก่อให้เกิดความไม่สงบในบ้านเมืองก็ดี นายทะเบียนไม่รับจดทะเบียนสมาคมนั้นได้

๘ “เมื่อนายทะเบียนปฏิเสธไม่รับจดทะเบียน ให้ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งไปยังผู้ขอตั้งสมาคม ถ้าผู้ขอตั้งสมาคมไม่พอใจในคำวินิจฉัยของนายทะเบียน ให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ในการนี้ได้ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งความ คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีนั้นท่านว่า เป็นที่สุด

มาตรา ๑๒๘๑ บุคคลทั้งปวงจะตรวจดูเอกสารของสมาคมใด ๆ ที่นายทะเบียนเก็บรักษาไว้ ก็ดี หรือต้องการใบสำคัญการจดทะเบียน หรือสำเนาเอกสารอื่นอย่างหนึ่งอย่างใดของสมาคม ซึ่งจะขอให้นายทะเบียนคัด เป็นสำเนา เต็มความมีคำรับรองหรือคัดย่อแต่ เนื้อความส่งมอบให้ก็ดี เมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมตามข้อบังคับซึ่ง เสนาบดีผู้รับผิดชอบในการปกครองท้องที่กำหนดไว้แล้ว ก็ให้ตรวจและขอได้

มาตรา ๑๒๘๒ เมื่อใดได้จดทะเบียนสมาคมแล้ว แต่นั้นสมาคมก็ถือว่าได้ตั้งขึ้น เป็นนิติบุคคล ต่างหากจากบุคคลทั้งหลายที่รวม เข้าอยู่ในนั้น

ให้พนักงานทะเบียนทำใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนส่งมอบให้แก่สมาคมนั้นฉบับหนึ่ง

มาตรา ๑๒๘๓ ถ้ามิได้มีข้อบังคับของสมาคมบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ห้ามมิให้แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติมข้อบังคับของสมาคม นอกจากที่ประชุมสมาชิกของสมาคมจะได้ลงมติแก่การนั้น เป็นเสียงข้างมาก

อนึ่ง ต้องส่งสำเนาข้อบังคับที่แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือ เพิ่ม เต็มใหม่ เช่นนั้นสามฉบับไปจดทะเบียนภายในสิบสี่วันนับตั้งแต่วันที่ ได้ลงมติ

มาตรา ๑๒๘๔ การเปลี่ยนตัวบุคคลซึ่งได้รับมอบหมาย เป็นผู้จัดการสมาคมนั้น ต้องแจ้งแก่นายทะเบียนเพื่อจดทะเบียนภายในสิบสี่วันนับตั้งแต่วันที่ ได้เปลี่ยน

ถ้านายทะเบียนไม่พอใจว่าผู้จัดการใหม่นั้น เป็นบุคคลอันมีหลักฐานสมควรตั้งว่าไว้ในมาตรา ๑๒๘๐ จะไม่ยอมรับจดทะเบียนการเปลี่ยนแปลงนั้นก็ไ้

มาตรา ๑๒๘๕ บรรดาบุคคลซึ่งได้รับมอบหมายให้ เป็นผู้จัดการนั้น ได้ชื่อว่าเป็นผู้แทนของสมาคมในกิจการอันเกี่ยวกับบุคคลภายนอก

มาตรา ๑๒๘๖ ความ เกี่ยวพันในระหว่างสมาคมกับบุคคลซึ่งได้รับมอบหมาย เป็นผู้จัดการก็ดี กับบุคคลภายนอกก็ดี ท่านให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ว่าด้วยตัวแทน

มาตรา ๑๒๘๗ สมาชิกของสมาคมทุกคนชอบที่จะตรวจตราความเป็นอยู่แห่งกิจการและทรัพย์สินของสมาคมได้

๗-๘ ความในวรรค ๒ และวรรค ๓ ของมาตรา ๑๒๘๐ นี้ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

มาตรา ๑๒๘๘ ถ้ามีระเบียบจะพึงส่งเงินค่าบำรุงเป็นระยะเวลาอย่างไร ท่านว่าเงินค่าบำรุงนั้นถึงกำหนดจะต้องใช้เต็มจำนวนเมื่อ เริ่มต้นระยะเวลาบำรุงนั้นทุกครั้งไป

มาตรา ๑๒๘๙ สมาชิกทุกคนจะออกจากสมาคมเมื่อใดก็ชอบที่จะออกได้ แต่ต้องใช้เงินค่าบำรุงและหนี้สินอื่นที่ค้างชำระอยู่ในขณะนั้นให้เสร็จ

มาตรา ๑๒๙๐ นอกจากจะได้มีข้อบังคับบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นแล้ว ท่านว่าความรับผิดชอบของสมาชิกในสมาคมแต่ละคนจำกัดเพียงจำนวน เงินค่าบำรุงที่สมาชิคนั้นค้างชำระอยู่

มาตรา ๑๒๙๑ ถ้าสมาคมลงมติโดยฝ่าฝืนต่อข้อบังคับของสมาคม เองก็ดี หรือฝ่าฝืนต่อกฎหมายก็ดี เมื่อสมาชิกคนหนึ่งคนใดหรือพนักงานอัยการร้องขอ ท่านให้ศาลเพิกถอนมตินั้นเสีย แต่การที่สมาชิกจะร้องขอต่อศาลเช่นนี้ ต้องร้องอย่าให้เนิ่นช้ากว่าหนึ่ง เดือนนับแต่วันที่ได้ลงมตินั้น

มาตรา ๑๒๙๑ ทวิ เมื่อมีเหตุสงสัยว่าสมาคมใดจะดำเนินการไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือเป็นภัยอันตรายต่อสันติภาพของประชาชน นายทะเบียนอาจสั่งให้สมาคมนั้นแจ้งวัน เวลาประชุมทุกคนคราวมาให้ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง สมาคมใดมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียน ท่านว่านายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ปิดประชุมสมาคมนั้นได้ แต่ครั้งหนึ่งไม่ให้เกินสาม เดือน

ในกรณีหลังนี้ ผู้จัดการสมาคมอาจอุทธรณ์คำสั่งปิดประชุมนั้นไปยังคณะกรรมการ ซึ่งรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่จะได้แต่งตั้งขึ้น เพื่อการนี้

คณะกรรมการนั้น ประกอบด้วยผู้พิพากษาหนึ่งนาย อัยการหนึ่งนาย และผู้ที่ไม่ใช่ข้าราชการประจำการหนึ่งนาย ให้ผู้พิพากษาเป็นประธาน

มาตรา ๑๒๙๒ สมาคมย่อมเลิกกันด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งกล่าวต่อไปนี้ คือ

- (๑) ถ้ามีข้อบังคับของสมาคมกำหนดไว้ให้เลิกด้วยกรณีอันใด เมื่อมีกรณีอันนั้น
- (๒) ถ้าตั้งสมาคมขึ้นโดยมีกำหนดกาลอันใด เมื่อสิ้นกำหนดกาลอันนั้น

๘. มาตรา ๑๒๙๑ ทวิ นี้ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗

๑๐. อนุมาตรา (๗) ของมาตรา ๑๒๙๒ นี้ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๘๖

(๓) ถ้าสมาคมได้ตั้งขึ้นเพื่อทำกิจการอันหนึ่งอันเดียว เมื่อการอันนั้นสำเร็จแล้ว

(๔) เมื่อที่ประชุมใหญ่แห่งสมาคมลงมติให้เลิก

(๕) เมื่อสมาคมต้องล้มละลาย

(๖) เมื่อศาลสั่งให้เลิก

๑๐ (๗) โดยนายทะเบียนขีดชื่อออกจากทะเบียน

มาตรา ๑๒๙๓ ในกรณีอันใดอันหนึ่งซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้ เมื่อพนักงานอัยการหรือบุคคลใด ๆ ผู้มีส่วนได้เสียร้องขอ ศาลจะสั่งให้เลิกสมาคมและตั้งผู้ชำระบัญชีขึ้นคนหนึ่งหรือหลายคนก็ได้ คือว่า

(๑) ถ้าวัตถุประสงค์ของสมาคมผิดต่อกฎหมาย หรือกลายเป็นผิดต่อกฎหมาย

(๒) ถ้าจะจัดการสมาคมนั้นต่อไปอีกไม่ได้ ไม่ว่าเพราะเหตุใด ๆ

(๓) ถ้าปรากฏว่าผู้ซึ่งจัดการสมาคมนั้น เป็นบุคคลอื่นมิใช่ผู้จัดการที่ได้จดทะเบียนไว้^{๑๑}

๑๒ มาตรา ๑๒๙๓ ทวิ ถ้าปรากฏว่าวัตถุประสงค์หรือกิจการของสมาคมใดกลายเป็นภัยอันตรายต่อสันติภาพของประชาชนก็ดี หรือนำจะก่อให้เกิดความไม่สงบในบ้านเมืองก็ดี นายทะเบียนอาจสั่งให้ขีดชื่อสมาคมนั้นออกเสียจากทะเบียน

๑๓ มาตรา ๑๒๙๓ ตริ ในเมื่อนายทะเบียนสั่งให้ขีดชื่อสมาคมใดออกจากทะเบียนตามบทบัญญัติมาตรา ๑๒๙๓ ทวิ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งไปให้ผู้จัดการสมาคมทราบ ถ้าผู้จัดการสมาคมไม่พอใจในคำวินิจฉัยของนายทะเบียน ให้อุทธรณ์คำสั่งนั้นไปยังรัฐมนตรีเจ้าหน้าที่ในการนี้ภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งความ คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้นับว่าเป็นที่สุด

มาตรา ๑๒๙๔ บทบัญญัติทั้งหลายในลักษณะ ๒๒ หมวด ๕ อันว่าด้วยการชำระบัญชีเลิกห้างหุ้นส่วนและบริษัทนั้น ท่านให้นำมาใช้บังคับในการชำระบัญชีสมาคมด้วยโดยอนุโลม

๑๑. มาตรา ๑๒๙๓ นี้ แก้ไขเพิ่มเติมครั้งสุดท้ายโดยมาตรา ๔ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๙๖

๑๒. มาตรา ๑๒๙๓ ทวิ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๕ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๙๖

๑๓. มาตรา ๑๒๙๓ ตริ บัญญัติเพิ่มขึ้นโดยมาตรา ๖ แห่ง พ.ร.บ. แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๔๙๖

มาตรา ๑๒๔๕ เมื่อได้รับชำระบัญชีแล้ว ถ้ามีสินทรัพย์เหลืออยู่เท่าใด จะแบ่งให้แก่สมาชิกของสมาคมนั้นไม่ได้ สินทรัพย์ทั้งนั้นจะต้องโอนไปให้แก่นิติบุคคลอื่น ตามที่ได้ระบุไว้ในข้อบังคับของสมาคม หรือถ้าไม่ได้ระบุไว้ก็ตามแต่สมาคมจะตกลงในที่ประชุมใหญ่

มาตรา ๑๒๔๖ ถ้าในข้อบังคับของสมาคมหรือที่ประชุมใหญ่มิได้ระบุนิติบุคคลใดไว้ให้เป็นผู้รับสินทรัพย์ที่เหลือไซ้ ท่านว่าสินทรัพย์ที่เหลือนั้นตกเป็นของแผ่นดิน

มาตรา ๑๒๔๗ เสนาบดีผู้รับผิดชอบในการปกครองท้องที่มีอำนาจที่จะออกกฎข้อบังคับ เพื่อตั้งสำนักงานจดทะเบียน และเพื่อกำหนดค่าธรรมเนียมที่จะต้องเสียในการจดทะเบียน

อนึ่ง เสนาบดีนั้นมีอำนาจที่จะอนุญาตยกเว้นค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนแก่สมาคมใด ๆ ได้ด้วย เมื่อปรากฏว่าเป็นสมาคมตั้งขึ้นเพื่อสาธารณประโยชน์ เช่นว่าเป็นสมาคมทำการกุศล หรือการศาสนา เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

คำสั่งกระทรวงมหาดไทย

ที่ ๔๗๒/๒๕๑๗

เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

พ.ศ. ๒๕๑๗

โดยที่เห็น เป็นการสมควรให้มีข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ ตามนัยแห่งข้อบังคับของกระทรวงการคลัง ว่าด้วยวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการเงินขององค์การ พ.ศ. ๒๔๙๕ ข้อ ๑๘. กระทรวงมหาดไทย จึงออกข้อบังคับด้วยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง ไว้ดังต่อไปนี้ -

ข้อ ๑. ข้อบังคับนี้เรียกว่า "ข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๗"

ข้อ ๒. ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ข้อ ๓. ให้ยกเลิกระเบียบการจัดตั้งโรงรับจำนำ ของกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. ๒๔๙๘ ตลอดจนบรรดาคำสั่ง ระเบียบ และข้อบังคับอื่นใดในส่วนที่มีกำหนดไว้แล้วในข้อบังคับนี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับความในข้อบังคับนี้ และให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔. ในข้อบังคับนี้

"สำนักงาน" หมายความว่า สำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

"สถานธนานุเคราะห์" หมายความว่า โรงรับจำนำ ที่สำนักงานธนานุเคราะห์

ได้จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายว่าด้วยโรงรับจำนำ สังกัดอยู่ในสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

"ปีงบประมาณ" หมายความว่า ปีงบประมาณของทางราชการ

"คณะกรรมการ" หมายความว่า คณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

"อธิบดี" หมายความว่า อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์

"ผู้อำนวยการ" หมายความว่า ผู้อำนวยการสำนักงานธนานุเคราะห์
กรมประชาสงเคราะห์

"พนักงาน" หมายความว่า พนักงานสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชา
สงเคราะห์

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

ข้อ ๕. ให้สำนักงานมีฐานะเป็นองค์การประเภท ๒ ตามความในข้อ ๑. แห่งข้อ
บังคับว่าด้วยวิธีปฏิบัติ เกี่ยวกับการเงินขององค์การ พ.ศ. ๒๔๙๕ ออกตามความในมาตรา ๑๓.
แห่งพระราชบัญญัติ เงินคงคลัง พ.ศ. ๒๔๙๑ และมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(๑) ประกอบกิจการรับจำนำ ชื่อ ชาย แลกเปลี่ยน โอน รับโอน เข้า ให้ เข้า
เข้าชื่อ ให้ เข้าชื่อ ยืม ให้ยืม ซึ่งทรัพย์สินต่าง ๆ รวมทั้งการถือกรรมสิทธิ์ครอบครองที่ดินสิ่งปลูก
สร้างและทรัพย์สินอื่น ๆ อันจำเป็นแก่การจัดตั้งสถานธนานุเคราะห์

(๒) การกู้ยืมเงินเพื่อกิจการของสำนักงานให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการ
งบประมาณ

(๓) ดำเนินการธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้องหรือต่อเนื่องกัน หรือ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์
ดังกล่าวข้างต้น

ข้อ ๖. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ตามข้อ ๕. ให้สำนักงานจัดตั้งสถานธนานุเคราะห์
ขึ้น ตามที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการ

ข้อ ๗. ให้บรรดาพนักงาน อำนาจหน้าที่ ตลอดจนทรัพย์สิน หนี้สิน และข้อผูกพันต่าง ๆ
ของสถานธนานุเคราะห์ กองสวัสดิการสงเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ ไปสังกัดสำนักงานธนา-
นุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์

ข้อ ๘. สำนักงานจะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบที่ทางราช-

การได้วางไว้

หมวด ๒

การกำกับ การควบคุม และการบริหาร

ข้อ ๘. การกำกับโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของสำนักงานให้อยู่ในอำนาจหน้าที่ของกรม ประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย เพื่อประโยชน์ในการนี้ให้อธิบดีมีอำนาจ เรียกผู้อำนวยการ และพนักงานมาชี้แจงข้อเท็จจริง แสดงความคิดเห็น หรือสั่งให้ปฏิบัติงานอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ เห็นสมควร หรือยับยั้งการกระทำใด ๆ ที่ขัดต่อนโยบายของทางราชการก็ได้

ข้อ ๑๐. ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า คณะกรรมการอำนวยการสำนักงานรณ- นุเคราะห์ มีหน้าที่บริหารกิจการของสำนักงาน ประกอบด้วยประธานกรรมการ รองประธานกรรม การ และกรรมการมีจำนวนรวมกันไม่น้อยกว่า ๗ คน และไม่เกิน ๑๑ คน

ให้อธิบดี ผู้อำนวยการ และผู้แทนกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง

ผลขานุการคณะกรรมการให้ตั้งจากกรรมการ

รัฐมนตรีเป็นผู้แต่งตั้ง หรือถอดถอนคณะกรรมการ และจะแต่งตั้งหรือถอดถอนที่ปรึกษา คณะกรรมการก็ได้ ตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๑๑. ผู้มีลักษณะต่อไปนี้ ต้องห้ามมิให้แต่งตั้งเป็นประธานกรรมการ รองประธาน- กรรมการ กรรมการ หรือผู้อำนวยการ คือ

(๑) มีส่วนได้เสียในสัญญา กับสำนักงานหรือกิจการที่กระทำให้แก่สำนักงาน

(๒) ประกอบกิจการใด ๆ อันมีสภาพทำนองเดียวกับกิจการของสำนักงาน ไม่ ว่าจะทำเพื่อประโยชน์ส่วนตัวหรือผู้อื่น หรือ เป็นผู้ถือหุ้นส่วนไม่จำกัดความรับผิดชอบ หรือ เป็นกรรม- การบริษัท หรือห้างร้านค้าขายอื่น ซึ่งประกอบกิจการที่มีสภาพทำนองเดียวกับกิจการของสำนักงาน โดยมิได้รับความยินยอมจากกระทรวงมหาดไทย

ข้อ ๑๒. ให้คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ในการวางแผนนโยบาย ควบคุมดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของสำนักงาน และให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ด้วย

(๑) วางนโยบาย เกี่ยวกับการดำเนินงานของสำนักงานให้ เป็นไปตามวัตถุประสงค์

ในข้อ ๔

- (๒) วางระเบียบว่าด้วยการแบ่งส่วนงาน
- (๓) วางระเบียบเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายและการปฏิบัติงาน
- (๔) วางระเบียบว่าด้วยการบรรจุ แต่งตั้ง การถอดถอน การเลื่อนตำแหน่ง

การเลื่อนเงินเดือน การลงโทษ และระเบียบวินัยของพนักงาน ตลอดจนการกำหนดอัตราตำแหน่ง อัตราเงินเดือน และเงินอื่น ๆ ของพนักงาน

(๕) วางระเบียบเกี่ยวกับการรับจ่าย การส่งจ่าย การเก็บรักษาเงิน และการฝากเงิน

(๖) วางระเบียบเกี่ยวกับการซื้อและการจ้าง

(๗) วางระเบียบเกี่ยวกับความรับผิดชอบของพนักงานในทางแพ่ง

(๘) วางระเบียบเกี่ยวกับเงินยืมทตรง

(๙) กำหนดอัตราดอกเบี้ย ค่าภาระ ค่าบริการ และค่าดำเนินการอื่น ๆ

(๑๐) วางระเบียบเกี่ยวกับกองทุนเงินบำเหน็จพนักงานหรือกองทุนสงเคราะห์

และการสวัสดิการของพนักงาน

(๑๑) กำหนดและพิจารณาอนุมัติงบประมาณประจำปีของสำนักงาน

(๑๒) วางระเบียบเกี่ยวกับ การปฏิบัติงานอื่น ๆ

ระเบียบที่คณะกรรมการวางขึ้นตาม (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๑๐) เมื่อได้รับความเห็นชอบจากกระทรวงการคลังแล้ว จึงให้ใช้บังคับได้

ข้อ ๑๓. ตามปกติให้มีการประชุมคณะกรรมการเดือนละครั้ง แต่อย่างน้อยปีหนึ่งจะต้องมีการประชุมไม่น้อยกว่า ๔ ครั้ง ถ้ามีความจำเป็นประธานกรรมการจะเรียกประชุมเมื่อใดก็ได้ นอกจากนี้ถ้ากรรมการจำนวนไม่น้อยกว่าสามคนยื่นหนังสือขอให้ประธานกรรมการ เรียกประชุมคณะกรรมการเป็นพิเศษ ประธานกรรมการต้องจัดทำตามคำขอนั้นภายในเจ็ดวัน

ข้อ ๑๔. การประชุมคณะกรรมการ ต้องมีกรรมการ เข้าร่วมไม่ต่ำกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

ข้อ ๑๕. ในกรณีประธานกรรมการมาร่วมประชุมคณะกรรมการไม่ได้ ให้รองประธานกรรมการทำหน้าที่เป็นประธานของที่ประชุม ถ้าทั้งประธานกรรมการและรองประธานกรรมการ

มาร่วมประชุมไม่ได้ ก็ให้กรรมการที่รับมอบหมายเป็นลายลักษณ์อักษรจากประธานกรรมการทำหน้าที่ประธานของที่ประชุม หรือในกรณีที่ประธานมิได้มอบหมายให้กรรมการผู้หนึ่งผู้ใดทำหน้าที่เป็นประธาน ก็ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการผู้หนึ่งผู้ใดขึ้นทำหน้าที่เป็นประธานชั่วคราว

ข้อ ๑๖. การพิจารณา เรื่องต่าง ๆ ในที่ประชุมคณะกรรมการให้พิจารณาตามที่ระบุในระเบียบวาระ ซึ่งได้แจ้งให้กรรมการทราบล่วงหน้าในหนังสือนัดประชุม เว้นแต่ เป็น เรื่องที่เสนอให้ที่ประชุมทราบหรือ เป็น เรื่องที่ต้องปฏิบัติจัดทำโดยด่วน

ข้อ ๑๗. มติของที่ประชุมให้ถือตามคะแนนเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานที่ประชุมเป็นผู้ชี้ขาด

กรรมการผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่พิจารณาในที่ประชุมคณะกรรมการ ไม่มีสิทธิออกเสียงในเรื่องนั้น

ข้อ ๑๘. ให้เลขานุการคณะกรรมการ ทำบันทึกรายงานการประชุมคณะกรรมการไว้ทุกคราวที่มีการประชุม แล้ว เสนอที่ประชุมคณะกรรมการคราวต่อไปรับรอง เมื่อที่ประชุมคณะกรรมการรับรองแล้ว จึงจะถือเป็นบันทึกรายงานการประชุมอันสมบูรณ์

ข้อ ๑๙. คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้ประธานกรรมการ หรือรองประธานกรรมการ หรือกรรมการคนใดคนหนึ่งปฏิบัติแทนคณะกรรมการก็ได้ หรือจะตั้งอนุกรรมการ เพื่อปฏิบัติการในเรื่องหนึ่ง เรื่องใด ตามที่คณะกรรมการมอบหมายและให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดค่าตอบแทนตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๒๐. ประธานกรรมการ รองประธานกรรมการ กรรมการ และที่ปรึกษาของคณะกรรมการ ย่อมได้รับประโยชน์ตอบแทนตามระเบียบของทางราชการ

ข้อ ๒๑. ให้กรรมการที่มีได้รับแต่งตั้งโดยตำแหน่ง ดำรงตำแหน่งคราวละสี่ปี เมื่อครบกำหนดตามวาระดังกล่าว หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นรักษาการในตำแหน่งต่อไปจนกว่าผู้ที่ได้รับแต่งตั้งใหม่ เข้ารับหน้าที่

ผู้ที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระอาจได้รับแต่งตั้งอีกก็ได้

ข้อ ๒๒. ให้กรรมการทุกตำแหน่งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

- (๓) รัฐมนตรีให้ออก
- (๔) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๕) เป็นบุคคลไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับความจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่คดีที่เป็นความผิดลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

โทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท

ในกรณีที่มีการพ้นจากตำแหน่งก่อนถึงวาระ ให้แต่งตั้งกรรมการ เข้าแทน ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ เข้าแทนย่อมอยู่ในตำแหน่งได้เพียง เท่ากำหนด เวลาของผู้ซึ่งตนแทน

ข้อ ๒๓. ให้ประธานกรรมการมีอำนาจบรรจจะแต่งตั้งผู้อำนวยการ ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ ผู้อำนวยการมีฐานะเป็นพนักงาน และเป็นผู้บริหารกิจการของสำนักงานให้เป็นไปตามนโยบายที่คณะกรรมการกำหนด และให้มีอำนาจปกครองบังคับบัญชาพนักงานทุกตำแหน่ง ผู้อำนวยการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการในการจัดการและดำเนินกิจการของสำนักงานและสถานธนานุเคราะห์ โดยขึ้นตรงต่อประธานกรรมการ

ข้อ ๒๔. ให้ผู้อำนวยการมีอำนาจออกคำสั่งและวางระเบียบในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของสำนักงานได้ตามความจำเป็น โดยไม่ขัดแย้งกับมติคณะกรรมการและข้อบังคับนี้

ข้อ ๒๕. ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้กระทำการในนามของสำนักงาน และเป็นตัวแทนของสำนักงาน และเพื่อการนี้ ผู้อำนวยการจะมอบอำนาจให้พนักงานผู้ใดปฏิบัติกิจการบางอย่างแทนได้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ข้อ ๒๖. เมื่อผู้อำนวยการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ประธานกรรมการแต่งตั้งผู้รักษาการแทน

ผู้รักษาการแทนผู้อำนวยการมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบ เช่นเดียวกับผู้อำนวยการ

หมวด ๓

การเงิน การบัญชี และการรายงาน

ข้อ ๒๗. รายได้ที่สำนักงานได้รับให้นำไปใช้จ่ายในการดำเนินกิจการตามรายการในงบประมาณประจำปี และตามข้อผูกพันได้

ข้อ ๒๘. ให้ผู้อำนวยการจัดทำงบประมาณประจำปี ซึ่งประกอบด้วยงบทำการและงบลงทุน เสนอคณะกรรมการพิจารณาอนุมัติก่อนวัน เริ่มใช้งบประมาณประจำปีนั้นไม่น้อยกว่า ๖๐ วัน

การเปลี่ยนแปลงรายการในงบประมาณประจำปี ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ
การจึงจะเป็นอันใช้ได้

สำหรับงบลงทุนที่คณะกรรมการอนุมัติแล้ว ให้นำเสนอสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ
เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

ข้อ ๒๙. การจ่ายเงินต้องเป็นไปตามที่ผู้มีอำนาจสั่งจ่ายเงินได้อนุมัติ และอยู่ภายใน
วงเงินงบประมาณที่ได้รับอนุมัติ เว้นแต่ในกรณีเร่งด่วน ไม่อาจที่จะรอเสนออนุมัติเปลี่ยนแปลงแก้ไข
เพิ่มเติมรายการในงบประมาณได้ทัน ให้ประธานกรรมการมีอำนาจผ่อนผัน เป็นการเฉพาะราย
แต่ต้องเสนอคณะกรรมการโดยด่วน

ข้อ ๓๐. ให้ผู้อำนวยการมีหน้าที่ควบคุมดูแลการรับจ่าย การเก็บรักษา และทรัพย์สิน
ตลอดจนการลงรายการในบัญชี สมุดทะเบียนให้เป็นไปโดยถูกต้องครบถ้วน

ข้อ ๓๑. ให้สำนักงานถือไว้ซึ่งระบบบัญชีอันถูกต้อง มีการสอบบัญชีภายในเป็นประจำ
และให้มีสมุดบัญชีลงรายการ ซึ่งแสดงกิจการงานที่เป็นอยู่จริงและตามที่ควร

ข้อ ๓๒. ให้ผู้อำนวยการทำรายการแสดงผลการดำเนินงานและรายงานการเงินประจำ
เดือนของสำนักงานและสถานธนานุเคราะห์ เสนอต่อคณะกรรมการภายในวันที่ ๒๐ ของเดือน
ถัดไปเป็นประจำทุกเดือน

ข้อ ๓๓. ภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันสิ้นปีงบประมาณ ให้ผู้อำนวยการรายงานผลการ
ปฏิบัติงานในรอบปี พร้อมกับร่างงบดุลและบัญชีกำไรขาดทุนต่อคณะกรรมการ เมื่อคณะกรรมการ
พิจารณาแล้ว ให้นำเสนอสำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เพื่อตรวจสอบรับรองต่อไป

ข้อ ๓๔. ให้ผู้อำนวยการตั้งพนักงานหรือบุคคลใดทำการตรวจสอบการเงินการบัญชี
ทรัพย์สิน เอกสารต่าง ๆ ของสำนักงานและสถานธนานุเคราะห์ทุกแห่งตามที่เห็นสมควร แล้วให้
เสนอรายงานต่อประธานกรรมการ เพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป

ข้อ ๓๕. การปฏิบัติใด ๆ อันเกี่ยวกับการเงินและการบัญชี ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบ
ว่าด้วยการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ และมติคณะรัฐมนตรี หรือระเบียบและข้อบังคับที่กระทรวง
การคลังกำหนดโดยเคร่งครัด

หมวด ๔

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๓๖. ให้คณะกรรมการและที่ปรึกษาที่ตั้งขึ้นตามนัยแห่งระเบียบการจัดตั้งโรงรับ-
จำนำของกระทรวงมหาดไทย พ.ศ. ๒๔๔๔ คงเป็นคณะกรรมการที่ปรึกษาต่อไปจนกว่าจะได้มีการ
แต่งตั้งใหม่ตามข้อบังคับนี้

ข้อ ๓๗. ในระหว่างที่ยังมิได้กำหนดระเบียบตามความในข้อ ๑๒. และข้อ ๒๔. ให้
สำนักงานถือปฏิบัติตามระเบียบที่มีอยู่เดิมไปก่อน.

สั่ง ณ วันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๑๗

(ลงชื่อ) พล.ต.ต.อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร

(อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ระเบียบสำนักงานธนานุเคราะห์ว่าด้วยการแบ่งส่วนงานของสำนักงานธนานุเคราะห์

พ.ศ. ๒๕๑๔

อาศัยอำนาจตามข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานสำนักงานธนานุเคราะห์ กรมประชาสงเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๗ ข้อ ๑๒ (๒) คณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนานุเคราะห์กรมประชาสงเคราะห์ เป็นสมควรวางระเบียบว่าด้วยการแบ่งส่วนงานสำนักงานธนานุเคราะห์ ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้ให้เรียกว่า "ระเบียบสำนักงานธนานุเคราะห์ว่าด้วยการแบ่งส่วนงานสำนักงานธนานุเคราะห์ พ.ศ. ๒๕๑๔"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาระเบียบข้อบังคับอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อกำหนดแห่งระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

หมวด ๑

การแบ่งส่วนงาน

ข้อ ๔ ให้แบ่งส่วนงานของสำนักงานธนานุเคราะห์ออกเป็น ๒ ฝ่าย คือ

๑. ฝ่ายบริหาร

๒. ฝ่ายปฏิบัติการ

ฝ่ายบริหารประกอบด้วยส่วนงานดังนี้ คือ

(๑) ส่วนงานผู้ตรวจการ

(๒) แผนกธุรการ

(๓) แผนกคลังและพัสดุ

โดยมีผู้อำนวยการ เป็นผู้บังคับบัญชารับผิดชอบในการจัดการและดำเนินการต่อคณะกรรมการ อำนวยการสำนักงานธนานุเคราะห์ ขึ้นตรงต่อประธานกรรมการอำนวยการ

ฝ่ายปฏิบัติการประกอบด้วยสถานธนาคุณุเคราะห์ สังกัดสำนักงานธนาคุณุเคราะห์ โดยมี
ผู้จัดการ เป็นผู้บังคับบัญชาและขึ้นตรงต่อผู้อำนวยการ

หมวด ๒

หน้าที่ของพนักงาน

ข้อ ๕ หน้าที่ของพนักงานฝ่ายบริหาร

ผู้อำนวยการ มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) เป็นเลขานุการคณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนาคุณุเคราะห์
- (๒) บริหารกิจการของสำนักงานธนาคุณุเคราะห์ให้ เป็นไปตามนโยบายที่คณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนาคุณุเคราะห์กำหนดและมีอำนาจปกครองบังคับบัญชาพนักงานทุกตำแหน่ง
- (๓) ออกคำสั่งในการปฏิบัติงานต่าง ๆ ของสำนักงานได้ตามความจำเป็น โดยไม่ขัดแย้งกับมติ ระเบียบของคณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนาคุณุเคราะห์ และข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานของสำนักงานธนาคุณุเคราะห์
- (๔) ในกิจการที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ผู้อำนวยการเป็นผู้กระทำการในนามของสำนักงานและเป็นตัวแทนของสำนักงาน และเพื่อการนี้อาจมอบอำนาจให้พนักงานปฏิบัติกิจการบางอย่างแทนก็ได้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนาคุณุเคราะห์กำหนด
- (๕) จัดทำงบประมาณประจำปี ซึ่งประกอบด้วยงบทำการ และงบลงทุนเสนอคณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนาคุณุเคราะห์พิจารณาอนุมัติก่อนวัน เริ่มใช้งบประมาณประจำปี นั้นไม่น้อยกว่า ๖๐ วัน
- (๖) สั่งจ่ายเงินตามที่ประธานกรรมการอำนวยการกำหนดหรืออนุมัติ และอยู่ในวง เงินงบประมาณที่ได้รับอนุมัติ
- (๗) ควบคุมดูแลการรับจ่าย การเก็บรักษาเงิน และทรัพย์สิน ตลอดจนการลงรายการในบัญชีสมุดทะเบียนให้เป็นไปโดยถูกต้องครบถ้วนตามระเบียบว่าด้วยการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ มติของคณะรัฐมนตรี และระเบียบข้อบังคับที่กระทรวงการคลังกำหนด
- (๘) รายงานแสดงผลการดำเนินงานของสำนักงานธนาคุณุเคราะห์และสถาน

ธนานุเคราะห์ เสนอต่อกรรมการภายในวันที่ ๒๐ ของเดือนถัดไปเป็นประจำทุกเดือน

(๔) รายงานผลการปฏิบัติงานในรอบปี พร้อมร่างงบดุล และบัญชีกำไรขาดทุน เสนอคณะกรรมการอำนวยการสำนักงานธนานุเคราะห์และสำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เพื่อตรวจสอบรับรองภายใน ๖๐ วัน นับแต่วันสิ้นปีงบประมาณ

(๑๐) แต่งตั้งพนักงานหรือบุคคลใดทำการตรวจสอบเงิน การบัญชี ทรัพย์สิน เอกสารต่าง ๆ ของสำนักงานและสถานธนานุเคราะห์ทุกแห่งตามที่เห็นสมควร

(๑๑) ปฏิบัติงานอื่นใดที่ประธานกรรมการอำนวยการจะได้มอบหมาย

ผู้ตรวจการ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ตรวจสอบการปฏิบัติงานของพนักงานในสถานธนานุเคราะห์ทุกแห่งให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ คำสั่ง และแบบแผนที่กำหนดไว้ตรวจสอบกิจการทั่วไป ตรวจสอบวิธีเก็บเงิน ฐิเก็บของที่รับจำนำ ตรวจสอบตั๋วจำนำ ตรวจสอบทะเบียนสิ่งของและบัญชีการเงินต่าง ๆ ให้ตรงตามหลักฐานข้อเท็จจริง ตรวจสอบความมั่นคง และความปลอดภัยของสถานธนานุเคราะห์

(๒) รับฟัง ข้อปรึกษาหารือ และให้คำแนะนำในการปฏิบัติแก่พนักงานสถานธนานุเคราะห์ในเมื่อมีปัญหาขัดข้องต่าง ๆ

(๓) ตรวจสอบความสะอาด เรียบร้อยทั้งภายในภายนอกบริเวณสถานธนานุเคราะห์ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมกับเป็นสถานที่ราชการ รวมทั้งการชกธงและประดับธงหรือโคมไฟต่าง ๆ ในวันนักชตฤกษ์ด้วย

(๔) สังเกตความประพฤติและมารยาทของพนักงาน ในการติดต่อให้บริการแก่ประชาชนให้เป็นไปโดยสุภาพเรียบร้อย

(๕) ตรวจสอบสิ่งของรับจำนำว่ามีอยู่จริงตามรายการในทะเบียน และการตีราคาสิ่งของของผู้จัดการรับจำนำว่า เหมาะสมกับมูลค่าที่รับจำนำไว้หรือไม่

(๖) ตรวจสอบนับตัว เงินสดคง เหลือประจำวันก่อนเปิดทำการหรือก่อนปิดทำการให้ถูกต้องตรงกับรายงานเงินคง เหลือประจำวันและยอด เงินคง เหลือในบัญชี เงินสด

(๗) ตรวจสอบรายการและจำนวนสิ่งของหลุดจำนำให้ตรงกับรายการในทะเบียน

(๘) ร่วม เป็นกรรมการในการประเมินราคาของหลุดจำนำของสถานธนานุ-

เคราะห์ต่าง ๆ เพื่อให้การประเมินราคาได้เป็นไปตามระเบียบที่วางไว้ และเป็นพยานในการผดึกของหลุดจ่านำก่อนที่จะนำเก็บไว้เพื่อขายทอดตลาดต่อไป รวมทั้งควบคุมการประมูลขายสิ่งของหลุดจ่านำให้เป็นไปโดยถูกต้องตามระเบียบที่วางไว้

(๙) รายงานการตรวจการเงิน ราคาทองคำและอื่น ๆ ตามแบบที่กำหนดเสนอ
ผู้อำนวยการทราบ

(๑๐) มีหน้าที่ตรวจนับจำนวนสิ่งของคง เหลือประจำปีร่วมกับกรรมการที่ประธาน
กรรมการผู้อำนวยการแต่งตั้งให้ดำเนินการ

(๑๑) ตรวจสอบเวลาการมาปฏิบัติงานของพนักงาน

(๑๒) ปฏิบัติหน้าที่อื่นใดตามที่ผู้อำนวยการจะได้มอบหมาย

หัวหน้าแผนกธุรการ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานบริหารบุคคล รวมทั้งงานธุรการ

(๒) ปฏิบัติงานเกี่ยวกับพิจารณาปัญหาข้อกฎหมาย ระเบียบ ญัตติต่าง ๆ อัน
เกี่ยวกับงานสถานธนานุเคราะห์

(๓) ปฏิบัติงาน เกี่ยวกับการประชุมคณะกรรมการผู้อำนวยการสำนักงานธนานุ-
เคราะห์

(๔) ควบคุมดูแลการปฏิบัติงานของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา

(๕) ควบคุมดูแลการใช้ยานพาหนะของสำนักงานธนานุเคราะห์ให้ เป็นไปตาม
คำสั่งของผู้อำนวยการ

(๖) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้อำนวยการจะได้มอบหมาย

ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกธุรการ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ช่วยหัวหน้าแผนกปฏิบัติงานเกี่ยวกับงานบริหารบุคคลและงานธุรการ

(๒) เก็บรักษา เอกสารและสัญญา

(๓) งานเกี่ยวกับการสอบสวน และวินัยของพนักงาน

(๔) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

ประจำแผนกธุรการ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ร่าง - โต้ตอบ

(๒) ควบคุมงานพิมพ์เอกสารต่าง ๆ ของสำนักงาน

(๓) ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบรรจุแต่งตั้ง โยกย้าย ตลอดจนทำประกันการ

เข้าทำงานของพนักงาน

(๔) จัดทำระเบียบ ประวัติของพนักงานสำนักงานธนาณูเคราะห์

(๕) เก็บรวบรวมรักษาเอกสาร คำสั่ง และระเบียบการต่าง ๆ ของสำนัก

งานธนาณูเคราะห์

(๖) ควบคุมรักษายานพาหนะ ต่ออายุทะเบียน โอน และรับโอนยานพาหนะ

ตลอดจนการซ่อมแซมบำรุงรักษา

(๗) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

เสมียน มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ปฏิบัติงานสารบรรณของสำนักงานธนาณูเคราะห์

(๒) จัดทำ สถิติ รวบรวม เวลาปฏิบัติงานของพนักงาน

(๓) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

พนักงานพิมพ์ดีด มีหน้าที่ดังนี้

(๑) พิมพ์ ถ่าย อัดสำเนา เอกสารของสำนักงานธนาณูเคราะห์

(๒) รักษา เครื่องพิมพ์ดีด เครื่องอัดสำเนา ให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ดี

(๓) ควบคุมดูแลการใช้กระดาษพิมพ์ ตลอดจนอุปกรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับการพิมพ์

และอัดสำเนา

(๔) ปฏิบัติงานหน้าที่อื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

พนักงานขับรถยนต์ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) มีหน้าที่ขับรถยนต์ และดูแลบำรุงรักษารถยนต์ให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย

(๒) ดูแลรักษารถยนต์ที่ได้รับมอบหมายให้ขับ มิให้สูญหาย

(๓) ปฏิบัติงานอื่นตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

ภารโรง มีหน้าที่ดังนี้

(๑) เปิด ปิด ดูแลรักษาความสะอาดในสำนักงานและบริเวณสำนักงาน

(๒) ดูแลทรัพย์สินของสำนักงานมิให้ถูกโจรกรรม

(๓) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

หัวหน้าแผนกคลังและพัสดุ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ควบคุมเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และพัสดุให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ มติของคณะรัฐมนตรี และระเบียบข้อบังคับที่กระทรวงการคลังกำหนด

(๒) ควบคุมการเบิกจ่ายเงินให้เป็นไปตามงบประมาณที่ได้รับ

(๓) ปฏิบัติการเกี่ยวกับการจัดซื้อและจ้างตามระเบียบ

(๔) จัดทำงบประมาณประจำปีของสำนักงานธนานุเคราะห์

(๕) ปิดบัญชีและจัดทำงบดุลประจำปี

(๖) เก็บรักษาหลักฐานการเงิน การบัญชี เอกสาร สิทธิสัญญา หรือ ทรัพย์สินที่มีค่าอย่างอื่นของสถานธนานุเคราะห์

(๗) ควบคุมการเบิกจ่ายเงินของสถานธนานุเคราะห์ และเก็บรักษาตัวจำนำและใบเสร็จรับเงินของสถานธนานุเคราะห์

(๘) ควบคุมการจัดทำบัญชีพัสดุ ทรัพย์สินของสำนักงาน

(๙) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้อำนวยการจะได้มอบหมาย

ผู้ช่วยหัวหน้าแผนกคลังและพัสดุ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ช่วยหัวหน้าแผนกปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเงิน การบัญชี และพัสดุ

(๒) จัดทำเกี่ยวกับงานสถิติ

(๓) ควบคุมการเบิกจ่ายน้ำมันเชื้อเพลิง และน้ำมันหล่อลื่นตลอดจนเก็บรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ในการบำรุงรักษา

(๔) ทำรายงานผลการดำเนินงานของสำนักงานธนานุเคราะห์ เสนอคณะกรรมการและรัฐมนตรีเป็นประจำทุกเดือน

(๕) ตรวจสอบเอกสาร หลักฐานการเบิกเงินต่าง ๆ เพื่อขออนุมัติตามระเบียบข้อบังคับที่กำหนดไว้

(๖) ฝาก - ถอน และเก็บรักษาเงินโดยมีกรรมการควบคุม

(๗) ทำบัญชีและหลักฐานการรับ - จ่าย - ฝาก - ถอน และเก็บรักษาเงิน

ตามระเบียบและข้อบังคับของสำนักงาน หรือตามคำสั่งผู้บังคับบัญชา

(๔) ควบคุม ตรวจสอบ เร่งรัดหนี้สินของสำนักงาน รวมทั้งโต้ตอบหนังสือการตอบรับเงินทวงหนี้ ยินยอมยอดเงินฝากถอนกับธนาคาร และติดต่อเกี่ยวกับ เรื่องการ เงินหรือบัญชีกับหน่วยงานราชการต่าง ๆ

(๔) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

ประจำแผนกคลังและพัสดุ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ปฏิบัติการตรวจ จ่ายเงินสวัสดิการและการสงเคราะห์ต่าง ๆ ของพนักงาน

(๒) ทำบัญชี หลักฐาน ควบคุมพัสดุ ครุภัณฑ์ หรือทรัพย์สินของต่าง ๆ ของสำนักงานธนานุเคราะห์

(๓) ควบคุม เก็บรักษาและจำหน่ายตัวรับจำนำ ใบเสร็จรับเงิน แบบฟอร์มเอกสารการเงิน การบัญชี พัสตุดูครุภัณฑ์ต่าง ๆ ให้แก่สถานธนานุเคราะห์

(๔) ดูแลบำรุงรักษาอาคารสถานที่และครุภัณฑ์ของสำนักงาน

(๕) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

เสมียน มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ปฏิบัติ เกี่ยวกับการหักภาษีเงินได้ของพนักงาน เพื่อนำส่งสรรพากร

(๒) รวบรวมสถิติ การปฏิบัติงานของสถานธนานุเคราะห์ทุกแห่ง

(๓) เก็บรวบรวม เอกสารหลักฐานของแผนกคลังและพัสดุ

(๔) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่หัวหน้าแผนกจะได้มอบหมาย

ข้อ ๖ หน้าที่ของพนักงานฝ่ายปฏิบัติการ

ผู้จัดการ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ควบคุม รับผิดชอบ และบังคับบัญชาพนักงานทุกตำแหน่งในสถานธนานุเคราะห์ของตนให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนานุเคราะห์

(๒) ตรวจสอบสภาพสิ่งของที่จะรับจำนำและรับผิดชอบในการตีราคารับจำนำให้อยู่ในราคาอันเหมาะสมตามระเบียบที่ได้วางไว้ พร้อมทั้งคำนวณดอกเบี้ยให้ถูกต้อง

(๓) ควบคุมการเบิกจ่ายเงินที่ได้รับจากสำนักงานธนานุเคราะห์

(๔) จ่ายเงินหมุนเวียนรับจำนำ และรับเงินไถ่ถอนพร้อมดอกเบี้ย ตลอดจน

จ่ายเงินค่าใช้สอยปกติประจำสถานธนาณูเคราะห์และเงินอื่น ๆ ตามอำนาจหน้าที่หรือตามที่อยู่อาศัย
การจะได้มอบหมาย

(๕) จัดการนำส่งเงินหมุนเวียนรับจำนำที่มีเกินความจำเป็นหรือเกินระเบียบ
ไปยังสำนักงานธนาณูเคราะห์

(๖) เป็นกรรมการตรวจนับเงินสดคงเหลือประจำวันร่วมกับพนักงานเก็บของ
และสมุห์บัญชี

(๗) เป็นกรรมการเก็บรักษาเงินและกุญแจตู้นิรภัย เก็บเงินสดร่วมกับสมุห์บัญชี

(๘) เป็นกรรมการรักษากุญแจประตูห้องนิรภัย (Strong room) ร่วม
กับพนักงานเก็บของ

(๙) ตรวจสอบ ควบคุม ทะเบียน ตัวรับจำนำ สิ่งของรับจำนำ และการไถ่
ถอนประจำวัน

(๑๐) ตรวจรูปพรรณของหายตามลักษณะและรายการรูปพรรณที่กองทะเบียน
กรมตำรวจหรือผู้จำนำมาแจ้ง

(๑๑) ควบคุมการทำบัญชีทรัพย์สินจำนำหลุด และบัญชีขังเดือน ยื่นต่อเจ้าพนักงาน
ผู้ออกใบอนุญาตตามกำหนดเวลา

(๑๒) ร่วมเป็นกรรมการประเมินราคาทรัพย์สินจำนำหลุด และทำการขายทรัพย์สินจำ
นำหลุดตามระเบียบที่วางไว้

(๑๓) ควบคุมและรายงานการทำบัญชีทุกชนิดของสถานธนาณูเคราะห์

(๑๔) รายงานทรัพย์สินจำนำ และไถ่ถอน ตลอดจนรายงานการรับ - จ่ายเงิน
ประจำวันต่อสำนักงานธนาณูเคราะห์

(๑๕) ควบคุมการเบิกจ่ายตัวรับจำนำและแบบพิมพ์ ตลอดจนวัสดุสำนักงานที่เบิก
จากสำนักงานธนาณูเคราะห์

(๑๖) ดูแลรักษาสถานธนาณูเคราะห์ และทรัพย์สินทุกชนิดของสถานธนาณูเคราะห์
ให้อยู่ในความมั่นคงและปลอดภัย

(๑๗) ติดต่อประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

(๑๘) ปฏิบัติตามคำสั่งของประธานกรรมการอำนวยการสำนักงานธนาณูเคราะห์

คำสั่งของผู้อำนวยการและคำแนะนำของผู้ตรวจการ

ผู้ช่วยผู้จัดการ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ตรวจสอบภาพสิ่งของที่รับจำหน่ายและตีราคาเบื้องต้น เสนอผู้จัดการ
 (๒) ผู้ช่วยผู้จัดการจ่ายเงินหมุนเวียนรับจำหน่าย และรับเงินไถ่ถอนพร้อม ดอก-
 เบี้ย ตลอดจนจ่ายเงินค่าใช้จ่ายสอยปกติประจำสถานธนาฯ เคราะห์แล เงินอื่น ๆ ตามที่ผู้จัดการจะได้
 มอบหมาย

(๓) ทำหน้าที่แทนผู้จัดการ ในกรณีที่ผู้จัดการไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้
 (๔) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
 (๕) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนา-
 ๓ เคราะห์

พนักงานเก็บของ มีหน้าที่ดังนี้

(๑) ตรวจสอบและประมาณราคาสิ่งของที่ผู้จัดการรับจำหน่ายไว้ ว่ามีมูลค่าสมควร
 กับราคาที่รับจำหน่ายหรือไม่ หากเห็นว่ามิราคาจำหน่ายสูงเกินไป ควร ให้ทำการหักทวง เป็นลายลักษณ-
 ษักร แล้วให้รายงานต่อผู้อำนวยการหรือผู้ตรวจการทราบโดยด่วน

(๒) รักษาทรัพย์สินจำหน่าย โดยตรวจสอบลักษณะ รายการ และจำนวนสิ่งของที่เก็บ
 รักษาให้ถูกต้องตามสำเนาตัวรับจำหน่าย และจ่ายสิ่งของตามตัวรับจำหน่ายเมื่อมีการไถ่ถอน ทั้งนี้ ให้
 จัดทำทะเบียนรายการทรัพย์สินจำหน่ายและไถ่ถอนไว้ให้ถูกต้อง เป็นประจำวัน

(๓) เก็บรักษากุญแจตู้นิรภัยในห้องเก็บของ (Strong room) และห้อง
 เก็บของเบ็ดเตล็ด ตลอดจนควบคุมดูแลรักษาและรับผิดชอบทรัพย์สินจำหน่ายให้อยู่ในสภาพเรียบร้อย เป็น
 ปกติครบถ้วนมิให้เสียหายหรือสูญหาย

(๔) ร่วม เป็นกรรมการประเมินราคาทรัพย์สินจำหน่าย และ เป็นกรรมการขาย
 ทรัพย์สินจำหน่าย

(๕) เป็นกรรมการตรวจนับ เงินสดคง เหลือประจำวันร่วมกับผู้จัดการและสมุห
 บัญชี

(๖) เป็นกรรมการเก็บรักษากุญแจประตูห้องนิรภัย (Strong room) ร่วม
 กับผู้จัดการ

- (๗) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
- (๘) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนานุ

เคราะห์

ผู้ช่วยพนักงาน เก็บของ มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ปฏิบัติงานช่วยพนักงาน เก็บของ
- (๒) ทำหน้าที่แทนพนักงาน เก็บของในกรณีที่พนักงาน เก็บของไม่อาจปฏิบัติหน้า

ที่ได้

- (๓) ร่วมรับผิดชอบกับพนักงาน เก็บของต่อทรัพย์สินจำนำให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย เป็นปกติครบถ้วนมิให้เสียหายหรือสูญหาย
- (๔) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการหรือพนักงาน เก็บของจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
- (๕) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนา-

เคราะห์

สมทบบัญชี มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) เก็บรักษาหลักฐานการเงินต่าง ๆ
- (๒) ปฏิบัติงานธุรการ หรืองานอื่นที่มีได้ระบุไว้โดย เฉพาะให้เป็นหน้าที่ของพนักงานอื่น
- (๓) ทำบัญชีรับ - จ่ายเงินประจำวัน จบ เดือน รวมทั้งจัดทำงบ เดือนและงบดุลตลอดจนจัดทำทะเบียนรับ - จ่ายวัสดุสำนักงานที่เบิกจากสำนักงานธนานุเคราะห์ และจัดทำบัญชีครุภัณฑ์ของสถานธนานุเคราะห์
- (๔) รวบรวมสถิติและรายงานการเงินตามระเบียบที่กำหนด
- (๕) เป็นกรรมการตรวจนับ เงินสดคง เหลือประจำวันร่วมกับผู้จัดการและพนักงาน เก็บของ
- (๖) เป็นกรรมการ เก็บรักษา เงินและกุญแจตู้เงินรับ เก็บ เงินสดร่วมกับผู้จัดการ
- (๗) เป็นกรรมการประเมินทรัพย์สินจำนำหลุด และเป็นกรรมการขายทรัพย์สินจำ-

นำหลุด

- (๘) ออกใบเสร็จรับเงินใต้ออน ดอกเบี้ย และเงินอื่น ๆ
- (๙) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
- (๑๐) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อ บังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนานุ

เพราะเหตุ

ผู้ช่วยสมทบบัญชี มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ปฏิบัติงานช่วยสมทบบัญชี
- (๒) ทำหน้าที่แทนสมทบบัญชี เมื่อสมทบบัญชีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้
- (๓) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการหรือสมทบบัญชีจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
- (๔) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนานุ

เพราะเหตุ

เสมียนชั้น ๑ มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ตรวจสอบและทำบันทึกสรุปทรัพย์สินของหายที่เจ้าหน้าที่ตำรวจส่งมา เสนอผู้จัดการ
- (๒) ทำบัญชีทรัพย์สินจำนำหลุดและบัญชีงบ เดือน เสนอผู้จัดการก่อนยื่นต่อ เจ้าพนักงานผู้ออกใบอนุญาตตามกำหนด เวลา
- (๓) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
- (๔) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนานุ

เพราะเหตุ

พนักงานทะเบียน มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) ลงทะเบียนทรัพย์สินจำนำ การใต้ออน และจำนวนเงินที่ปรากฏในตัวรับจำนำให้ถูกต้อง
- (๒) ควบคุม รักษาทะเบียนทรัพย์สินจำนำ
- (๓) ปฏิบัติงานอื่นใดตามที่ผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย
- (๔) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธนานุ

เพราะเหตุ

เสมียน มีหน้าที่ดังนี้

- (๑) เขียนตัวรับจำนำตามที่ผู้จัดการหรือผู้ช่วยผู้จัดการสั่ง

(๒) จัดการให้ผู้จำหน่ายลงลายมือชื่อหรือพิมพ์ลายนิ้วมือพร้อมทั้งกรอกข้อความ

ตามกฎหมาย

(๓) ทำบัญชีทรัพย์สินจำหน่ายหลุดและบัญชีรับ เดือน เสนอผู้จัดการก่อนยื่นต่อ เจ้าพนักงาน

งานผู้ออกใบอนุญาตตามกำหนดเวลา

(๔) ปฏิบัติงานอื่นใดตามผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย

(๕) ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบ และคำสั่งของสำนักงานธรรมา

เคราะห์

ภาระโรง มีหน้าที่ดังนี้

(๑) รักษาความสะอาดภายในและภายนอกบริเวณสถานธรรมาเคราะห์

(๒) เปิด ปิด ประตูหน้าต่าง เก็บรักษากุญแจประตู เข้าออกสถานธรรมาเคราะห์

รวมทั้งระดับธงให้เรียบร้อย

(๓) ยกแบก สิ่งของที่มีผู้นำมาจำหน่าย หรือไถ่ถอน

(๔) ดูแลรักษาความปลอดภัยของสถานที่ และทรัพย์สินของสถานธรรมาเคราะห์

(๕) ปฏิบัติงานอื่นใดตามผู้จัดการจะได้สั่งการหรือมอบหมาย

หมวด ๓

ความรับผิดชอบของพนักงาน

ข้อ ๗ พนักงานต้องมีความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ให้เป็นไป โดยถูกต้องตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผนและคำสั่ง โดยให้คำนึงถึงประโยชน์ของสำนักงานธรรมาเคราะห์ ถ้ามีกรณีพร้อมหรือความเสียหายเกิดขึ้น จะต้องรับผิดชอบทั้งทางวินัยและทางแพ่ง

ข้อ ๘ นอกจากจะมีความรับผิดชอบตามข้อ ๗ แล้ว พนักงานผู้มีตำแหน่งต่อไปนี้ต้องมีความรับผิดชอบอีกด้วยดังนี้

ผู้จัดการ

(๑) ต้องรับผิดชอบต่อผู้อำนวยการ เกี่ยวกับ เงิน ทรัพย์สินของสถานธรรมา-
เคราะห์ที่ได้รับไปจากกรมประชาสงเคราะห์ หรือสำนักงานธรรมาเคราะห์ หรือที่ได้รับมาจาก

การดำเนินงานในกิจการของตนทั้งสิ้น

(๒) รับผิดชอบค่าใช้จ่ายอันเสียหายอันเกิดจากทรัพย์สินที่รับจํานำตามระเบียบว่าด้วยการรับจํานำและการจําหน่ายของหลุดจํานำ

ผู้ช่วยผู้จัดการ

(๑) รับผิดชอบค่าใช้จ่ายอันเสียหายอันเกิดจากทรัพย์สินที่รับจํานำร่วมกับผู้จัดการ ตามระเบียบว่าด้วยการรับจํานำและการจําหน่ายของหลุดจํานำ

พนักงานเก็บของ

(๑) รับผิดชอบค่าใช้จ่ายอันเสียหายอันเกิดจากทรัพย์สินที่รับจํานำร่วมกับผู้จัดการ ตามระเบียบว่าด้วยการรับจํานำและการจําหน่ายของหลุดจํานำ

ผู้ช่วยพนักงานเก็บของ

(๑) รับผิดชอบค่าใช้จ่ายอันเสียหายอันเกิดจากทรัพย์สินที่รับจํานำร่วมกับพนักงานเก็บของ ตามระเบียบว่าด้วยการรับจํานำและการจําหน่ายของหลุดจํานำ

ข้อ ๔ พนักงานซึ่งได้มอบหมายให้ผู้อื่นกระทำการแทน หรือได้รับแต่งตั้งให้กระทำการแทน ต้องรับผิดชอบเสมือนหนึ่งตนเองได้กระทำการนั้น

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๑๙

(ลงชื่อ) ประเวศ เรืองจรัส

(นายประเวศ เรืองจรัส)

รองอธิบดี รักษาการในตำแหน่ง

อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์

ประธานกรรมการอำนวยการสำนักงานธรรมาวุธเคราะห์

ระเบียบว่าด้วยการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ

พ.ศ. ๒๕๒๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดระเบียบการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจใหม่ คณะรัฐมนตรีจึงลงมติให้วางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบว่าด้วยการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๒๐"

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบว่าด้วยการบัญชีและการเงินของรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. ๒๕๐๔ บรรดาข้อบังคับหรือระเบียบอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้ "รัฐวิสาหกิจ" หมายความว่า รัฐวิสาหกิจตามนัยของกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

หมวดการบัญชี

ข้อ ๔ ให้รัฐวิสาหกิจจัดให้มีระเบียบบัญชีที่เหมาะสม เพื่อใช้บันทึกรายการการเงินอันจะแสดงผลการดำเนินงานและฐานะการเงินของรัฐวิสาหกิจที่เป็นอยู่ตามจริง และจัดให้มีระบบการควบคุมภายในที่ดี

ข้อ ๕ ให้รัฐวิสาหกิจปิดบัญชีตามปีงบประมาณ เพื่อแสดงผลการดำเนินงานในงวดบัญชีและทำงบดุล แต่ในกรณีที่มีเหตุผลจำเป็น และด้วยความเห็นชอบของกระทรวงการคลัง รัฐวิสาหกิจจะปิดบัญชีตามปีปฏิทินหรือตามระยะเวลาอันใดก็ได้

ข้อ ๖ การทำบัญชีแสดงผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด

ข้อ ๗ ให้รัฐวิสาหกิจคำนวณค่าเสื่อมราคาในงวดการบัญชีให้ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุดที่จะเป็นได้

การคำนวณค่าเสื่อมราคาให้ เริ่มคำนวณตั้งแต่เดือนที่ได้รับ หรือ เดือนที่ติดตั้งทรัพย์สิน หรือ เดือนที่ทรัพย์สินนั้น เริ่มใช้งาน

ข้อ ๘ การกำหนดหรือการเปลี่ยนแปลงอัตราค่าเสื่อมราคาก็ดี หรือนโยบายหรือวิธีการในการคำนวณค่าเสื่อมราคาก็ดี จะต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลังก่อน

ข้อ ๙ การตีราคาพัสดุ วัสดุดิบ สินค้าระหว่างผลิตและสินค้าสำเร็จรูปคงเหลือ โดยปกติให้ใช้ราคาทุนหรือราคาตลาด แล้วแต่ราคาใดจะต่ำกว่า

การเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์การคำนวณต้นทุนการผลิต และการตีราคาของคงเหลือดังกล่าวข้างต้น ต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลังก่อน

ข้อ ๑๐ ลูกหนี้ที่มีส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจรายใด ถ้าไม่เป็นที่แน่นอนว่าจะเรียกชำระได้หรือค้างชำระเกินกว่า ๒ ปีขึ้นไป นับจากวันที่หนี้ดังกล่าวกำหนดชำระให้รัฐวิสาหกิจตั้งสำรองหนี้สูญเท่าจำนวนลูกหนี้นั้น

รายการตั้งสำรองหนี้สูญ ให้ถือเป็นรายจ่ายในงวดการบัญชีที่ตั้งสำรองหนี้สูญ

รายการลดสำรองหนี้สูญ ให้ถือเป็นรายได้ในงวดการบัญชีที่ลดสำรองหนี้สูญ

ข้อ ๑๑ ลูกหนี้รายใดที่รัฐวิสาหกิจไม่อาจเรียกร้องให้ชำระได้ทั้งหมดหรือบางส่วน ให้ตัดบัญชีออกเป็นหนี้สูญ เฉพาะส่วนที่ไม่อาจเรียกร้องให้ชำระได้นั้น

ข้อ ๑๒ การจัดสรรกำไรสุทธิประจำปี โดยปกติให้ทำเฉพาะในกรณีต่อไปนี้

(๑) จ่ายโบนัสกรรมการ และโบนัสพนักงานตามระเบียบเกี่ยวกับโบนัสกรรมการและพนักงาน

(๒) จ่ายเงินปันผลหรือเงินรายได้ นำส่งคลัง

(๓) เงินสำรองที่กำหนดไว้เป็นอัตราแน่นอนตามกฎหมาย

(๔) จ่ายภาษีเงินได้ของรัฐวิสาหกิจ

การจัดสรรกำไรสุทธิตาม (๑) และ (๒) ต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลังก่อน ส่วนกำไรสุทธิที่ได้จัดสรร ให้โอนไปเข้าบัญชีกำไรสะสม

การจัดสรรกำไรสะสม ต้องได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลังก่อน

ข้อ ๑๓ รายการทรัพย์สินในงบดุล ให้แยกเป็นทรัพย์สินหมุนเวียน ทรัพย์สินถาวร ทรัพย์สินอื่น ๆ และทรัพย์สินที่ไม่มีตัวตน

ทรัพย์สินที่ตราไว้เป็นหลักประกันนี้ ให้มีคำอธิบายประกอบไว้ในงบดุลโดยชัดเจน

ข้อ ๑๔ รายการหนี้สินในงบดุล ให้แยกเป็นหนี้สินหมุนเวียน หนี้สินระยะสั้น หนี้สินระยะยาว และหนี้สินอื่น ๆ

รายการเงินกองทุนในงบดุลนั้น ให้แยกเป็นทุน กำไรสะสม และสำรองที่ตั้งขึ้นจากกำไรสะสม

ข้อ ๑๕ รายการเงินฝากธนาคารในงบดุล ให้แยกเป็นเงินฝากประเภทต่าง ๆ ตามลักษณะการฝากให้ชัดเจน

ข้อ ๑๖ ลูกหนี้ส่วนที่เกิดจากการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์อันเป็นมูลฐาน ให้แยกแสดงไว้ต่างหากจากลูกหนี้ชนิดอื่น

ข้อ ๑๗ ข้อความอื่นใดอันจะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์งบดุล ให้แสดงไว้โดยชัดเจน

ข้อ ๑๘ ให้รัฐวิสาหกิจจัดทำทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุให้อยู่ในสภาพที่จะตรวจสอบได้ทุกขณะ

ข้อ ๑๙ ให้สำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีรัฐวิสาหกิจทุกแห่ง ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจจำเป็นต้องจ่ายเงินจ้างสมทบในการตรวจสอบบัญชี ให้กระทรวงการคลังสำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและรัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องร่วมกันพิจารณากำหนดเงินสมทบค่าสอบบัญชีนั้น โดยประมาณเท่าที่จะต้องจ่ายจริง ซึ่งจะกำหนดเป็นเงินเท่าใดก็ได้

ข้อ ๒๐ ในการสอบบัญชีของรัฐวิสาหกิจ ถ้าปรากฏว่ามีข้อบกพร่องให้สำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินแจ้งข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขให้รัฐวิสาหกิจและประธานกรรมการรัฐวิสาหกิจนั้นทราบ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนั้นทันที

ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจนั้นไม่เห็นด้วยกับความเห็นของสำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ให้เสนอเรื่องให้กระทรวงการคลังวินิจฉัย คำวินิจฉัยของกระทรวงการคลังให้ถือเป็นเด็ดขาด

ข้อ ๒๑ การปิดบัญชีของรัฐวิสาหกิจ หากปรากฏว่า ไม่เสร็จเรียบร้อยภายในเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้ ให้สำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินแจ้งให้กระทรวงการคลังทราบ รัฐวิสาหกิจที่ไม่ได้จัดตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ให้ปิดบัญชีให้เสร็จสิ้นภายใน ๑๒๐ วัน นับ

จากวันสิ้นงวดการบัญชี

ให้สำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินรับรองงบดุลรัฐวิสาหกิจให้เสร็จภายใน ๔๕ วัน นับจากวันที่ได้รับร่างงบดุล

ให้รัฐวิสาหกิจ เสนอรายงานการสอบบัญชีของสำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน พร้อมทั้งมาตรการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง (ถ้ามี) ให้คณะกรรมการทราบหรือพิจารณาให้ความเห็นตามควรแก่กรณี ภายใน ๖๐ วัน นับจากวันที่ได้รับรายงานการสอบบัญชีจากสำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

ข้อ ๒๒ ให้รัฐวิสาหกิจจัดทำแผนการปฏิบัติงาน งบประมาณและแผนทางด้านการเงิน ประจำปีงบประมาณบัญชีล่วงหน้า ๑ ปี สำหรับเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามแบบที่กระทรวงการคลังกำหนด โดยส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในเดือนแรกของปีบัญชีการเงิน และชี้แจงรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเป้าหมายและระยะเวลาการดำเนินงานตามเป้าหมายนั้น ตามที่กระทรวงการคลังต้องการ

ทุกระยะเวลา รอบ ๓ เดือน นับจากเดือนที่เริ่มปีบัญชีการเงิน ให้รัฐวิสาหกิจรายงานผลการดำเนินงานตามแผนการปฏิบัติงานและงบประมาณให้กระทรวงการคลังภายใน ๓๐ วัน นับจากวันสิ้นรอบระยะเวลา ๓ เดือน ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจไม่สามารถจัดทำรายงานตามระยะเวลาดังกล่าวได้ให้ชี้แจงเหตุผลขอผ่อนผันต่อกระทรวงการคลัง

ให้คณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจดูแลและติดตามให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง

ข้อ ๒๓ การปฏิบัตินอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในหมวดนี้ หรือในกรณีที่ไม่มีข้อกำหนดแจ้งชัดในหมวดนี้ กระทรวงการคลังจะผ่อนผัน หรือกำหนดวิธีการ หรือวางหลักเกณฑ์ หรือออกคำสั่งชี้แจง หรือคำวินิจฉัยให้รัฐวิสาหกิจปฏิบัติก็ได้ตามความจำเป็น

หมวดการเงิน

ข้อ ๒๔ การฝากเงินกับธนาคาร ให้ฝากไว้กับธนาคารที่เป็นรัฐวิสาหกิจเท่านั้น เว้นแต่จะได้อนุญาตจากกระทรวงการคลัง

การฝากเงินกับธนาคาร ให้เลือกฝากในประเภทบัญชีที่จะให้ดอกผลแก่รัฐวิสาหกิจมาก

ที่สุด

ข้อ ๒๕ การจ่ายเงินยืมทดลองของรัฐวิสาหกิจให้แก่หน่วยงานหรือบุคคลอื่น ให้จ่ายได้ เฉพาะเพื่อกิจการภายในวัตถุประสงค์ของรัฐวิสาหกิจเท่านั้น ทั้งนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุมัติจากกระทรวงการคลังเป็นพิเศษ

การจ่ายเงินยืมทดลองให้แก่พนักงานเพื่อกิจการของรัฐวิสาหกิจ หรือเพื่อสวัสดิการของพนักงาน ให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการของรัฐวิสาหกิจนั้นกำหนดขึ้น ระเบียบนั้นเมื่อได้รับความตกลงจากกระทรวงการคลังแล้ว จึงเป็นอันใช้ได้

ระเบียบการจ่ายเงินยืมทดลองตามความในวรรค ๒ ให้กำหนดวิธีการเกี่ยวกับการส่งใบสำคัญและการนำเงินทดลองส่งคืนไว้ด้วย

ข้อ ๒๖ การชำระหนี้เงินกู้และดอกเบี้ยสำหรับหนี้สินระยะยาวของรัฐวิสาหกิจ จะต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามสัญญาหรือข้อตกลง ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจไม่อาจดำเนินการให้เป็นไปตามสัญญาหรือข้อตกลง ให้แจ้งกระทรวงการคลังทราบด้วย

ข้อ ๒๗ ในกรณีที่กระทรวงการคลังหรือสำนักงบประมาณกำหนดให้รัฐวิสาหกิจนำเงินกำไรหรือเงินอื่นใดส่งเป็นรายได้แผ่นดิน ให้รัฐวิสาหกิจนั้นถือปฏิบัติโดยเคร่งครัด ถ้าการเงินของรัฐวิสาหกิจจ่ออานวย กระทรวงการคลังหรือสำนักงบประมาณจะให้รัฐวิสาหกิจส่งเงินเป็นรายได้แผ่นดินมากกว่าประมาณการก็ได้

การนำเงินส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดินตามความในวรรคแรก ตามปกติให้นำส่งเป็นงวดๆ ตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังหรือสำนักงบประมาณกำหนด

ในกรณีที่รัฐวิสาหกิจไม่อาจนำเงินส่งคลังเป็นงวด ๆ ตามจำนวนเงินที่กระทรวงการคลังหรือสำนักงบประมาณกำหนด ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลังก่อน

ข้อ ๒๘ ให้รัฐวิสาหกิจทุกแห่งดำเนินการโดยให้มีผู้แทนกระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นข้าราชการประจำ ร่วมเป็นกรรมการอยู่ในคณะกรรมการ

ข้อ ๒๙ ให้กระทรวง ทบวง กรม ควบคุมดูแลให้รัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของตนปฏิบัติการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ทุกประการ โดยใช้อำนาจในฐานะผู้ควบคุมกำกับรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายหรือในฐานะผู้ถือหุ้น ซึ่งจะร่วมกับกระทรวง ทบวง กรมอื่นที่เป็นผู้ถือ

ทุนในรัฐวิสาหกิจเดียวกันด้วยก็ได้

ให้กรรมการผู้แทนกระทรวงการคลังมีหน้าที่รายงานผลการปฏิบัติตามความในวรรคก่อน
ต่อกระทรวงการคลัง

ข้อ ๓๐ ภายใน ๑๕ วัน นับแต่วันที่คณะกรรมการได้รับรองรายงานการประชุมคณะกรรมการ
กรรมการทุกครั้ง ให้รัฐวิสาหกิจส่งรายงานนั้น ต่อกระทรวงการคลังเป็นประจำ

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๒๐ เป็นต้นไป

(ลงชื่อ) ธานีทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค .

ระเบียบการจดทะเบียนสมาคม

๑. การยื่นคำร้องขอจัดตั้งสมาคม

วิธีการปฏิบัติและเอกสารที่นำไปประกอบการพิจารณา ดังนี้

๑.๑ ร่างข้อบังคับตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๓ ลักษณะ ๒๓ ว่าด้วยสมาคม รวม ๓ ฉบับ

๑.๒ ผู้เริ่มการจัดตั้งสมาคมอย่างน้อย ๓ คน ซึ่งเป็นบุคคลที่มีหลักฐานพอสมควรแก่วัตถุประสงค์และฐานะของสมาคม (ผู้เริ่มการจะต้องเตรียมรูปถ่ายขนาด ๔ x ๖ ซม. จำนวนคนละ ๔ รูป และไปให้เจ้าหน้าที่ทำการสอบสวนที่แผนก ๔ กองกำกับการ ๓ ตำรวจสันติบาล)

๑.๓ ขอและยื่นคำร้อง ว.ธ.๑ ที่คณะกรรมการสภาวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ แล้วจึงจะส่งเรื่องการขอจัดตั้งสมาคมให้กรมตำรวจดำเนินการ

การจดทะเบียนมีสภาพเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย

วิธีการปฏิบัติและเอกสารที่นำไปประกอบการพิจารณา ดังนี้

๑. สำเนาภาพถ่ายใบอนุญาตจัดตั้งสมาคมหรือองค์การที่กรมการศาสนาออกให้รวม ๓ ฉบับ

๒. สำเนาภาพถ่ายข้อบังคับของสมาคมที่ขอจัดตั้ง (ข้อ ๑.๑) รวม ๓ ฉบับ

๓. ผู้เริ่มการจัดตั้งสมาคมทั้ง ๓ คน (ข้อ ๑.๒) ต้องยื่นคำร้องตามแบบ ส.ค. ๑ (แบบฟอร์มของทางราชการ) พร้อมกับลงลายมือชื่อและตำแหน่งที่ แผนก ๔ กองกำกับการ ๓ ตำรวจสันติบาล

๒. การยื่นขอจดทะเบียนตั้งกรรมการ ต้องจดทะเบียนภายใน ๑๔ วัน นับแต่วันที่ได้แต่งตั้งคณะกรรมการ

วิธีการปฏิบัติและเอกสารที่นำไปประกอบการพิจารณา ดังนี้

๒.๑ รายงานการประชุมแต่งตั้งคณะกรรมการ หรือคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการโดยอาศัยบทเฉพาะกาลตามข้อบังคับของสมาคม รวม ๓ ฉบับ

๒.๒ บัญชีรายนามคณะกรรมการ เมื่อบัญชีระบุว่าคณะกรรมการสมาคมใดประจำปี พ.ศ.ใด บัญชีระบุ ลำดับที่ ชื่อตัว ชื่อสกุล ที่อยู่ตามทะเบียนบ้าน อาชีพและสถานที่ประกอบอาชีพ ตำแหน่งในสมาคม หมายเหตุท้ายบัญชีเขียนว่า ขอรับรองว่าคณะกรรมการสมาคมข้างบนนี้ มีความประพฤติดี ประกอบอาชีพเป็นหลักฐาน ไม่เคยต้องโทษคดีอาญาและคดีการเมือง นายกา ลงลายมือชื่อและตำแหน่งรับรอง รวม ๓ ฉบับ

๒.๓ นายกาต้องยื่นคำร้องตามแบบ ส.ค.๑ (แบบฟอร์มของทางราชการ) ลงลายมือชื่อและตำแหน่งรับรองรวม ๓ ฉบับ ที่แผนก ๔ กองกำกับการ ๓ ตำรวจสันติบาล

๒.๔ คณะกรรมการของสมาคมทุกคนเตรียมรูปถ่ายขนาด ๔x๖ ซม. คนละ ๔ รูป และต้องไปให้เจ้าพนักงานทำการสอบสวนประวัติที่ แผนก ๔ กองกำกับการ ๓ ตำรวจสันติบาล

๓. การยื่นขอจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงคณะกรรมการ (ต้องจดทะเบียนภายใน ๑๔ วัน นับแต่วันที่ ได้เปลี่ยนแปลง)

วิธีปฏิบัติและเอกสารที่ต้องนำไปประกอบการพิจารณา ดังนี้

๓.๑ รายงานการประชุมแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการโดยนายกา มีอำนาจตามข้อบังคับของสมาคม รวม ๓ ฉบับ

๓.๒ บัญชีรายนามคณะกรรมการ (เหมือนข้อ ๒.๒)

๓.๓ นายกาต้องยื่นคำร้องตามแบบ ส.ค.๑ (เหมือนข้อ ๒.๓)

๓.๔ คณะกรรมการ (เหมือนข้อ ๒.๔)

๔. การยื่นขอจดทะเบียนแก้ไขเพิ่มเติมข้อบังคับ (ต้องจดทะเบียนภายใน ๑๔ วัน นับแต่วันที่ ได้ลงมติ)

วิธีการปฏิบัติและเอกสารที่จะต้องนำไปประกอบการพิจารณา ดังนี้

๔.๑ รายงานการประชุมแก้ไขข้อบังคับ รวม ๓ ฉบับ

๔.๒ เปรียบเทียบข้อบังคับ เก่ากับข้อบังคับใหม่ที่แก้ไข (ข้อบังคับเก่าอยู่ซ้ายมือ ข้อบังคับใหม่ที่แก้ไขอยู่ด้านขวามือ) นายกาลงลายมือชื่อและตำแหน่งรับรองว่าถูกต้อง

๔.๓ ข้อบังคับเก่าของสมาคมรวม ๓ ฉบับ

๔.๔ ข้อบังคับใหม่ของสมาคมรวม ๓ ฉบับ

๕. การยื่นขอจดทะเบียนย้ายสำนักงานของสมาคม (ต้องจดทะเบียนภายใน ๑๔ วัน นับแต่ที่ได้ลงมติ)

วิธีการปฏิบัติและเอกสารที่ต้องนำไปประกอบการพิจารณา ดังนี้

๕.๑ รายงานการประชุมย้ายสำนักงานของสมาคม (ต้องระบุให้ชัดเจนว่าย้ายไปอยู่ที่ใด)

๕.๒ สำเนาทะเบียนบ้านสำนักงานแห่งใหม่

๕.๓ นายการต้องยื่นคำร้องตามแบบ ส.ค.๑ (เหมือนข้อ ๒.๓)

๖. การยื่นขอจดทะเบียนเลิกสมาคม (ต้องจดทะเบียนภายใน ๑๔ วัน นับแต่วันที่เลิกสมาคม)

๖.๑ รายงานการประชุมลงมติให้เลิกสมาคม หรือคำพิพากษาของศาลให้เลิกสมาคม แล้วแต่กรณี รวม ๓ ฉบับ

๖.๒ บัญชีทรัพย์สินของสมาคมที่มีอยู่ รวม ๓ ฉบับ

๖.๓ ผู้ชำระบัญชีต้องยื่นคำร้องตามแบบ ส.ค.๑ (เหมือนข้อ ๒.๓)

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อบังคับ

ของ

สมาคมการค้าโรงรับจำนำ

สมาคมนี้ตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ อยู่ในความควบคุมดูแลของ
สำนักงานทะเบียนสมาคมทะเบียนการค้า ประจำกรุงเทพมหานคร กรมการค้าภายใน

หมวดที่ ๑

บทความทั่วไป

ข้อ ๑. ชื่อของสมาคม สมาคมนี้มีชื่อว่า "สมาคมการค้าโรงรับจำนำ"
คำว่า "สมาคม" ต่อไปนี้ในข้อบังคับ ให้หมายความถึง "สมาคมการค้าโรงรับจำนำ"
ตราของสมาคมมีเครื่องหมายเป็นรูป

ข้อ ๒. สำนักงานของสมาคม สำนักงานของสมาคมนี้ ตั้งอยู่ ณ โรงแรมแมนดาริน เลขที่ ๖๖๒
ถนนพระราม ๔ ตำบลมหาพฤฒาราม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร

หมวดที่ ๒

วัตถุประสงค์

ข้อ ๓. วัตถุประสงค์ของสมาคม สมาคมนี้มีวัตถุประสงค์ ดังต่อไปนี้ คือ

- ๑) ส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำในประเทศไทย
- ๒) ช่วยเหลือสมาชิกแก้ไขอุปสรรคข้อขัดข้องต่าง ๆ รวมทั้งเจรจาทำความตกลงกับบุคคลภายนอก เพื่อประโยชน์ร่วมกันในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำ ตลอดทั้งเป็นผู้สอดส่องและติดตามความเคลื่อนไหวของธุรกิจโรงรับจำนำ เพื่อแจ้งให้สมาชิกทราบ

- ๓) เป็นตัวแทนของโรงรับจำนำที่เป็นสมาชิก ในการประสานงานระหว่างสมาชิกกับ รัฐบาล หรือหน่วยงานต่าง ๆ ของทางราชการ เพื่อให้สมาชิกได้รับความ เป็น ธรรม
- ๔) เชื่อมความสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนทัศนะความรู้ในด้านธุรกิจของโรงรับจำนำ ส่งเสริม ผลิตานามัย การกีฬา และจัดงานบันเทิงเป็นครั้งคราว
- ๕) ร่วมมือกับรัฐบาลหรือหน่วยงานต่าง ๆ ของทางราชการ ในการส่งเสริมความ ปลอดภัยของการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำ
- ๖) ประนีประนอมข้อพิพาทระหว่างสมาชิก หรือระหว่างสมาชิกกับบุคคลภายนอกซึ่งเกิด ขึ้นในการประกอบธุรกิจโรงรับจำนำและอื่น ๆ เท่าที่จะทำได้
- ๗) ให้ความอนุเคราะห์แก่สมาชิกในด้านสวัสดิการ เท่าที่ไม่เป็นการต้องห้ามตามมา- ตรา ๒๒ แห่งพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๔
- ๘) ไม่ประกอบกิจการค้าหรือดำเนินการในทางการเมืองอย่างใดทั้งสิ้น

หมวดที่ ๓

สมาชิกและสมาชิกภาพ

- ข้อ ๔. ประเภทของสมาชิก สมาชิกของสมาคมแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ สมาชิกสามัญ และ สมาชิกกิตติมศักดิ์
 - ๑) สมาชิกสามัญ ได้แก่ บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ที่ประกอบธุรกิจโรงรับจำนำซึ่ง ได้รับอนุญาต โดยมีใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำตามกฎหมาย
 - ๒) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ได้แก่ บุคคลธรรมดาที่ทรงคุณวุฒิ หรือบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคล ที่มีอุปการะคุณแก่สมาคม ซึ่งคณะกรรมการของสมาคมมีมติให้เชิญเข้าเป็นสมาชิก กิตติมศักดิ์ และบุคคลหรือนิติบุคคลนั้น ทอรับรับคำเชิญ
- ข้อ ๕. การสมัครเข้าเป็นสมาชิก โรงรับจำนำที่ประสงค์จะสมัคร เข้า เป็นสมาชิกสามัญของสมาคม จะต้องยื่นความจำนงต่อเลขาธิการของสมาคม ตามแบบพิมพ์ที่สมาคมได้กำหนดไว้
- ข้อ ๖. การพิจารณาคำขอสมัครเข้าเป็นสมาชิก ให้เลขาธิการสมาคมนำใบสมัคร เสนอต่อที่ประชุม คณะกรรมการของสมาคมในคราวต่อไปครั้งแรกหลังจากที่ได้รับใบสมัคร เมื่อคณะกรรมการ

ของสมาคมมีมติให้รับหรือไม่รับโรงรับจำนำใดเข้าเป็นสมาชิกสามัญแล้ว ให้เลขาธิการสมาคมมีหนังสือแจ้งให้โรงรับจำนำนั้นทราบ ภายในกำหนด ๗ วัน นับแต่วันที่ได้ลงมติ มติที่ได้รับเข้า เป็นสมาชิกสามัญจะต้องประกอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่า ๒ ใน ๓ ของ จำนวนกรรมการทั้งหมด

- ข้อ ๗. วันเริ่มสมาชิกภาพ สมาชิกภาพเริ่มตั้งแต่วันที่ผู้สมัครได้ชำระค่าลงทะเบียนและค่าบำรุงเรียบร้อยแล้ว
- ข้อ ๘. การขาดจากสมาชิกภาพ สมาชิกภาพย่อมสิ้นสุดลง เมื่อ เกิดกรณีดังต่อไปนี้ คือ
- ๑) ตายหรือสิ้นสภาพนิติบุคคล หรือ เลิกประกอบธุรกิจโรงรับจำนำ
 - ๒) ลาออก โดยยื่นหนังสือลาออกต่อคณะกรรมการของสมาคม และได้ชำระหนี้ที่ค้างชำระแก่สมาคมเรียบร้อยแล้ว
 - ๓) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ให้เป็นบุคคลล้มละลาย
 - ๔) ถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ หรือ เสมือนไร้ความสามารถ
 - ๕) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ให้ลงโทษจำคุก เว้นแต่เป็นความผิดลหุโทษ หรือความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท
 - ๖) คณะกรรมการของสมาคม ได้ลงมติให้ลบชื่อออกจากทะเบียนสมาชิก โดยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด ด้วยเหตุใด เหตุหนึ่งดังต่อไปนี้
 - (๑) เจตนากระทำการใด ๆ ที่ทำให้สมาคม เสื่อม เสียชื่อเสียง
 - (๒) เจตนาละเมิดข้อบังคับ
 - (๓) ไม่ชำระเงินค่าบำรุงสมาคม เกินกว่า ๑ ปี โดยปราศจากเหตุผลอันสมควร

- ข้อ ๙. ทะเบียนสมาชิก ให้นายทะเบียนสมาคมจัดทำทะเบียนสมาชิกเก็บไว้ ณ สำนักงานของสมาคมโดยมีรายการตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๔

หมวดที่ ๔

ค่าลงทะเบียนและค่าบำรุง

- ข้อ ๑๐. ค่าลงทะเบียนและค่าบำรุงสมาคม

๑) สมาชิกสามัญ จะต้องชำระเงินค่าลงทะเบียนครั้งแรก ๕๐๐.- บาท
เงินค่าบำรุงสมาคมปีละ ๑,๒๐๐.- บาท

๒) สมาชิกกิตติมศักดิ์ ไม่ต้องชำระค่าลงทะเบียนหรือค่าบำรุงสมาคมใด ๆ ทั้งสิ้น กำหนดเวลาในการเรียกเก็บค่าบำรุงสมาคมนี้ ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการสมาคมจะได้อำนาจกำหนด

ข้อ ๑๑. ค่าบำรุงพิเศษ ในกรณีที่มิงานหรือโครงการพิเศษใด ๆ ซึ่งได้รับอนุมัติจากที่ประชุมใหญ่ให้จัดทำได้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดจำนวนเงินที่จะเรียกเก็บจากสมาชิกสามัญ ตามที่เห็นสมควร

หมวดที่ ๕

สิทธิและหน้าที่ของสมาชิก

ข้อ ๑๒. สิทธิของสมาชิก

- ๑) ได้รับความช่วยเหลือในเรื่องที่เกี่ยวกับธุรกิจอันอยู่ในวัตถุประสงค์ของสมาคมจากสมาคม เท่าที่จะอำนวยได้
- ๒) เสนอความคิดเห็น หรือให้คำแนะนำแก่สมาคม หรือคณะกรรมการของสมาคมในเรื่องใด ๆ อันอยู่ในวัตถุประสงค์ของสมาคม ซึ่งนำมาเพื่อความเจริญรุ่งเรืองของสมาคม
- ๓) ขอตรวจสอบกิจการหรือทรัพย์สินของสมาคมได้ โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อ เลขานุการของสมาคม หรือกรรมการผู้ทำหน้าที่แทน
- ๔) เข้าร่วมประชุมอภิปรายแสดงความคิดเห็น ชักตมกรรมการ เสนอญัตติในที่ประชุมใหญ่สามัญประจำปี หรือในที่ประชุมใหญ่วิสามัญ
- ๕) มีสิทธิประดับเครื่องหมายของสมาคม
- ๖) สมาชิกสามัญเท่านั้น ที่มีสิทธิในการออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมใหญ่สามัญประจำปี หรือในที่ประชุมใหญ่วิสามัญ

ข้อ ๑๓. หน้าที่ของสมาชิก

- ๑) ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับ ระเบียบ คำสั่งของสมาคม มติของที่ประชุมใหญ่สามัญประจำปี หรือมติในที่ประชุมใหญ่วิสามัญ รวมทั้งมติของคณะกรรมการสมาคม

- ๒) ดำรงรักษาเกียรติ และผลประโยชน์ส่วนตัวได้เสียของสมาคม
- ๓) ส่งเสริมและสนับสนุนกิจการของสมาคม ให้เจริญรุ่งเรืองและมีความก้าวหน้าอยู่เสมอ
- ๔) ชำระค่าบำรุงให้สมาคมตามกำหนด
- ๕) สมาชิกผู้ใดเปลี่ยนนาม นามสกุล ย้ายที่อยู่ ย้ายที่ตั้งสำนักงาน หรือ เปลี่ยนผู้แทนนิติบุคคล จะต้องแจ้งให้เลขาธิการสมาคมทราบเป็นหนังสือ ภายใน ๗ วัน

หมวดที่ ๖

ข้อ ๑๔. การเลือกตั้งคณะกรรมการของสมาคม ให้มีคณะกรรมการขึ้นคณะหนึ่ง เป็นผู้บริหารงานของสมาคม และเป็นผู้แทนของสมาคมในกิจการอันเกี่ยวกับบุคคลภายนอก ประกอบด้วยสมาชิกสามัญ ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากที่ประชุมใหญ่สามัญประจำปี มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๑๕ คน และไม่เกิน ๒๑ คน

การเลือกตั้งกรรมการ ให้กระทำโดยวิธีให้สมาชิกสามัญ เสนอนามของสมาชิกสามัญซึ่งตนประสงค์ที่จะให้เข้ารับเลือกตั้ง เป็นกรรมการต่อที่ประชุมใหญ่ แล้วให้ที่ประชุมใหญ่ลงมติเลือกตั้ง โดยวิธีลงคะแนนลับให้ผู้ที่ได้คะแนนสูงตามลำดับได้ เป็นกรรมการตามจำนวนที่กำหนดไว้ในวาระแรกและตามมติของที่ประชุมใหญ่ ถ้ามีผู้ได้คะแนนเท่ากันในลำดับสุดท้าย ให้ที่ประชุมใหญ่ลงมติใหม่ เฉพาะผู้ที่ได้คะแนนเท่ากัน ถ้าหากปรากฏว่า ได้คะแนนเท่ากันอีก ก็ให้ใช้วิธีจับสลาก

ให้คณะกรรมการของสมาคม เลือกตั้งกันเอง เพื่อดำรงตำแหน่งนายกสมาคม อุปนายกสมาคม เลขาธิการสมาคม นายทะเบียนสมาคม และตำแหน่งอื่น ๆ ตามที่เห็นสมควร คณะกรรมการของสมาคมอยู่ในตำแหน่งได้คราวละ ๒ ปี ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๔ มาตรา ๑๕ หรือ ๓๓ กรรมการที่พ้นจากสภาพกรรมการไปแล้ว อาจได้รับเลือกตั้งให้เป็นกรรมการได้อีก

ข้อ ๑๕. การพ้นจากสภาพกรรมการ กรรมการของสมาคมย่อมพ้นจากสภาพกรรมการ ดังเหตุต่อไปนี้

- ๑) ครบกำหนดออกตามวาระ

- ๒) ลาออก โดยคณะกรรมการของสมาคม ได้ลงมติอนุมัติแล้ว
- ๓) ขาดจากสมาชิกภาพ
- ๔) ที่ประชุมมีมติให้ถอดออกจากการเป็นกรรมการ
- ๕) เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์สั่งให้ออก ตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ.๒๕๐๔
- ๖) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ ตามพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๔
- ๗) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุด ให้เป็นบุคคลล้มละลาย

ในกรณีที่กรรมการพ้นจากสภาพกรรมการก่อนกำหนดตามวาระ คณะกรรมการของสมาคม อาจตั้งสมาชิกคนใดคนหนึ่งให้เป็นกรรมการแทนได้ แต่กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งนี้ ให้เป็นกรรมการอยู่ได้ เพียงเท่าที่กำหนด เวลาของผู้ที่ตนแทน

- ข้อ ๑๖. องค์ประชุมในการประชุมของคณะกรรมการของสมาคม การประชุมของคณะกรรมการของสมาคม จะต้องมีการมาประชุม ไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะนับว่าเป็นองค์ประชุม
- ข้อ ๑๗. มติของที่ประชุมคณะกรรมการของสมาคม นอกจากที่กล่าวไว้เป็นอย่างอื่นในข้อบังคับนี้ ให้ถือเอาคะแนนเสียงข้างมาก เป็นมติที่ประชุม ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียง เป็นเสียงชี้ขาด
- ข้อ ๑๘. ประธานที่ประชุม ให้นายกสมาคมเป็นประธานในที่ประชุม ถ้านายกสมาคมไม่สามารถมาปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้อุปนายกสมาคมปฏิบัติหน้าที่แทน ถ้าทั้งนายกสมาคมและอุปนายกสมาคมไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนใดคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม เฉพาะในการประชุมคราวนั้น
- ข้อ ๑๙. การประชุมคณะกรรมการของสมาคม ให้มีการประชุมคณะกรรมการของสมาคมอย่างน้อยปีละ ๔ ครั้ง ในกรณีจำเป็น นายกสมาคมหรือกรรมการรวมกันไม่น้อยกว่า ๕ คน จะเรียกประชุมพิเศษขึ้นก็ได้
- ข้อ ๒๐. อำนาจและหน้าที่คณะกรรมการของสมาคม ให้คณะกรรมการของสมาคมมีอำนาจหน้าที่ดังนี้
- ๑) จัดดำเนินกิจการและทรัพย์สินของสมาคมให้เป็นไปตามข้อบังคับและมติของที่ประชุมใหญ่

- ๒) เลือกตั้งกรรมการให้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ในคณะกรรมการของสมาคม
- ๓) วางระเบียบการในการปฏิบัติงานของสมาคม
- ๔) ว่าจ้าง แต่งตั้ง ถอดถอน ที่ปรึกษาของคณะกรรมการของสมาคม อนุกรรมการ เจ้าหน้าที่และพนักงานทั้งปวง เพื่อให้การดำเนินงานของสมาคมเป็นไปโดยเรียบร้อย โดยอยู่ในความรับผิดชอบของคณะกรรมการของสมาคม

หมวดที่ ๗

การประชุมใหญ่

ข้อ ๒๑. การประชุมใหญ่ ให้หมายถึง การประชุมสมาชิกของสมาคม แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทคือ

- ๑) การประชุมใหญ่สามัญประจำปี คือ การประชุมใหญ่ที่ต้องจัดให้มีขึ้นหนึ่งครั้ง ภายใน ๑๒๐ วัน นับแต่วันสิ้นปีการบัญชีของสมาคม
- ๒) การประชุมใหญ่วิสามัญ คือ การประชุมใหญ่ครั้งอื่น ๆ นอกจากการประชุมใหญ่สามัญประจำปี

ข้อ ๒๒. กำหนดการประชุมใหญ่ กำหนดการประชุมใหญ่ มีดังต่อไปนี้

- ๑) ให้มีการประชุมใหญ่สามัญประจำปี ภายใน ๑๒๐ วัน นับแต่วันสิ้นปีการบัญชีของสมาคม
- ๒) ถ้ามีเหตุใดเหตุหนึ่ง ซึ่งคณะกรรมการของสมาคมเห็นสมควร หรือสมาชิกมีจำนวนไม่น้อยกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด ร้องขอให้มีการประชุมใหญ่วิสามัญ โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อเลขาธิการของสมาคม ให้คณะกรรมการของสมาคมนัดประชุมใหญ่วิสามัญ ในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับจากวันที่ได้รับหนังสือนั้น

ข้อ ๒๓. องค์ประชุมในการประชุมใหญ่ ในการประชุมใหญ่ของสมาคม จะต้องมีส่วนสมาชิกสามัญมา

ประชุมไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งหมด จึงจะถือเป็นองค์ประชุม

ถ้าการประชุมใหญ่ที่ได้เรียกนัดประชุม วันและเวลาใด หากล่วงพ้นกำหนดเวลานัดไปแล้ว ๑ ชั่วโมง ยังมีสมาชิกไม่ครบองค์ประชุม ถ้าการประชุมใหญ่คราวนั้นได้เรียกนัดเพราะสมาชิกร้องขอ ให้เลิกประชุม ถ้ามิใช่เพราะสมาชิกร้องขอ ให้เลื่อนการประชุมคราวนั้นไป และให้ทำการบอกกล่าวนัดประชุม วัน เวลา และสถานที่ประชุมใหญ่อีก

ครั้งหนึ่ง ภายในกำหนดเวลา ๑๕ วัน นับแต่วันประชุมคราวแรก ในการประชุมใหญ่ คราวหลังนี้ จะมรสมาชิกมากน้อยเพียงใดก็ให้ถือ เป็นองค์ประชุม

ข้อ ๒๔. ประธานที่ประชุม ให้นายกสมาคมเป็นประธานในที่ประชุมใหญ่ ถ้านายกสมาคมไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้อุปนายกสมาคมทำหน้าที่แทน ถ้าทั้งนายกและอุปนายก ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้ที่ประชุมใหญ่เลือกตั้งกรรมการคนใดคนหนึ่ง ขึ้นเป็นประธานเฉพาะในที่ประชุมคราวนั้น

ข้อ ๒๕. วิธีออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมใหญ่ สมาชิกสามัญเท่านั้น ที่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนนได้ สมาชิกละหนึ่งเสียง

การออกเสียงในที่ประชุมใหญ่ ให้ถือปฏิบัติเป็น ๒ กรณี คือ

๑) โดยวิธีเปิดเผย ให้ใช้วิธียกมือ

๒) โดยวิธีลงคะแนนลับ ให้ใช้วิธีเขียนบัตรลงคะแนน และเว้นแต่ที่กล่าวไว้เป็นอย่างอื่นในข้อบังคับนี้ จะกระทำได้เมื่อคณะกรรมการของสมาคมหรือสมาชิกสามัญไม่น้อยกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกสามัญ ที่มาประชุมร้องขอ

ข้อ ๒๖. มติของที่ประชุมใหญ่ นอกจากที่กล่าวไว้เป็นอย่างอื่นในข้อบังคับนี้ ให้ถือเอาคะแนนเสียงข้างมากเป็นมติของที่ประชุมใหญ่ ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งเสียง เป็นเสียงชี้ขาด

ข้อ ๒๗. กิจการอันพึงกระทำในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี กิจการอันพึงกระทำในการประชุมใหญ่สามัญประจำปี มีดังต่อไปนี้ คือ

๑) รับรองรายงานการประชุมใหญ่คราวก่อน

๒) พิจารณารายงานประจำปี แสดงผลดำเนินงานของสมาคมที่ผ่านมาในรอบปี

๓) พิจารณาอนุมัติงบดุล รวมทั้งบัญชีรายรับ - รายจ่าย

๔) เลือกตั้งคณะกรรมการของสมาคม

๕) เลือกตั้งที่ปรึกษากฎหมาย ผู้สอบบัญชี และกำหนดค่าตอบแทน

๖) เรื่องอื่น ๆ (ถ้ามี)

การเงินและการบัญชีของสมาคม

- ข้อ ๒๘. การจัดทำงบดุล ให้คณะกรรมการของสมาคม จัดทำงบดุลรวมทั้งบัญชีรายรับ - รายจ่าย ปีละหนึ่งครั้ง แล้วส่งให้ผู้สอบบัญชีไม่เกินเดือนมีนาคมของทุกปี และผู้สอบบัญชีจะต้องตรวจสอบให้แล้วเสร็จก่อนวันประชุมใหญ่สามัญประจำปี ไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน
- ข้อ ๒๙. ปีการบัญชี ให้ถือเอาวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของทุกปี เป็นวันสิ้นปีการบัญชีของสมาคม

หมวดที่ ๘

การแก้ไขข้อบังคับ การเลิกสมาคม และการชำระบัญชี

- ข้อ ๓๐. การแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือตัดทอนหรือเพิ่มเติมข้อบังคับ ข้อบังคับนี้จะแก้ไข เปลี่ยนแปลง ตัดทอน หรือเพิ่มเติมได้ ก็แต่กระทำโดยมติของที่ประชุมใหญ่ ซึ่งมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนสมาชิกสามัญที่มาประชุม
- ข้อ ๓๑. การเลิกสมาคม สมาคมนี้อาจเลิกได้ด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้
- ๑) เมื่อที่ประชุมใหญ่ ลงมติให้เลิกด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสามในสี่ของจำนวนสมาชิกสามัญทั้งหมด ที่มีอยู่ในทะเบียนสมาชิกในวันลงมติ เลิกนั้น .
 - ๒) เมื่อล้มละลาย
 - ๓) เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ สั่งให้เลิกตามมาตรา ๓๖ แห่งพระราชบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙
- ข้อ ๓๒. การชำระบัญชี เมื่อสมาคมนี้ต้องเลิกไป เพราะเหตุใดเหตุหนึ่งดังกล่าวในข้อ ๒๙. การชำระบัญชีของสมาคม ให้นำบทบัญญัติสมาคมการค้า พ.ศ. ๒๕๐๙ มาใช้บังคับ
- หากมีทรัพย์สินของสมาคม เหลือจากการชำระบัญชี ให้ยกให้แก่นิติบุคคลในประเทศไทย ที่มีวัตถุประสงค์เกี่ยวกับการกุศลสาธารณะแห่งใดแห่งหนึ่งหรือหลายแห่ง ตามมติที่ประชุมใหญ่

หมวดที่ ๑๐

บทเฉพาะกาล

- ข้อ ๓๓. เมื่อนายทะเบียนสมาคมการค้าประจำกรุงเทพมหานคร ได้อนุญาตให้จัดตั้งเป็นสมาคมการค้าแล้ว ให้ผู้เริ่มก่อการจัดตั้งทั้ง ๓ คน ทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการชั่วคราวของสมาคม

จนกว่าจะได้มีการเลือกตั้งคณะกรรมการของสมาคมตามข้อบังคับ และจะต้องจัดให้มีขึ้นภายในกำหนดเวลา ๔๐ วัน นับจากวันที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งเป็นสมาคมการค้า

ข้อ ๓๔. ให้ใช้ข้อบังคับนี้ ตั้งแต่วันที่นายทะเบียนสมาคมการค้าประจำกรุงเทพมหานครอนุญาตให้จัดตั้งเป็นสมาคมการค้า เป็นต้นไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขที่.....

ใบสมัคร เข้า เป็นสมาชิกสามัญ

ของ

สมาคมการค้าโรงรับจำนำ

.....

เขียน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรียน เลขาธิการสมาคมการค้าโรงรับจำนำ :

ข้าพเจ้า.....สัญชาติ.....

ผู้ประกอบการโรงรับจำนำใช้ชื่อว่า.....ตั้งอยู่ ณ เลขที่.....ซอย.....

ถนน.....ตำบล.....เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....

ประสงค์จะสมัคร เข้า เป็นสมาชิกประเภทสามัญของสมาคมการค้าโรงรับจำนำ

ข้าพเจ้าได้อ่านและเข้าใจข้อบังคับ ระเบียบ ตลอดจนวัตถุประสงค์ของสมาคมการค้าโรงรับจำนำทุกประการแล้ว ขอให้คำรับรองว่ายินดีที่จะปฏิบัติตามข้อบังคับมติที่ประชุมใหญ่ มติที่ประชุมคณะกรรมการและสนับสนุนวัตถุประสงค์ของสมาคมนี้ทุกประการ.

ขอแสดงความนับถือ

ประทับตราสำคัญ

(ลงชื่อ).....

ศูนย์วิทยุตำรวจ ()
เจ้าของ ,หุ้นส่วนผู้จัดการ ,กรรมการผู้จัดการ

เอกสารที่ต้องแนบมาด้วย สำเนาใบอนุญาตตั้งโรงรับจำนำ

เรียนเสนอคณะกรรมการพิจารณา

มติที่ประชุมคณะกรรมการ

อนุมัติให้ เข้า เป็นสมาชิกประเภทสามัญ

(ลงชื่อ).....เลขาธิการ

ตามมติที่ประชุมฯ เมื่อ.....

/ /

(ลงชื่อ).....นายกสมาคมฯ

()

โรงรับจำนำ.....

เลขบ้าน.....แขวง.....

เขต.....ถนน.....กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์หมายเลข.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. ๒๕.....

เรื่อง ขอรบผลทรัพย์สินของโรงรับจำนำที่ถูกอายัด

เรียน หัวหน้าแผนกควบคุมโรงรับจำนำ กองทะเบียน กรมตำรวจ

สิ่งที่ส่งมาด้วย บัญชีรายการสิ่งของที่รับจำนำ

เนื่องจากทางโรงรับจำนำได้รับจำนำสิ่งของตามรายการบัญชีรวม.....รายการ
เป็นราคาจำนวนเงิน.....บาท ซึ่งได้แนบบัญชีเสนอมาด้วยแล้วนั้น

สิ่งของดังกล่าว.....ตำแหน่ง.....

ควบคุมโรงรับจำนำฯ กองทะเบียน กรมตำรวจ ได้อายัดไว้เป็นเวลานานแล้ว ทางโรงรับจำนำ
ใคร่ขอรบว่าสิ่งของดังกล่าวจะขอรับคืนได้หรือไม่ เพราะของบางอย่างเก็บไว้นานเกินควรอาจทำ
ให้เสื่อมคุณภาพและเสียหาย

อนั้น จึงเรียนมาขอได้โปรดกรุณาแจ้งให้ทางโรงรับจำนำทราบถึงเหตุขัดข้องในการรับของ
คืนด้วย จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ).....

(.....)

ผู้ถือใบอนุญาต

โรงรับจำนำ.....

เลขบ้าน.....แขวง.....เขต.....

ถนน.....กรุงเทพมหานคร โทรศัพท์หมายเลข.....

เลขที่	สิ่งของที่ถูกอายัด	หมายเลข	ราคาจำนำ	ตัวรับจำนำ		รับจำนำ	ชื่อ สังกัดผู้อายัด	หมายเหตุ
				เล่มที่	เลขที่			

ศูนย์วิทยุราชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติ

ชื่อ นางสาวเยาวณี กี่ศิริ เกิดวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ ณ บ้านเลขที่ ๒๒๒๕ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ตำบลบางกะปิ เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาธนาคารและการเงิน คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๖๗ ปัจจุบันเป็นพนักงานบัญชี บริษัทสยามพัฒนาที่ดิน จำกัด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย